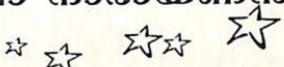

കവാന് കാളമുട്ടി

40

2008 മെയ് - ജൂലായ്

പാലാ താരായണ്ണൻകായർ

“നിൽക്കാം ഞാനെൻ ജീവിതമഴല്ലും
നിശല്ലുംകൊണ്ടു കരുത്തിരുളുംപോൾ
തരക്കാരുണ്ണനിലാവു പുരണ്ടു-
തെളിഞ്ഞിട്ടുമെന്നാരു നിഗമനമോടെ,
നിവിലചരാചരവടിവിലിടയ്ക്കിടെ
നിരവധി ജനം കേരിയിരാങ്ങി-
പ്ലയുഗപരിധികടന്നും ഞാനൊരു
പതിജ്ഞത്തിൻ സന്തതിയിന്നും.”

കേരള കാളിത്തബ്ദി

(എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സമാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖ്യപത്രം)

പുസ്തകം 10

ലകം 4

വില 15 രൂപ

ചീഫ് ഫോറിറ്റർ	ഡോ.എം.ആർ. രാഹുലവാരിയർ
മാനേജിംഗ് ഫോറിറ്റർ	പ്രൊഫ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ
എക്സാക്യൂട്ടീവ് ഫോറിറ്റർ (ബാണാറി)	എം.എം.സചീറുസൻ
ഫോറിറ്റർമാർ	കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ കെ.പി.ശങ്കരൻ കെ.പി.മോഹനൻ
ബുക്ക് ഡിസൈൻ	ലാലി പ്രശാന്ത്
കവർ ടെറ്റിൽ	പ്രസാദ്

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സമാരക ട്രസ്റ്റ്

(രജി.440/92)

കോട്ടയ്ക്കാൽ - 676 503

കൊച്ചി കൗൺസിൽ

സർവ്വകലാശാല

ഒറ്റപ്പതി - 15.00

വാർഷിക വർഷംവ്യ - 60.00

(വിഭാഗത്ത് - 15 ദേശാളർ)

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സമാരക ട്രസ്റ്റ്
(രജി.440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ഉള്ളട ട കെ റ

മുൻകുറി

ലേവനം	രിയാലിറ്റിഷാകൾ	7	ഡോ.കെ.പരമേശ്വരൻ	
യാമാർത്ഥമ്പവും സകലപവും				
വള്ളതേതാർക്കവിതയിലെ	17	എസ്.കെ.വസന്തൻ		
കാലപനികത				
കെതിയും വിഭക്തിയും:	36	ഡോ. വി.സുകുമാരൻ		
ഒരു കീഴടങ്ങൽ				
മഗ്നബനമറിയത്തിന്റെ	43	കെ.എം. നരേന്ദ്രൻ		
നിയോഗങ്ങൾ				
ലിംഗനീതി :	54	എം.എം.സചീദനൻ		
വള്ളതേതാർക്കവിതയിൽ				
എഴുത്തിന്റെ കാലവും	73	ജീൻ അഹർഖ്		
സമകാലികതയും				
കമ	കമയരിയാതെ	84	എ.എം. ശ്രീധരൻ	
കവിത	യാത്രാക്ഷേഷം	15	യു.ശക്രന്മാരായണൻ	
		ധ്യാനം	16	ഔഷ്ണിക്കേരൻ പി.ബി.
		കവിത	35	തകൻ പി.തൊളികോട്
എനിക്കു മരിക്കണം	71	ഇംഗ്രേജവാരിയർ		
മുറിയകണ്ണിപ്പാലം	82	കെ. ഗോപാലകുമാർജ്ജൻ		
രചന		89	ചായം ധർമ്മരാജൻ	
കൈവല്യനവനീതം	91	ചാത്തനാത് അച്ചുതനുണ്ണി		
വള്ളംകളി		92	ജയചന്ദ്രൻ പുക്കരേതൻ	
വായനമുറി		94	സി.എ.വാരിയർ	
			കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ	

മുൻകുറി

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ

പതിവുപോലെ ഈ വർഷവും ട്രസ്റ്റ് നമ്പുടെ യുവകവികളെ ഉദ്ദേശിച്ച് കവിതാക്യാസ്യനടത്തി, മേൽ മാസത്തിൽ, ചെറുതുരുത്തിയിൽ കലാമണ്ഡലത്തിൽവെച്ച്. ഭാരതപ്പുഴയുടെ തീരത്ത് മഹാകവി വള്ളത്തോഴിന്റെ ആത്മാവ് അന്ത്യവിശ്രമങ്കാളുള്ളുന്ന പവിത്രമായ മണ്ണിൽ ക്യാമ്പ് സഫ്റ്റ് ലാനുഭവമായി എന്ന് ക്യാസംഗങ്ങളിൽപ്പലരും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തി. വ്യതിരിക്തങ്ങളായ മാർഗ്ഗങ്ങളിലും വള്ളത്തോഴിക്കവിതയുടെ അന്തശ്ശേരത നൃത്തിലേയ്ക്ക് നടക്കന്തതാനുള്ള ശ്രമം ആയിരുന്നു ക്യാമ്പിലെ മുഖ്യപരിപാടി. ക്യാമ്പിലെവത്രിപ്പിച്ച പഠനങ്ങളിൽച്ചീലത് കവനക്കാമുഖിയുടെ ഈ ലക്ഷ്യത്തിലെ പ്രധാന വായനവിഭാഗം. അവസാനിക്കുന്നില്ല; തുടരും.

ഈത് കവനക്കാമുഖിയുടെ 40-ാമതു ലക്ഷം. പ്രസിദ്ധീകരണം പത്തുവർഷം പൂർത്തിയാക്കുന്നു. തിരിഞ്ഞെന്നോക്കുന്നോൾ വിസ്മയം: എങ്ങനെ ഇവിടെ എത്തി? തുടക്കത്തിൽ, രണ്ടുവർഷത്തെ വരിസംഖ്യ ഒരുമിച്ചുതന്നു ഒരു സൂഹ്യത്തിന് താനെന്നുതി: “രണ്ടുവർഷം നടത്താനുള്ള ബാധ്യത ഏറ്റടക്കക്കുകയാണല്ലോ ഈ തുക സീകരിക്കുന്നോൾ ചെയ്യുന്നത്. താൻ പേടിക്കുന്നു.” കവനക്കാമുഖിയുടെ അടുത്ത ലക്ഷ്യത്തെക്കുറിച്ച് ഓൺകും സോൾ, ആ പേടി ഇപ്പോഴും ഉള്ളിൽ, വാലടുപ്പിലെ ഉമിത്തീയിന്റെ മീതെ വെച്ച് മാറോട്. എന്നാലും, ഏതു പ്രതിസന്ധിയില്ലോ പിടിച്ചുന്നിൽക്കാൻ കരുതേതകുന്നത്, കേരളത്തിലും പുരത്തുമുള്ള ഒട്ടേറു സൂഹ്യത്തുകളുടെ നിസ്വാർത്ഥവും സ്വന്നഹപുർണ്ണവും ഉദാത്തവുമായ സഹകരണവും, പുറം ചട്ടയിലെ പരസ്യത്തിലും ആരുവെവെദ്യശാല നൽകുന്ന സംരക്ഷണവും മാണ്സ്. ആനുകാലികങ്ങളുടെ മത്സരപുർണ്ണമായ മാർക്കറ്റിൽ ഇടനേടാൻ, കെട്ടിലും മട്ടിലും ഏറെ മാറ്റം വരുത്തേണ്ടതുണ്ട് എന്നറിയുന്നു. കവനക്കാമുഖിയുടെ ഇന്നന്തെ സാഹചര്യത്തിൽ, ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ വലിയ വിട്ടുവീഴ്ചകൾക്ക് അവസരം നൽകാതെ ഇരുവിധം തുടർന്നു പോകാമോ എന്നെ ആലോച്ചികാൻ കഴിയു. ഗൗരവബുദ്ധിയോടെ വായനയെ സമീപിക്കുന്ന കുറെ സൂമനസ്യകൾ കവനക്കാമുഖിയെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു കർക്ക് ആത്മവിശ്വാസം പകരുന്നു.

‘റിയാലിറ്റിഷണ്’ കൾ: യാമാർത്തമ്യവും സകലപവും

ഡോ. കെ. പരമേശ്വരൻ

‘റിയാലിറ്റി ഷേണ്’ എന്നാൽ യാമാർത്തമ്യത്തെ (റിയാലിറ്റി) പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന പ്രകടനം (ഷേണ്) എന്നാണെല്ലാ അർത്ഥം. എന്നാൽ, പ്രതിഫലിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതോ, പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതോ എങ്ങനെന്ന യാമാർത്തമ്യമാകും? ഇതു തന്നെയാണ് ടി.വി. ജനപ്രിയ ചാർട്ടുകളിൽ എന്നും മുന്നിൽ നിൽക്കുന്ന റിയാലിറ്റിഷണ് കൾ ഉയർത്തുന്ന, പ്രധാന പ്രശ്നവും. നിർമ്മാതാവിൽന്നെല്ലാ, പരസ്യക്കു നികളുടെ, ചാനൽ ഉടമകളുടെ, സെൽഫോൺ കമ്പനികളുടെ ഒക്കെ യാമാർത്തമ്യാവബോധത്തിന് അനുസരണമായി രൂപംകൊള്ളുന്ന “മാധ്യമവൽക്കൃത യാമാർത്തമ്യം” (mediated reality) ആണ് ഇത്തരം പരിപാടികളിൽ കാണുന്ന യാമാർത്തമ്യം. അതിനാൽ തന്നെ, കൂടുതൽ മികച്ച പരിപാടികൾക്കുള്ള തയ്യാറെടുപ്പുമാത്ര മാണ് ഇവ; അൽപ്പായുസ്സുകളും.

ആമുഖം

ടെലിവിഷൻ എന്ന ജനപ്രിയ വിനോദമാധ്യമത്തിന്റെ പരിണാമത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു ഘടകമാണ് “റിയാലിറ്റിഷണ് കൾ.” കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട ഒരു വിനോദ-വിജ്ഞാന ചേരുവയിലേക്ക് ആ മാധ്യമം വികസിക്കാൻ പോകുന്നതിന്റെ മുന്നോടിയാണ് ഇത്തരം ഷേണ് കൾ എന്നത് ടെലിവിഷൻ പരിപാടികളുടെ രൂപപരിണാമങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ വ്യക്തമാകുന്നതാണ്.

അതേസമയം, “റിയാലിറ്റി” (യാമാർത്തമ്യം) എന്ന പേരിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഇത്തരം പരിപാടികളുടെ യാമാർത്തമസഭാവം യാമാർത്തമ്യത്തിൽനിന്ന് ഏറെ അകലെയാണ് എന്ന വസ്തുത ഇവ യുടെ വിശ്വാസ്യത ചോർത്തികളെയുന്നു എന്നത് ചിത്രത്തിന്റെ മറ്റൊരുവശമാണ് കാട്ടുന്നത്. യാമാർത്തമ്യം എന്നപേരിൽ മറ്റൊന്താ

അവതരിപ്പിക്കേണ്ടിവരുന്നത് ഒരു മാധ്യമത്തിന്റെ ശക്തിയോ ഭർബല്യമോ?

ഇത്തരം വസ്തുതകൾക്ക് ഒരു വിശദീകരണം എന്നനിലയ്ക്ക്, ആമുഖമായി, കേരളത്തിലെ ടെലിവിഷൻ പരിപാടികളുടെ ചതിത്രം ഒന്നാടിച്ചുനോക്കാം.

ടെലിവിഷൻ: പരിപാടികളുടെ ഒന്നാംഘട്ടം

റേഡിയോയുടെ ചട്ടക്കൂട്ടിലേക്ക് സിനിമകളുടെ ദൃശ്യങ്ങളെ കോർത്തിണക്കിയതായിരുന്നു ആദ്യ ടെലിവിഷൻ പരിപാടികൾ. നിങ്ങളാവശ്യപ്പെട്ട ചലച്ചിത്രഗാനങ്ങൾ പോലുള്ള പ്രശസ്തമായ പരിപാടികളുടെ ഐടന അന്തേപോലെ പിന്തുടർന്ന ദുരദർശൻ പരിപാടിയായ “ചിത്രഗീത്”മാണ് ഓർമ്മിക്കപ്പോവുന്ന ഇത്തരം പരിപാടികളിൽ ഒന്ന്. റേഡിയോക്ക് ഏറെ പ്രചാരം നൽകിയ ചലച്ചിത്ര ശബ്ദരേഖകളുടെ സ്ഥാനത്ത് ചലച്ചിത്രം തന്നെ സംഘേഷണം ചെയ്യാം ഏറ്റന സൗകര്യം ദുരദർശൻ ഫേകഷകങ്ങൾ വിപുലമാക്കാൻ ഒട്ടലു സഹായിച്ചത്. ചലച്ചിത്രമേഖലയുമായി ഒരു സ്നേഹ-ദ്രോഹബന്ധം (Love-hate relationship) വളർന്നു വരുന്ന തിനും ഇത്തരം പരിപാടികൾ വഴിച്ചു. ഈ വസ്തുതയാക്കട്ട ടെലിവിഷൻ മാത്രമല്ല സിനിമകളുടെ ചിത്രത്തെയും ഏറെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നകാര്യം ഇവിടെ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധയമാണ്.

റാനമേളകൾ, നാടകൾ, കമകളി, സംഗീതക്കച്ചേരികൾ തുടങ്ങി വൈവിധ്യപൂർണ്ണമായ പരിപാടികൾ അവതരിപ്പിച്ച് അവ ചലിക്കുന്ന ക്യാമറകൾ ഉപയോഗിച്ച് ചിത്രീകരിച്ച്, അത്തരം ചിത്രീകരണങ്ങൾ സംഘേകഷണം ചെയ്യുന്നതായിരുന്നു ആദ്യകാല ദുരദർശൻ പരിപാടികളിൽ ഭൂതിക്കാഗവും. ചെറുകമകളുടെ ചലച്ചിത്രാവിഷക്കാരമായ ചില ഹ്രസ്വചിത്രങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള പരിക്ഷണങ്ങൾ ടെലിവിഷൻ മേഖലയിൽ നടന്നത് ഈ ഘട്ടത്തിന്റെ അവസാനനാളുകളിലായിരുന്നു.

രണ്ടാംഘട്ടം

1990കളിൽ ദുരദർശനിൽ നിന്നു വേറിട്ട്, സ്വകാര്യമേഖലയിൽ മറ്റാരു ടി.വി. ചാനൽ സംഘേകഷണം തുടങ്ങിയതിനോട് അനുബന്ധിച്ചാണ് ടി.വി. പരിപാടികളുടെ രണ്ടാംഘട്ടം തുടങ്ങുന്നത്. ചലച്ചിത്രം, റേഡിയോ എന്നീ ബഹുജനമാധ്യമങ്ങളിൽ നിന്നു വിഭിന്നമായി, ടെലിവിഷൻ എന്നത് പ്രത്യേകമായ ഒരു മാധ്യമമാണെന്നും, ഏതൊരു വിഭിന്നയും കന്തത സകാരുതയിലേക്ക് ഒരു ദൃശ്യസമ്പന്നതയായി കടന്നുവരുന്ന ഈ മാധ്യമത്തിന്, തികഞ്ഞ ഉത്ത

രവാദിത്രത്തിന്റെ പിൻബലമുള്ള ഒരു സംസ്കാരം അനിവാര്യമാ ണ്ണനും ഉള്ള തിരിച്ചറിവ് ഉണ്ടായത് ഈ ഘട്ടത്തിലാണ്.

ഹോസ്പിത്ര അഞ്ചൽ, റേഡിയോ നാടക അഞ്ചൽ തുടങ്ങി വയപോലെതന്നെ പുതിയെയാരു മാധ്യമത്തിന്റെ അതിർത്തികളെ വിപുലമാക്കുന്ന ചിത്രീകരണങ്ചൽ, സ്ലൂഡിയോകളിൽനിന്നു പുറത്തുപോയി ചിത്രീകരണം നടത്തുന്ന വാർത്താധിഷ്ഠിത പരിപാടികൾ തുടങ്ങിയവ ഈ പുതിയ ഘട്ടത്തിന്റെ സംഭാവനകളാണ്.

ചലച്ചിത്ര ചിത്രീകരണങ്ങളെ പിന്തുടരുന്ന സംഗീതപരിപാടികളിൽ വ്യക്തമായ ഒരു വ്യതിയാനം വന്നതും ഈ ഘട്ടത്തിൽ തന്നെയായിരുന്നു. പ്രേക്ഷകരെ സ്ലൂഡിയോകളിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു നടത്തുന്ന സംഗീതമൽസരങ്ചൽ, പൊതുവിജ്ഞാനം മുതൽ പ്രത്യുൽപ്പന്നമതിയം വരെ അളക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങോ തത്രികൾ തുടങ്ങിയവ ഈ ജനുസ്ഥിൽപ്പെടുന്നു. എം.ജി. ശ്രീകുമാർ അവതരിപ്പിച്ചിരുന്ന സംഗീതപരിപാടി, എബ്രഹാം ജോസ് ഫിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ദുരദർശനം സംപ്രേക്ഷണം ചെയ്ത പ്രശ്നങ്ങാത്തരി തുടങ്ങിയവ ടി.വി. പരിപാടികളുടെ ഈ പരിണാമത്തെ കുറിക്കുന്ന ചില ഇനങ്ങളാണ്.

ഓന്നാം ഘട്ടത്തിലെ റേഡിയോ-സിനിമ സംസ്കാരങ്ങളുടെ തുടർച്ചയായ ടി.വി. പരിപാടികൾ, രണ്ടാം ഘട്ടത്തിൽ സ്വന്തമായ ഒരു ദൃശ്യസംസ്കാരത്തിലേക്ക് വളർന്നുവരുന്നതായി കാണാം. എന്നാൽ ഇതോടൊപ്പം തന്നെ, പ്രേക്ഷകരും അവതാരകരും തമിലുള്ള വ്യത്യാസം പോലും അപ്രസക്തമാക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള കമ്പ്യൂട്ടർ-ഇൻ്റർനെറ്റ് മാധ്യമങ്ങളുടെ ശക്തമായ സാന്നിദ്ധ്യവും സമർദ്ദവും ടെലിവിഷൻ പരിപാടികളുടെ പൊതുസഭാവത്തെ മാറ്റി മറിക്കാൻ തുടങ്ങിയെന്ന കാര്യവും പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയേണ്ട താണ്. ഈത് ഉയർത്തിയ താത്ത്വികവും പ്രായോഗികവുമായ പ്രശ്നങ്ങളുടെ ഫലം ഏറെ ദൃശ്യാപകമായിരുന്നു. കാരണം, തന്നെയെല്ലാ സംസ്കാരം അതിന്റെതായ എല്ലാ വടിവുകളോടുകൂടി വളർന്നുവികസിക്കുന്നതിന് മുൻപായിരുന്നു കൂടുതലും അന്തർവിനിമയ പരമായ - interactive - ഇലക്ട്രോണിക് മാധ്യമങ്ങളുടെ അരങ്ങേറ്റം.

മൂന്നാം ഘട്ടം

രണ്ടാം ഘട്ടത്തിൽന്നെന്ന മാധ്യമങ്ചൽ കൂടുതൽ interactive ആകുന്നതിന്റെ ലക്ഷണങ്ചൽ ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും ദൃശ്യമായിരുന്നു. അച്ചടിആനുകാലികങ്ങളിൽ വായനക്കാരെ വലിയതോതിൽ

പക്കടുപ്പിച്ചുകൊണ്ട് നടത്തിവന്ന മൽസരങ്ങളാണ് ഈത്തരമൊരു പരിണാമത്തിന് കാരണമായ വസ്തുതകളിൽ ഒന്ന്. വായനക്കാരെ ആകർഷിക്കാനും നിലനിർത്താനും ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള നേരനെ രൂസഭാവവും ഉയർന്നസമ്മാനങ്ങളും ഈത്തരം മത്സരങ്ങളുടെ പൊതുസഭാവമായിരുന്നു. (നേരനെരൂസഭാവം എന്നതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് വിവിധ ലക്ഷ്യങ്ങളായി പടർന്നുകിടക്കുന്നതാണ് മത്സരത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങൾ; ഈ ലക്ഷ്യങ്ങളെല്ലാം ശേഖരിച്ചാൽ മാത്രമേ ഒരു വായനക്കാരൻ മത്സരം പൂർത്തിയാക്കാൻ പറ്റു!)

മാധ്യമങ്ങളുടെ മാനേജ്മെന്റുകൾ കൂടുതൽ മുലയനസ ബന്ധവും സങ്കേതസങ്കീർണ്ണവും ആകുന്ന സഭാവവികാസങ്ങൾ ഒരുവശത്ത്, മൽസരങ്ങൾക്കുള്ള വർത്തുക സമ്മാനങ്ങൾ ന്യൂഫോൺസ് ചെയ്യാൻ വൻ ബിസിനസ് സ്ഥാപനങ്ങൾ മറുവശത്ത്. മാധ്യമ ബാഹ്യമായ അനേകം ഘടകങ്ങളും താൽപര്യങ്ങളും ടി.വി. പരി പാടികളുടെ ഭാവിഭാഗധേയങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കുന്ന സങ്കീർണ്ണമായ സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക സാഹചര്യം ഉരുവാക്കുവന്നത് ഈ ഘട്ട ത്തിലാണ്.

രേഖാമേനോൻ പ്രേക്ഷകരുമായി ടെലിഫോൺവഴി നടത്തിയിരുന്ന FTQ എന്ന ഏറെ ജനപ്രിയമായിരുന്ന പ്രശ്നങ്ങാത്തരി ഇൻഡി ആക്കറ്റീവ് ടി.വി.കളുടെ ആദ്യകാലമാതൃകകളിൽ ഒന്നായിരുന്നു. ടെലിഫോൺസിൽക്കൂടി ആളുകൾ ആവശ്യപ്പെടുന്ന ചലച്ചിത്രരംഗങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുക, പ്രമുഖ ചലച്ചിത്രതാരങ്ങളുമായി പ്രേക്ഷകർക്കു ടെലിഫോൺസിൽ സംസാരിക്കാൻ അവസരം ഉണ്ടാക്കി ആ ചോദ്യാത്മരങ്ങളും ചലച്ചിത്രതാരവുമായി സ്ഥൂലിയോയിൽ നടത്തുന്ന അഭിമുഖവും സംപ്രേക്ഷണം ചെയ്യുക, പൊതുപ്രശ്നങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യാൻ സാധാരണക്കാരോടൊപ്പം വിദഗ്ധഭരണയും ഉൾപ്പെടുത്തി അവതരിപ്പിക്കുന്ന ടോക് ഷോകൾ (ശ്രീകണ്ഠൻ നായർ അവതരിപ്പിക്കുന്ന “നമ്മൾ തമിൽ” ഇതിന്റെ ഏറെ വിജയകരമായ ഒരു മാതൃകയാണ്) തുടങ്ങിയവ ഈ പ്രവണതയുടെ വ്യക്തമായ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

ഈൻ

സ്ഥിതിഗതികൾക്ക് ഈന് വീണ്ടും വ്യതിയാനം സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രേക്ഷകരെ കൂടി ടെലിവിഷൻ പരിപാടിയിലെ നേരിട്ടുള്ള പകാളികളാക്കുക എന്നതാണ് പുതുതലമുറ (ന്യൂ ജനറേഷൻ) പരിപാടികളുടെ മുഖമുദ്ര.

മത്സരാർത്ഥികളെ നൂറ്റിയോധിലേക്ക് കഷണിക്കുക എന്ന ആദ്യാലടവും, മത്സരാർത്ഥികളേയും സഹായികളായിട്ടുള്ള പ്രേക്ഷകരേയും തേടി ടെലിവിഷൻ കൂമരകൾ സമൂഹമാദ്ധ്യത്തിലേക്ക് ഇറ അവരുന്ന രണ്ടാംഘടവും കടന്ന് ഇപ്പോൾ പൊതുസ്ഥലങ്ങളിലും നൂറ്റിയോ വളപ്പുകളിലും മറ്റും വൻസദസ്യകൾക്കു മുന്നിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന റിയാലിറ്റി ഷോകളാണ് പ്രതിപ്രവർത്തിത ടി.വി.കളുടെ ഏറ്റവും ആധുനികമായ മുഖം.

“സൂർ സിംഗർ”, “തകയിമി” തുടങ്ങിയ മലയാളം പരിപാടികളും, “ഇൻഡ്യൻ എഫീഷർ” എന്ന വിവ്യാത ഹിന്ദി പരിപാടിയും ഇതിന്റെ വളരെ പുതിയ രൂപങ്ങളാണ്. ഇരുപതാംനൂറാണ്ടിന്റെ അവസാനവർഷങ്ങളിലും 21-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യാദ്ധ്യാബ്ദത്തിലുമായി രൂപംകൊണ്ട പലതരം പ്രശ്നങ്ങാത്തരപരിപാടികളാണ് റിയാലിറ്റി ഷോകളുടെ പ്രാശ്നരൂപങ്ങൾ എന്നുകാണാം.

സിഖാർത്ഥ ബന്ധു അവതരിപ്പിക്കുന്ന “കീസ് ടെം”, അമിതാഭ് ബച്ചനും പിന്നീട് ഷാരൂഹ് വാനും അവതരിപ്പിച്ച “കോൺബ നേര കരോർപ്പതി” തുടങ്ങിയവ ഇൻ്റർആക്ട്രീവ് റിയാലിറ്റിഷോകളുടെ ആദ്യരൂപങ്ങളായിരുന്നു. വിനോദത്താടക്കാപ്പം വിജ്ഞാനവും കലർത്തുന്ന “ഇൻവോട്ടേഴ്സ്‌മെന്റ്” എന്ന വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടുന്ന വയായിരുന്നു ഈവ.

സിഖാർത്ഥ ബന്ധുവിന്റെയും മലയാളികളായ രേഖാമേനോൻ, എബേഹാം ജോസഫ് തുടങ്ങിയവരുടെയും കൈകളിൽ ബുദ്ധിപരവും വിജ്ഞാനസംബന്ധിയുമായി ഒതുങ്ങി നിന്നിരുന്ന ഇത്തരം പരിപാടികൾ മത്സരത്തിന്റെ ചൊടിയും, ചെറിയതോതിലുള്ള പരിമുകവും (ആരു പറഞ്ഞത്താണ് ശരിയുതരം? പ്രേക്ഷകർ പിന്തിച്ചുത് തന്നെയോ? തുടങ്ങിയ കൊച്ചുകൊച്ചു ടെൻഷനുകൾ!) ഇത്തരം പരിപാടികളെ സജീവവും അതിനാൽത്തന്നെ ജനപ്രിയവും ആക്കിമാറ്റി.

“കോൺബനേര കരോർപ്പതി” ഇതിൽ ഒരു വ്യതിയാനം കൂടി വരുത്തി. ചോദ്യാവത്രണരീതിയും, പരിപാടിയുടെ പൊതുവിലുള്ള നടത്തിപ്പിലെ നാടകീയതയുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം കൊണ്ടുവന്ന പ്രധാന വ്യതിയാനം. “കംപ്യൂട്ടർജി” എന്ന കൃതിമ കമാപാത്രം, അദ്ദേഹത്താട്ട ബച്ചൻ ചോദിക്കുന്ന “ലോക്ക് കർഡിയാ?” എന്ന ചോദ്യം തുടങ്ങിയവ സമൂഹമനസ്സിന്റെ അവബോധത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടത് വിജ്ഞാനത്തിനും വിനോദത്തിനും നൽകിയിരുന്നതിനേക്കാൾ കുടുതൽ പ്രാധാന്യം പരിപാടിയുടെ നാടകീയത നിലനിർത്താൻ ചെലവിട്ടിരുന്നു എന്നതുകൊണ്ടുകൂടിയാണ്.

ഇവിടെ പരാമർശം അർഹിക്കുന്ന മറ്റാരുളടക്കവും കൂടി പരിപാടികളുടെ രൂപകൽപനയിൽ വന്നുചേരുന്നുണ്ട്. പരസ്യങ്ങൾ ഇന്ന് ടി.വി. പരിപാടികൾ നിലനിന്നുപോരുന്ന ‘ജീവരക്തമാൺ’ എന്നുമാത്രമല്ല ഒരുതരത്തിൽ മികച്ച ടി.വി. പരിപാടികളാണു താനും! (ഒരുപക്ഷേ പല ടി.വി. രൂപമാതൃകകളും രൂപംകൊള്ളുന്നത് പരസ്യചിത്രങ്ങളുടെ വടിവിൽനിന്നാണോ? ആലോച്ചിക്കേണ്ട വശം തന്നെയാണ്!)

സുത്രവാക്യപരമായ (ഫോർമുലുസ് ലാറ്റിൻ) സമീപനം, ആവർത്തനം, സമുദ്ധമനസ്സിൽ അവ രണ്ടും ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന അനുരസനം, അത് സാധ്യമാകുന്ന അനുസ്മരണം (reflection & recall) എന്നിവയാണ് ഇത്തരം ചിത്രങ്ങളുടെ വിജയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനഘടകങ്ങൾ. മറ്റാരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ഏത് മികച്ച പരസ്യചിത്രത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനഘടകം നാടകകീയത യാണ് എന്നുകാണാൻ പ്രയാസമില്ല. അമിതാഭബച്ചുണ്ട് നേതൃത്വത്തിലുള്ള ടി.വി. പരിപാടികളുടെ നാടകകീയത്തെന്ന അതിനെ ചുറ്റി പൂർണ്ണ പ്രക്ഷേപണം ചെയ്യുന്ന പരസ്യചിത്രങ്ങൾക്കും ശക്തിയേറ്റുന്നു: അതിനാൽ ഇത്തരം പരിപാടികൾക്ക് ആവശ്യകാരും അവർ ഉയർത്തുന്ന സമർദ്ദങ്ങളും കൂടുതലാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

മലയാളത്തിൽ പ്രദിപ് അവതരിപ്പിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങാത്തരി ഇത്തരത്തിൽ രൂപപ്പെട്ടുവന്ന ഒന്നാൽ. സംഗീതത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ട്രാവല്ലരെ പരിപാടികൾ ഈ ജനുസ്സിൽ പ്രക്ഷേപണം ചെയ്തുവന്നതും ഇത്തരുണ്ടാത്തിൽ ഓർമ്മിക്കപ്പേഡേണ്ടതാണ്.

“റയാലിറ്റി ഷോ”കൾ

പ്രേക്ഷകരുടെ പകാളിത്തം, അവതരണത്തിലെ നാടകകീയത, സമീപനത്തിലെ സുത്രവാക്യാനുകൂല (formulatic expression) എന്നിവയാണ് മുന്നാംലട ടി.വി. പരിപാടികളുടെ മുഖമുദ്ര എന്നു പറയാം. പരസ്യങ്ങളുടെ ധാരാളിത്തം, പ്രേക്ഷക പകാളിത്തത്തിന്റെ തോത് എന്നിവ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഏറെക്കുറെ വ്യക്തമായ തെളിവ് നൽകുന്നുമുണ്ട്.

ശക്തമായ ഇത്തരമൊരു അടിത്തരയിൽ നിന്നുകൊണ്ട്, ടി.വി. പരിപാടികളിൽ ഉണ്ടായ വികാസത്തിന്റെ ഏറ്റവും പുതിയ നിദർശനങ്ങളാണ് “റയാലിറ്റിഷോകൾ.” ടി.വി. പരിപാടികൾക്ക് ഉണ്ടായിവന മുന്ന് ഘടകങ്ങൾക്കു പുറമേ, മനുഷ്യരും അടിസ്ഥാനചോദനങ്ങളായ മത്സരങ്ങമം, ജയം, ചെറിയതോതിലുള്ള ഭാഗ്യപരീക്ഷണം എന്നിവകൂടി ചേർന്നതാണ് ഇത്തരം റയാലിറ്റി ഷോകൾ എന്ന പൊതുവേ പറയാം.

സൂർസിംഗൾ

കേരളത്തിലെ സീക്രണമുറികളിൽ പ്രവൃത്തിദിന സാഹാരങ്ങളിൽ പ്രേക്ഷകരെ വിടിച്ചിരുത്തുന്ന “സൂർസിംഗൾ” എന്ന പരിപാടി ഇത്തരത്തിൽപ്പെട്ട ഏറെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ട ഒരു ഇനമാണ്.

മത്സരാർത്ഥികളെ റല്റംലട്ടുമായി ഒഴിവാക്കുക, വിധിനിർബ്ലൈ യത്തിന് താരമുല്യമുള്ള വിധികൾത്താക്കളെ ചാനലിൽ ഉൾപ്പെട്ടു തന്നുക, ചലിച്ചിത്രതാരങ്ങളെ, അതിമി വിധികൾത്താക്കളായി കാണിക്കുക, വിധികൾത്താക്കളുടെ തിരുമാനത്തിന് അനുപുരകമായി പ്രേക്ഷകരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ കൂടി കണക്കിലെടുത്ത്, പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെടാവുന്ന (നിലവിലുള്ള സാമൂഹിക-സാമ്പർക്കാർക്ക പരിസ്ഥിതിയിൽ മാറ്റം വരുത്താത്ത സൂറ്റുസ് കോ നിലവിൽത്തുന്ന) തരത്തിൽ മത്സരമെലം ഉറപ്പാക്കുക തുടങ്ങി റിയാലിറ്റി ഷോകൾിൽ ഇന്നുകാണുന്ന എല്ലാ റല്റകങ്ങളും “സൂർസിംഗൾ” തന്നെ വ്യക്തമാണ്.

അസാമാന്യമായ സംപ്രേക്ഷണ വിജയമാണ് ഈ പരിപാടി കൈവരിച്ചത്. മികച്ച ഗായകരെ അല്ലെങ്കിൽ ഗായികയെ പ്രവൃം പിക്കുക എന്ന സന്സപ്പൻസ് നിലവിൽത്താനും, അതിന്റെ പ്രവൃം പനം നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി പരമാവധി എക്സ്പ്രസ്സറും (സംപ്രേഷണവും) പരസ്യവരുമാനവും ഉറപ്പാക്കാനും ഈ റല്റകങ്ങളുടെ ഒത്താരുമില്ല ഏറെക്കുറെ സാധ്യമാക്കി.

ചുരുക്കത്തിൽ ജനപക്കാളിത്തത്തെ ഒരു പടികൂടി മുല്യവർദ്ധിതമാക്കുകയും, അതിനെത്തന്നെന്ന ആ പരിപാടിയുടെ നടുനായകമാക്കി - സെസ്റ്റർ പിൻ - മാറ്റുകയും ചെയ്തതുവഴി താരപതിവേഷമുള്ള ഒരു മികച്ച ആശ്വസനപന്ത - Spectacular richness - ആയി സൂർസിംഗൾ മാറ്റുകയാണ് ഉണ്ടായത്.

നാലാംറല്റം

അങ്ങനെ നമ്മൾ മലയാള ടെലിവിഷൻ പരിപാടികളുടെ പരിണാമത്തിന്റെ നാലാംറല്റത്തിലെത്തുകയായി. 21-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പടിവാതിൽക്കൽ വച്ച്.

സെൽഫോൺകൾ പ്രചാരത്തിലായതോടുകൂടി കാലതാമസമോ, ഭാരിച്ച ചെലവോ കൂടാതെ പ്രേക്ഷകപക്കാളിത്തം ഉറപ്പാക്കാനുള്ള മികച്ച സങ്കേതമായി മാറി, ഫ്രൈസസന്ദേശമയ്ക്കാനുള്ള - എസ്.എം.എസ് ചെയ്യാനുള്ള - സൗകര്യം. സെൽഫോൺ കമ്പനികൾ, ടി.വി. പരിപാടികളുടെ പ്രായോജകരിൽ തുടങ്ങി ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാ വാൺിജ്യരല്റകങ്ങൾക്കും അനേകാന്യം പുരകമായ വിപനന സാമ്യതകളാണ് റിയാലിറ്റി ഷോകൾ തുറന്നുവച്ചത്.

ഇവയ്ക്കാക്കെ കലാമുല്യത്തിന്റെയോ, സാംസ്കാരികത്തെ നിമയുടെയോ മുഖംമുടി നൽകാൻ ഒരു കലാരൂപത്തിന്റെ പദ്ധതി തലം കുടി ഒരുക്കപ്പേട്ടപ്പോൾ മികച്ച ഒരു വാൺഡ്യൂസാഡ്യത - കൊമേഴ്സ്യൽ പൊട്ടൻഷ്യൽ - എന്ന നിലയിൽ റിയാലിറ്റി ഷോകൾക്ക് എന്നെന്നില്ലാത്ത സ്വീകരണമാണ് ലഭിച്ചത്. അതിൽ അതഭൂതപ്പെടാനൊന്നും ഇല്ലതാനും!

എന്നാൽ, ഇവിടെ ഉയരുന്ന ഔന്നുരംഭു കാതലായ ചോദ്യ അർഥം, സാങ്കേതികത, വാൺഡ്യൂപരത എന്നിവ ഒരു കലാരൂപത്തിന്റെ രൂപഭാവങ്ങളെ എത്രതേതാളം നിർണ്ണയിക്കാൻ അനുവദിക്കാം എന്നതാണ്.

പ്രേക്ഷകർ എന്നും വികാരത്തിന്റെ പര്യായമാണ്. അവർ സാഹചര്യത്തിന്റെ പദ്ധതിലെത്തിൽ എടുക്കുന്ന തീരുമാനം ശരിയായിക്കൊള്ളണമോ എന്നില്ല. ടി.വി. യിൽ താൻ കണ്ണ ഒരു ദ്വശ്യത്തിന്റെ - വോട്ടിനുവേണ്ടി താഴ്മയോടെ അപേക്ഷിക്കുന്ന ഒരു പെണ്ണകുട്ടി, അല്ലെങ്കിൽ സാമൂഹിക പദ്ധതിലെത്തു നിഷ്പട്ടം മാക്കിക്കൊണ്ട് മത്സരംഗത്തെത്തിയ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ (അയാൾ പുതിയ സാഹചര്യത്തിൽ ഇണങ്ങിയവിധം രൂപ-ഭാവ പരിണാമം അർഹക്കുന്നത്തുനാം ശ്രമങ്ങളാക്കട്ട ഒട്ടുവരു ദൈന്യമാണ് പ്രേക്ഷകരിൽ ഉള്ളവാക്കുന്നത്) - സാഹചര്യത്തിൽ പ്രേക്ഷകൾ നൽകുന്ന വോട്ടും, മികച്ച ഒരു ഗായകനെ അല്ലെങ്കിൽ ഗായികയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനുള്ള നിർണ്ണായകയുടക്കമാക്കുന്നത് ശരിയാണോ?

റിയാലിറ്റിഷോയും യാമാർത്ത്യവും

യാമാർത്ത്യത്തെ - റിയാലിറ്റിയെ - പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന പ്രകടനം - ഷോ - ആണല്ലോ “റിയാലിറ്റി ഷോ”കൾ. പ്രകടനവും, പ്രതിഫലനവും ഒരിക്കലും യാമാർത്ത്യമാവുകയില്ല തന്നെ. ഈതു തന്നെയാണ് റിയാലിറ്റിഷോകളുടെ ഏറ്റവും ദുർബലമായ അടിസ്ഥാനവും. യാമാർത്ത്യത്തെ പ്രതിഫലനപ്രതലത്തിന്റെ -reflector - അളവിനെനാൽ ഒക്കി കുർപ്പിക്കാനുള്ള തത്ത്പാടിൽ, യാമാർത്ത്യം മുഴുവന്നായിത്തന്നെ പരിപാടിയിൽ നിന്ന് അപത്യക്ഷമാക്കുന്നു എന്നതു തന്നെയാണ് “റിയാലിറ്റി ഷോ”കളെ സംബന്ധിക്കുന്ന കാതലായ നൃത്തം.

ഉപസംഹാരം

മികച്ചരീതിയിൽ പ്രകടനം കാഴ്ചവച്ചവർപ്പോലും SMS വിധി നിർണ്ണായത്തിന്റെ ഫലമായി കൊഴിഞ്ഞു പോകുന്നു; ശരാശരിയിൽ താഴെയുള്ള പ്രകടനം കാഴ്ചവച്ചവർ നേരിട്ടുള്ള വിധി നിർണ്ണയ

യാത്രാക്ഷേഷം

യു. ശക്രനാരായണൻ

പാതമുറിച്ചുകടക്കുവാനായ് വഴി
 പാതിനടന്നാരെൻ മുനിലുട
 ചീറിവരുന്നുപലതരം വണ്ണികൾ
 എറെവലഞ്ഞുനിൽക്കുന്നില്ലവിൽ
 "പാതയോരം ചേർന്നുപോകെടോ കാരണാ-
 സാദ", യെന്നാഭാവോ കല്ലുണ്ടായു.
 കാവടിപോലെ വള്ളഞ്ഞ താൻ പെട്ടന്
 കാലിളക്കാൻ പോലുംബാധിടാതെ
 പാതയിൽ തന്നെയുറച്ചുപോയത്രും
 കാതിലലച്ചു മഹാനഗരം.

തതിൽ കാൽക്കുഴയുന്നോൾ വിധികർത്താക്കൾവരെ അവരെ
 കല്ലീരും കയ്യുമായി യാത്രയാക്കുന്നു; ഇതെല്ലാം എങ്ങനെ
 യാമാർത്ഥ്യമാക്കും?

യാമാർത്ഥ്യവും സകല്പവും തമിലുള്ള അന്തരം കുറച്ചു
 എന്ന് റിയാലിറ്റിഷ്യാകൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നവർക്ക് മെന്നിപറയാം.
 ടി.വി. പരിപാടികളിൽ പ്രേക്ഷകരെ നേരിട്ടു പകാളിയാക്കി എന്നും
 അവർക്ക് അഹാകരിക്കാം.

എന്നാൽ ഇവിടെ പ്രസക്തമാകുന്നത് മറ്റാരു ചോദ്യമാണ്.
 യാമാർത്ഥ്യവും സകല്പവും തമിലുള്ള അന്തരവും അതിർവ
 രബ്ബും മായ്ച്ചുകളയുക വഴി റിയാലിറ്റിഷ്യാകൾ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്
 യാമാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ദീപ്തിയും സകല്പത്തിന്റെ വശ്യമനോഹാ
 തിയയും മുച്ചുടും കളഞ്ഞുകുളിച്ചിരിക്കുകയല്ല? യാമാർത്ഥ്യവും
 സകൽപവും തമിലുള്ള അന്തരത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ ഏതാണ്
 യാമാർത്ഥ്യം, എന്താണ് സകല്പം എന്ന് എങ്ങനെ നിർണ്ണയിക്കാം?
 ഒരുത്രത്തിൽ, ഇന്ന് മാധ്യമരംഗത്തെ മമിക്കുന്ന കാതലായ
 പ്രശ്നവും മറ്റാന്നല്ലല്ലോ?

ധ്യാനം

ജീഷുകേശൻ. പി.എ.

നീറണ്ടവനമാകാശം
 പുത്രനില്ക്കുന്ന താരകൾ
 പുഴ സംഗ്രഹിച്ചുന്ന
 പാരക്കട്ടിന്റെ താഴ്വര
 വജ്രാസനത്തിൽ ഏകാകി-
 യോരു പൊമ്മാനിശ്ചയായ്.
 ഇധപിംഗളപാകത്തിൽ
 വിലോചനനുഭവും
 അത്യഗാധത്തികലുള്ള
 സ്വപ്നത്തിന്റെ ഇക്കുകൾ
 ഒരു വെള്ളത്തുള്ളിവീണാൻ
 സുനാമിത്തിരമാലപോൻ
 ഒരു പച്ചപ്പുൽത്തലപ്പോ
 ഇളം കാട്ടിൻ തലോടലോ
 ഓർക്കകിരണത്തിന്റെ
 തുണാ, കാണുന്ന കാഴ്ചകൾ.
 ഏകതാരയിൽ നിന്നെന്ത്
 ചീരപാടുന്നു നേരുകൾ
 നുറുത്തനികളിൽക്കുടി
 സന്തുർ, ഇഞ്ഞമുള്ളന്തളിർ,
 സ്ഥലകാലങ്ങളില്ലാത്ത
 ലോജിക്കില്ലാത്ത ലോകമോ
 അവിടെപ്പുത്രനില്ക്കുന്നു
 വെളിച്ചത്തിന്റെ ചില്ലകൾ
 മുന്നിയിൽ കണ്ണടച്ചുറ -
 യക്കിരിക്കു, കണ്ഠതുറക്കുവെ,
 പുഴയായ് തീരമായ് താരാ-
 കീരണ്ണമാകാശമെൻ മനം.

വള്ളത്തോർക്കവിതയിലെ കാല്പനികത*

എസ്.കെ. വസന്തൻ

ഇറ്റലിയിലെ നാട്ടുകാർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഒരു ലാറ്റിൻ ഭാഷാ വാമൊഴിയും, ഇറ്റലി ആക്രമിച്ച ബാർബേറിയൻ വർഗ്ഗത്തിന്റെ മൊഴിയും ചേർന്ന് രൂപപ്പെട്ട വാമൊഴിയാണ് ആദ്യം രൊമാൻസ് എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. പിനീട് ആ ഭാഷയിലെ കല്പനാ പ്രധാന മായ കൃതികളുടെ പേരായി രൊമാൻസ്. മലയാളത്തിലെ നിരുപ സ്ഥാനരംഗത്തെക്ക് കാല്പനികപ്രസ്ഥാനം കടന്നുവന്നത് ഇംഗ്ലീഷിന്റെ കൈപിടിച്ചുകൊണ്ടാണ്. ഇംഗ്ലീഷിൽ കാല്പനികതയുടെ സ്ഥാപ കൻ ഷ്ടേക്കും, മിശ്രഹ വേർഡ്സ്‌വർത്ത്യും എന്നാണ് പറയാറുള്ളത്. ലിറിക്കൽ ബാലധ്യസിന്റെ ആമുഖത്തിലും തുടർന്ന് ബയോഗ്രാഫിയ ലിറ്ററിയിലും ആണ് നിർവ്വചന വിശദീകരണങ്ങളുടെ തുടക്കം. കാല്പനികത എന്ന പദം നിർവ്വചിക്കാനുള്ള ശ്രമം ഫലിച്ചു എന്ന് പറയുവാനാവില്ല. ഏതാനും ദശാഖ്യദാനങ്ങൾക്കു മുൻപു തന്നെ ആയിരക്കണക്കിന് നിർവ്വചനങ്ങൾ കാല്പനികതയ്ക്ക് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. നിർവ്വചിക്കാൻ പറ്റാത്ത ഒട്ടേറെ കാര്യങ്ങൾ നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിൽ ഉണ്ട് എന്നു സമാധാനിക്കുക. ‘നേതി നേതി’ എന്നൊരു നിർവ്വചനം തന്നെ നമ്മക്ക് പരിചിതം ആയതു നന്നായി. നിയോക്സി സിസിസത്തിനു മുൻപാണോ, പിൻപാണോ രൊമാൻസിസം (കാല്പനികത) ഉദയം കൊണ്ടത്, റിയലിസത്തോടൊപ്പം അതു നില കൊള്ളുമോ, മാജിക്കൽ റിയലിസം, സർറിയലിസം തുടങ്ങിയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ രൊമാൻസിസം കലർന്നിട്ടുണ്ടോ - ധാരാളം

* 2008 ഓഡ് 9,10,11 തീയതികളിൽ, കലാശാലം നിളക്കുന്നിൽവെച്ച്, എൻ വി ട്രസ്റ്റ് നടത്തിയ കവിതാക്കാപിനുവേണ്ടി തയ്യാറാക്കിയത്.

സമയം ഉള്ളവർക്ക് ഇരുന്ന് ആലോച്ചിക്കാം. ആലോച്ചിച്ചാലോച്ചിച്ച് തുടങ്ങിയ സ്ഥലത്തു തന്നെ മടങ്ങി എത്തി ആലോചന തുടരാം. ഒന്നു തീർച്ച, ഒരു പുസ്തകം ഇന ദിവസം പ്രസിദ്ധീകരിച്ച് എന്നു പറയുംപോലെ ഒരു പ്രസ്താവനം ഇന ദിവസം തുടങ്ങി എന്ന് ഒരാൾക്കും - കേസർ ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയ്ക്കുപോലും - പറയു വാനാവില്ല.

ഒരു കൃതി ഉള്ളവാക്കുകയും, അതിന് വായനക്കാരുടെ അംഗി കാരം കിട്ടുകയും ചെയ്യുന്നോൾ സ്വാഭാവികമായും ആ രചനയെ രൂപഭാവങ്ങളിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് രൂപത്തിൽ, അനുകരിച്ച് പിന്നീട് ഞോട്ട് പല കൃതികൾ ഉണ്ടായി എന്നു വരും. ഇത്തരം കൃതികളെ ആണ് സാമാന്യമായി നിയോക്കാസിക് സാഹിത്യവിഭാഗത്തിൽ പെടുത്തുക. ഇവയിൽ മികച്ചവ, മികച്ച അനുകരണങ്ങൾ ആവും - - അലകും പിടിയും കൃത്യമായി സ്പീച്ചുടുത്തുവ. ഇത്തരം കൃതികൾ അല്പവിഭവമാർ അനുകരിച്ചുവരാൻ തുടങ്ങുന്നോൾ പ്രസ്താവനത്തിന് അപചയം സംഭവിക്കുന്നു. ഈ മട്ടപ്പിൽനിന്ന് ഒരു കുതരിച്ചാട്ടം നിയോക്കാസിക് സാഹിത്യം അടിച്ചേല്പിച്ച സിഖാനങ്ങൾ പലതും നിഷ്പയിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു കുതരിച്ചാട്ടം ഉണ്ടാവും. ധർമ്മ ബോധം, പദകുലിനത, പാണ്ഡിത്യം തുടങ്ങി അതതു നിലയിൽ ആദരിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങൾ പോലും ഈ കുതരിച്ചാട്ടത്തിൽ പതിവി പ്രേരകും. ആ പെരുവെള്ളപ്പാച്ചിലാണ് കാല്പനികത. ഇത് ശരിയല്ല എന്നു പറയുവാനാവില്ല. അതേസമയം ഇതുമാത്രമാണ് ശരി എന്നും പറയുവാനാവില്ല. എല്ലാ കാലത്തും സാഹിത്യത്തിൽ കാല്പനികത ഉണ്ടായിരുന്നു. കാരണം വളരെ ലളിതം - സാഹിത്യം എല്ലാ കാലത്തും വ്യക്തികളുടെ വികാരങ്ങളിൽ ആണ് വളർന്നതും പടർന്നതും.

ധർമ്മിക ബോധം, വികാരവിചാരങ്ങളുടെ സന്തുലനം എന്നിവ ക്ഷാസിസിസത്തിന്റെ മുഖമുദ്ര, അധികാരത്തോടു വിഡേയ യത്വം, വികാരത്തിനുപരി വിചാരത്തിന് പ്രാധാന്യം എന്നിവ നിയോക്കാസിസിസത്തിന്റെ ലക്ഷണം. സാതന്ത്ര്യബോധം വ്യക്തിവികാരത്തിന്റെ ഉച്ചാരവലത എന്നിവ കാല്പനികതയുടെ അടിസ്ഥാന ഭാവങ്ങൾ എന്നാക്കേ പറയാം. മലയാളത്തിൽ കാല്പനികതയെ കുറിച്ച് പ്രഫസർ ഹൃദയകുമാരിയുടെ പ്രാധാന്യപഠനമുണ്ട്; ഇംഗ്ലീഷ് കാല്പനികതയെക്കുറിച്ച് എം. ദക്ഷിണാമുർത്തിയുടെ പുസ്തകം ഉണ്ട്; ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതയെ മുൻനിർത്തി പ്രഫസർ ശുപ്തൻനായ രൂം, പ്രഫസർ സാനുവും കാല്പനികത ചർച്ച ചെയ്യുന്നുണ്ട്. തലമുതിർന്ന ഒട്ടരേ നിരുപകൾ പലപ്പോഴായി കാല്പനികതയെപ്പറ്റി

എറുപാടുകാരുങ്ങൾ വിശദിക്കിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ നിർവ്വചന വ്യാവധാന കോലാഹലങ്ങളുടെ പിന്നാലെ പരക്കം പായാതെ തന്നെ, സഹ്യ ദയനായ മലയാളിക്ക് കാല്പനികതയെപ്പറ്റി അവധിക്കത്തായ സാമാ നൃബോധം (വിശദപഠനഗേഷം ഉണ്ടാകുന്ന ബോധവും അതു തന്നെ!) ലഭിക്കാൻ, ഭാഗ്യവശാൽ ഒരെള്ളുപ്പവഴി ഉണ്ട്: കവി കുഞ്ഞി രാമൻ നായരെ നോക്കുക!

വള്ളത്തേതാർക്കവിതയിലെ കാല്പനികതയെക്കുറിച്ച് പറയു ബോൾ എത്തായാലും ഈ അവധിക്കത്തെ വയ്ക്കു. കാലുറപ്പിച്ചു നില്ക്കാ വുന്ന ചില തലങ്ങളിൽ ഉന്നനിനിന്നനാവണം ഇവിടെ അനേകം. സ്വന്തം കവിതയെപ്പറ്റി അഛ്ളേക്കിലും നല്ല കവിതയെപ്പറ്റി (ആ രിതി കൈവർക്കണം എന്നാവുമല്ലോ എത്തു കവിയും ആഗ്രഹിക്കുക). വള്ളത്തേതാർ ആനുഷംഗികമായി ചില പരാമർശങ്ങൾ നടത്തുന്നുണ്ട്.

'സവർണ്ണാഖിത ശയ്യചേർന്നുകൈഴും ഭാവപ്രഭാവത്തൊടും
ഖ്യാതാനുഗ്രഹിണ്ടപ്രയുക്ത വിവധാലക്കാര സന്ധവത്തൊടും
വിദ്യാഭ്യാസിത കാളിഭാസകവിതയ്ക്കൊപ്പം വിളഞ്ഞുനന്ന നീ
മദ്വക്ഷാമണിമാലികേ കിമഹി കൈകൊഞ്ഞകു പ്രസാദത്തെയും.'

സദ്വർണ്ണങ്ങൾ, അവയുടെ ചേർച്ച ഉള്ളവക്കുന്ന ശയ്യാഗ്രഹണം ഭാവത്തിന്റെ, ഉചിതാലങ്കാരങ്ങൾ, പ്രസാദം ഇവയാണ് വള്ളത്തോളിന് അഭികാമമായ കാവധിഗ്രഹണങ്ങൾ. ഇത്തരം കവിതയെ ആണ് നിരുപകൾ കൂടിയായിരുന്ന വള്ളത്തേതാർ നെമേപ്പറ്റിയിരുന്നത് - മദ്വക്ഷാമണിമാലിക എന്നാണ് പ്രയോഗം. അത്തരം കവിതകൾ വിദ്യാരാഹാരാൽ ലാളിക്കപ്പെട്ടും എന്നേതുകൂടി ഉറപ്പായിരുന്നു.

മറ്റൊരുവസ്തുതയിൽ കവിതയെപ്പറ്റി ഉള്ള അഭിപ്രായം ഇപ്പോൾ കാരമാണ്:

'വേദം നിന്നും ശാസനക്കുറിപ്പുരാണംശം ഹിന്ദാൺഡബാധനം
സ്ഥാദത്യന്തമിയന കാവധിണമോ സപ്രേമസംഭാഷണം
വൈദഗ്ധ്യവ്യത്യികവാൽ ജഗത്തു മുഴുവൻ താനെ വശത്താകി നീ
നാദബ്രഹ്മസ്മാനനോപരി വിളഞ്ഞുനു മഹാഗാനിയായ്!

വേദ എന്ന ധാരയും വിസ്താരം. അറിവിനെ സുചിപ്പിക്കുന്നു. ഇന്നതു ചെയ്യാം, ഇന്നതു ചെയ്യരുത് എന്ന അനുശാസനം ആണ് അതിന്റെ ധർമ്മം. 'താൻ ഒരദ്ദേശപകൾ ആവാനാണ് ആഗ്രഹിക്കുന്നത്' എന്ന് സ്വകാര്യപരമായെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ വേദിന്റെ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. സപ്രേമസംഭാഷണം ആണ് 'കാരാതാസമിതതയോപദേശയുജേ' എന്ന് നാം പണ്ണേ പറഞ്ഞതുവച്ചത്. നാദവും ബഹമവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും ഭാരതീയ കാവധി

മീമാംസയ്ക്ക് അതിപരിചിതം ആണ്. കാവ്യാലക്ഷാരത്തിൽ ഇങ്ങനെ വായിക്കാം ‘ഇദമന്യം’ തമക്കുസ്സം ജായതെ ഭൂവനത്രയം, യദിശബ്ദഭാഹരയാജ്ഞാതിരാസം സാരം നദീപ്രതേ.’

മഴിനം നോക്കി

മറ്റൊരു നിരൂപകനെക്കുടി സമീപിക്കാം. ഒരു അയുർവ്വേദ വൈദ്യൻ കഷായത്തിന് കുറിപ്പടി എഴുതുന്ന നിർവ്വികാരത്തയോടെ, ശ്രദ്ധയോടെ, കാല്പനികതയുടെ ലക്ഷണം കേസരി അക്കമിട്ടു നിരത്തുന്നുണ്ട്. കാല്പനികപ്രസ്ഥാനം എന്നല്ല തികച്ചും അകാല്പനികമായ, പക്ഷേ കുറിക്കുകൊള്ളുന്ന പേരാൺ കേസരി ഉപയോഗിക്കുന്നത്- മഴിനം നോക്കി പ്രസ്ഥാനം. ഈ മഴിനം നോക്കി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചില ശാഖകൾ ആണ് എഴുതപ്പെട്ടെന്നെല്ലാം തേവർ വാഴ്ത്തി പ്രസ്ഥാനവും, നമ്പ്യാരുടെ തേവർ വീഴ്ത്തി പ്രസ്ഥാനവും, കുമാരനാശാശ്വർ മതംകൊല്ലി പ്രസ്ഥാനവും സഹോദരൻ അയ്യപ്പെട്ടെന്നും ജാതികൊല്ലി പ്രസ്ഥാനവും എന്നൊക്കെ പറയുന്ന കേസരി, മഴിനംനോക്കി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾ ഇങ്ങനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

1. സമുദ്രാധ്യാനുവമായ വീക്ഷണകോടി വളരെ കുറഞ്ഞതിൽക്കും.
2. വ്യക്ത്യുന്നുവമായ വീക്ഷണകോടി എറിയിരിക്കും.
3. പ്രസാദാത്മകത്വം പൊന്തിച്ചുറില്ക്കും.
4. വ്യക്തിയുടെ കഴിവുകൾക്ക് അതിരില്ല എന്ന വിശ്വാസം പ്രകടമായിരിക്കും.
5. സ്വയം വേദനപ്പെടുത്തി ആനന്ദിക്കുന്ന സഭാവം - മെസോക്ലിസം ഉണ്ഡാവും.
6. ഒറ്റ ഒഴുക്കുകൊണ്ട് സാംഗ്രഹാപാംഗളുടന് നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കും.
7. ഈഗോ, റിയാലിറ്റിക്കു കീഴടങ്ങുന്നതിനെക്കാൾ സുപ്പർ ഇന്റഗ്രേയ്ക്കും ഇഎൻജൂം കീഴടങ്ങിയിരിക്കും.
8. ദേശഭക്തി പ്രകടമാവും.
9. നവരസങ്ഗ്രഹക്കും പ്രാധാന്യം ഉണ്ഡാവും.

കാല്പനികതയുടെ ഈ പറഞ്ഞ ലക്ഷണങ്ങൾ പലതും വളരെതോർക്കവിതയ്ക്കു ചേരുന്നവയല്ല എന്നതാണ് സത്യം.

സമുദ്രാധ്യാനുവമായ വീക്ഷണകോടി എറെ പ്രകടമാക്കുന്ന ഒട്ടറെ നല്ല കവിതകൾ വളരെതോർക്കു എഴുതി. ആത്മനിഷ്ഠമായ കവിതകളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകളിൽ കുറവ്. അക്കരേണ്ടയ്ക്കു

നോക്കു എന്നല്ല, പുറത്തെയ്ക്കു നോക്കു എന്നാണ് വള്ളത്തോൾ പറയുന്നത്. അകം കവിതകളല്ല, പുറംകവിതകളാണ് വള്ളത്തോൾ തിൽ നിന്നു കിട്ടിയത്. വള്ളത്തോൾക്കവിതയുടെ ചാരുത, എൻ യൊന്നും അവകാശപ്പെടുവാൻ ഈല്ലകിലും അദ്ദോസബലതാൻ അരങ്ങുകൊഴുപ്പിച്ച (അതുളവായ കാലവും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്) ‘എൻ്റെ ഗുരുനാമൻ’ തുടങ്ങി ഒട്ടറെ കവിതകൾ കൃത്യമായ രാഷ്ട്രീയാഭിമുഖ്യം ഉള്ളവയാണ്. വിവേകാനന്ദൻ (നരേന്റെ പാർത്ഥന, കൃഷ്ണപുരുണ്ടിനോട്) ദാദാബാധ്യനവരോജി, ശിവാജി (കാഞ്ചലിയുടെ കത്ത്) എന്നിങ്ങനെ ദേശീയ നേതാക്കളെ സ്തുതിക്കുന്ന കവിതകൾ സാഹിത്യമണ്ണജതിയിൽ കാണാം. ‘ശിപായി ലഹള’ ആണ് ഒരു കവിത. ‘വാദിവസനങ്ങൾ കൈകൊള്ളിനേവ രൂം’ എന്ന് വാച്ചുമായ ആഹ്വാനം തന്നെ ഉണ്ട്. വള്ളത്തോൾക്കളു രിയിൽപ്പെട് എത്ര കവിയെക്കാളും കുടുതൽ സമൃദ്ധായോമുഖ്യമായ വീക്ഷണം വള്ളത്തോളിന് ഉണ്ടായിരുന്നു.

വ്യക്ത്യുമുക്കുമായ വീക്ഷണകോടി ഏറിയിരിക്കും എന്ന ലക്ഷണവും ഇവിടെ ഭാഗികമായി മാത്രമേ ശരിയാവുന്നുള്ളു. കാരണം, വള്ളത്തോളിന്റെ ചപനാഭവദ്ഗർഭ്യത്തിന്റെ ചാരുതകളിൽ ഓന്നാണ് നാടകയിത. നാടകത്തിൽ എഴുത്തുകാരൻ പ്രേക്ഷകനാണ്. തന്റെ ശബ്ദം ഒരു കമ്പാത്രത്തിനു നല്കുന്നതിലും, സന്താം ദർശനം, അവതരിപ്പിക്കുക എന്ന ചിരപരിചിതമായ സന്ദേശായം പോലും വള്ളത്തോൾ സ്വീകരിക്കാൻല്ല, സാധാരണയായി.

പ്രസാദാത്മകത പൊതിനില്ക്കും എന്ന അഭിപ്രായം പുർണ്ണമായിത്തന്നെന്ന സ്വീകരിക്കാം. (കാലപ്പനിക കവിതയിൽ പ്രസാദാത്മകതപോലെ, വിഷാദവും നേന്നരശ്യവും ശക്തിയായ അടിയോഴുക്കാണ് എന്ന കാര്യം എന്തിനാണ് കേസൽ മരച്ചുവച്ചത് എന്നു മനസ്സിലാവുന്നില്ല.) വള്ളത്തോളിന്റെ കാവ്യപ്രപബ്ലത്തിൽ കരച്ചിൽ കുറവാണ്. ബധിരവിലാപം, ഒടുക്കത്തെക്കുറിപ്പ്, മാപ്പ്, വെടികോണുകൾ പക്ഷി എന്നിങ്ങനെ ചില കവിതകളിൽ മാത്രമാണ് കരുണാരസം. ഒടുക്കത്തെ കുറിപ്പിലെ അതേ സാഹചര്യം ആണ് രാധയുടെ കൃതാർത്ഥതയിലും. ജീവിതാസക്തിയാണ് അതിന്റെ ശുതി. വള്ളത്തോൾ മരണാഭിരു ആണ് എന്നു പറഞ്ഞ നിരുപക്കനോട്, മരണഭീരു എന്നാൽ ജീവിതയീരൻ എന്നുകൂടി അർത്ഥമാവാം. ആനിലയ്ക്ക് അതൊരു ബഹുമതിയായി താൻ കരുതുന്നു എന്ന് മഹാകവി നേരംപോക്കു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചു എന്ന കവിത നോക്കു: അവിടെ ദുരന്തത്തിനും, അതുളവാക്കുന്ന കരുണാത്മകതാം ആണ് സാഭാവികപ്രസക്തി. പക്ഷ മരണത്തെക്കാൾ

കാമ്യം ജീവിതമാണ് എന്ന മട്ടിലാണ് മഹാകവി ആ സന്ദർഭം കൈകാര്യം ചെയ്തത്.

‘നറും ശുംഗാരപദ്യങ്ങളാൽ ഉള്ളം ശിതളമാക്കുന്നവൻ എന്നാണ് മഹാകവിപരിണയത്തിൽ സർബാർ പണികൾ മഹാകവിയെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത്. ശുംഗാരം, പലപ്പോഴും ജീവിതാസക്തി യുടെ വേരുകൾ പടരുന്ന തലമാണ് വള്ളത്രേതാൾക്കവിതയിൽ.

മലയാളിയുടെ പ്രണയം

അനുരാഗത്തിന് അപേതിക്ഷിതമായി വരുന്ന തടസ്സം ഉള്ളവാക്കുന്ന ദുഃഖമാണ് പല കാല്പനിക കവിതകളിലേയും വിഷാദശുതി. പ്രണയവഞ്ചൻ, സമുദ്രായത്തിന്റെ ഏതിർപ്പും പരിഹാസവും, ഉറവരുടെ തടസ്സം പല കാര്യങ്ങളും ഇതിലുണ്ടാവാം. പ്രണയവഞ്ചനയെ തുടർന്നുള്ളവാക്കുന്ന വിഷാദം, കാല്പനിക കവിതകളിൽ ദുഃഖത്തിന്റെ ഏറ്റവും ശക്തമായ അടിത്തത്തിനാണ് എന്ന് ഒരു ധാരണ മണിനുശ്ശേഷമെങ്കിലും മലയാളത്തിൽ വേണ്ടതിലേരെ പരന്നിട്ടുണ്ട്. പ്രണയംതന്നെ, വിവാഹപൂർവ്വമായ ഒരു മനോഭാവം എന്നാണ് മലയാളിയുടെ ധാരണ. വാസ്തവത്തിൽ, മലയാളിയുടെ സാമൂഹികജീവിതത്തിൽ, കൗമാരപ്രായക്കാരും, അതിസാഹസ്രികരും ആയ ചില കൂട്ടികളുടെ പരീക്ഷണങ്ങൾ എന്നതിലധികം പ്രേമത്തിന് എന്നാണ് സ്ഥാനം? എന്നായാലും പ്രണയത്തിന്, മലയാളിയുടെ സാമൂഹികജീവിതത്തിൽ സ്വന്തീയനത്താളം സ്ഥാനം ഇല്ലതനെ. വിവാഹം പ്രണയത്തിന്റെ ഫലപ്രാപ്തി എന്ന നിലയിലല്ല, അന്ത്യം എന്ന നിലയിലാണ് മലയാളിയുടെ പ്രണയസൂക്ഷ്മപം. (കാവ്യസകലപവും!) വള്ളത്രേതാൾക്കവിതയിൽ വിവാഹപൂർവ്വപ്രണയം താരതമ്യേന കുറവാണ്. കാമിനികാമുകമാർ എന്നതിലധികം വധുവരന്മാർ എന്ന പ്രതീതിയാണ് ആ കമ്പാത്രങ്ങൾ ജനിപ്പിക്കുക - ഇഷ്യയേയും അനിരുദ്ധനേയും ഓർക്കുക. സ്നേഹത്തീവ്രത, അനുരാഗത്തിന്റെ മുഗ്ധഭാവം കൂടുംബജീവിതസ്വഭവ്യത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നതായിട്ടാണ് വള്ളത്രേതാൾ പറയുന്നത്. മദ്യവയസ്കരായ ഭാര്യയോട്, ‘വെൺനരകലർന്നവള്ളില്ല, നീയേയൻകണ്ണിനു കണ്ണമാമുനിയുടെ കന്ധയാമാരോമലാൾ’ എന്നു പറയുവാൻ തന്നെയാവും വള്ളത്രേതാളിനും താല്പര്യം (വെൺനരകലരുന്നത് തീരെ ഇഷ്ടമാവില്ല എങ്കിലും!) വള്ളത്രേതാളിന്റെ നായികമാരിൽ മുപ്പതു കടന്ന രണ്ടും ഇല്ല!

ശുംഗാര രസാവിഷ്കാരത്തിൽ, രതി എന്ന സ്ഥായീഭാവത്തിന്റെ വികാസത്തിൽ, കാളിഡാസ പാരമ്പര്യം പുലർത്തുന്നതി

ലായിരുന്നു മഹാകവിക്ക് ശ്രദ്ധ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, മുണ്ടപ്പേരി വിലയിരുത്തിയപോലെ, ‘തറുടകുത്തുനിന്ന ശ്രദ്ധാരത്തെ സാരി ഉടുപ്പിച്ചുനിർത്ത’ല്ലോ അത്; അതിനപ്പുറം കുടുംബസഭവുസ്പർശി യായ ചിലതുകൂടിയാണ്. സ്ത്രീയെ സുവഭ്യാവസ്ഥവായിമാത്രം കാണുന്ന മണിപ്രവാള പാരമ്പര്യം അല്ല വള്ളതേജാളിന്റെത്. അതെ സമയം സ്ത്രീയുടെ വിലോഭനീയമായ ശരീരസ്വന്നരുതെത വാഴ്ത്തുനാതിൽ വള്ളതേജാളിന് ഒട്ടും വൈമുഖ്യം ഇല്ല. ‘നവനീ തത്തിനു നാണമണയ്ക്കും തവതനുലതതൻ മൃദുലത’ എന്നേ ച അംബുഴ പോലും പറഞ്ഞുള്ളൂ. വള്ളതേജാളിന്റെ നായികയുടെ ഉട ലിന്റെ മൃദുലത വെണ്ണയിൽ എണ്ണപുരുട്ടിയപോലെ ആണ്. വീര മൃത്യു വരിക്കാൻ സന്നദ്ധനായ രാവണൻ, തന്റെ ഹൃദയേശവരിയായ മണ്ണോഡരിയെ, അവസാനമായി കണ്ക് യാത്രപരിയുവാൻ പുറപ്പെ ടുന വികാരഭരിതമായ റംഗമാണ് ‘രാവണൻ അന്തപ്പുരഗ മന’ത്തിൽ. അവിടെപ്പോലും, രാവണൻ കാണുന്ന കാഴ്ചകളിൽ ഒന്ന് ‘ചാണകല്ലിലെലാരുത്തി ചന്ദനരയ്ക്കുന്നു ചലഞ്ഞാണിയായ്’ എന്നാണ് വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടത്! ആത്മഹത്യ ചെയ്ത ഭാമയുടെ ചരമ കുറിപ്പ്, ‘സുനിലാഗ്രകൊക്കകൾ ഉൾത്തിങ്ങിയ റൗക്കതൻ നടക്കെട്ടിൽ’നിന്നാണ് (അവർ ഗർഭിണിയാണ് എന്ന് ധനിപ്പിക്കാ നാണ് ഈ പ്രയോഗം എന്ന വാദത്തിന് ഉറപ്പുപോരാ. കാരണം ‘തവകാന്തനെന്ന്യീവയറ്റിലെ പെപതലിൻ പിതാവത്രെ എന്ന് വച്ചുമായിത്തന്നെ അക്കാരും തുടർന്നു പറയുന്നുണ്ക്. പ്രാർത്ഥ നയിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നു ജോനകത്തരുണി എന്നെഴുതിയാൽ വള്ളതേജാളിന് തുപ്പതിയാവില്ല. ‘ഓമൽ കയ്യുകൾ മുനിൽരശനാ സ്ഥാനത്തിലപ്പിച്ചു’ കൊണ്ടാണ് അവർ നിൽക്കുന്നത് എന്നുകൂടി പറയണം. ഉഷ ദ്യുഖാധിക്കുത്താൽ നെടുവിപ്പുതിർത്തു; അവളുടെ ഉത്തരീയം അല്പമൊന്നുമാറി. വള്ളതേജാൾ എഴുതിയത് ‘പീന സ്ത്രീക്കുടയചാരുകുചോത്തരീയം’ എന്നാണ്. പ്രണയനെന്നരാശ്യ തിന്റെ തീവ്രവേദനയിൽ ഉശലുന രാധ ഓർക്കുന ഒരു കാര്യം ‘ചെറുനാരങ്ങയാമെൻ കാണിക്കേയെ, സപ്തമാം കരതാരാൽ മർദ്ദി ചുകോണ്ട്’, ‘സാകുതസ്മിതനായവിടുന്നുശ്രക്കവെത്താൽ ആകുല മെൻ മാറ്റതാഴ്ത്തിയ തെളിനോട്ട്’ ആണ്. എന്തിന് ഒരിക്കൽ ‘ഓമ നപ്പുഷ്ഠംഭാഗം’ എന്നുപോലും അദ്ദേഹം എഴുതി. പാർപ്പതിയുടെ അലാക്കിക്കുസ്വന്നരും കണ്ണ ശ്രിവന്ന വർണ്ണിക്കുണ്ണോൾ ‘വിലോച നാനി’ എന്നു പ്രയോഗിച്ചകാളിഭാസന്റെ ശിഷ്യന് ‘മുക്കണ്ണനേകി മിഴികൾക്കൊരുത്തവം’ എന്നല്ലാതെ എഴുതാനാവില്ല. ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങൾ എടുത്തുപറയുന്നോൾ. ഉള്ളാനിപ്പറയേണ്ട കാര്യം

അവരെയാനും, കാമദേവനുപോലും ഓക്കാനംവരുന്ന മട്ടിലുള്ള വർണ്ണനയിലേക്ക് തെന്നിപ്പോകാതിരിക്കുവാൻ കവി ശ്രദ്ധിച്ചു എന്ന തത്ത്വം.

ശ്വംഗാരത്തിലെ കുലീനത

ഇപ്പോരം വർണ്ണിക്കപ്പെടുന്ന സ്ത്രീകമാപാത്രങ്ങളിൽ ഒരാളും മറ്റാരാളുപോലെ അല്ല എന്ന സത്യവും കാണണം. ഇതല്ല മൺിപ്രവാള, കാവ്യപാരമ്പര്യത്തിൽ സ്ത്രീവർണ്ണന. അവിടെ ‘മേഹം പുഞ്ജം ചന്ദ്രം ചന്ദ്രക്കല...’ എന്ന വിവരണം ഏതു സ്ത്രീക്കും ചേരും. ഉണ്ണിയച്ചിക്കും, ഉണ്ണിയാടിക്കും, ഉണ്ണിച്ചിരുതേവിക്കും, ഉണ്ണിനിലിക്കും ഒക്കെ ഓരേ ചരായയാൻ. പരഞ്ഞുവരുന്നത് ഇതാണ്: മൺിപ്രവാള പാരമ്പര്യം പലപ്പോഴും അവഗണിച്ച സദ്യത വള്ളെത്താൾ ശ്വംഗാരരസാവിഷ്കാരത്തിൽ പാലിച്ചു. അതുകൊണ്ടു തന്നെ മൺിപ്രവാള പാരമ്പര്യത്തിലൂടെ വെണ്ണണിയിൽ എത്തിനിന്നും ശ്വംഗാര രസാവിഷ്കാരരീതിക്ക്, എത്തിപ്പിടിക്കാൻ പറ്റാത്തതെ കുലീനമായ ശ്രോകങ്ങളുണ്ട് വിലാസലതികയിൽ പോലും. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉള്ളരിക്കേട്.

1. കഷിണാപാണഡ്യുകപോലും മുഖവുമായ് തൻമനിരതാഴ്വര തുണാലുട്ടുമണ്ണതുനിന്നു നെടുതാം വിർഷിട്ടുകൊണ്ടണ്ണെനെ
കാണാം താമസിയാതെയെന്നാരുവിധം ബന്ധുക്കേളാട്ടാടിട്ടും
പ്രാണാധിശൈന്യത്രുപുർണ്ണ ഭിശിയാൽ നോക്കുന്നുമയ്ക്കണ്ണിയാൾ
2. വീണക്കമികൾച്ചീട്ടിനിൻ കരവിരെൽക്കെല്ലാമിരട്ടിച്ചതാം
ശ്രോണത്യം ബതകണ്ണുഗാമമുട്ടെനെ നിർദ്ദേശണമെന്നക്ഷിയും
വെണംതെല്ലിടകുടിയെന്നുഭൂരകൊണ്ണൻ കർണ്ണവും തന്മളിൽ
പ്രാണപ്രയസിതർക്കൊണ്ണിവിടെന്നാൻ മദ്യസ്ഥതയ്ക്കെക്കുമൻ
3. ഇന്നാട്ടാടിയഗസ്ത്യാടിക്പവനനും ചെല്ലാത്തരാജ്യത്തിലാ-
ണെന്നുമാൻ ദയമെന്നിനിവക ജയോത്സാഹം ജഗത്സമം
എന്നാൽ പുക്കുലയായപൊൻ തടിയുമായ് മുറ്റത്തിവള്ളും വുമാ
നിന്നാലോ തവപേരുകൊന്നമരഞ്ഞ സാർത്ഥീകരിക്കാശുന്നീ.
4. പ്രേയാനോടുബിയാടുകില്ല, പുണ്ണാൻനീട്ടുന്ന കെക്കട്ടുമെ-
ത്തായാലും മുഖമൊന്നുയർത്തുകയുമില്ലെട്ടുലജ്ജാവരാൽ
പോയാൽപ്പിനെനവരാത്ര നാളുകളെയെന്നാട്ടല്ല പാശാക്കിണാ-
നീയാദ്യം കവിപ്രയോഗരുജ്ജയാദ്യംഞ്ഞേഷ്ടിത്തതിന്പെലം.

ഈ മനോഭാവത്തിന്റെ സ്വാഭാവിക വികസിത രൂപം ആയി കുവേണം, അനിരുദ്ധനിൽ കാണുന്ന ഫ്രോകം വിലയിരുത്തുവാൻ.

'പ്രാണാധിഭർത്തരി കരയായ്ക്കരിച്ചുക്കരന്നാനാ
ബാണാളിതാഞ്ചുവതിനീയൊരു നെഞ്ചുപോരും
ബാണാമജാനയനനീരൊരുതുള്ളിപോലും
പീണാൽ സഹിഷ്ടനിരുദ്ധനസാധ്യമാണ്'

(നയനനീരിന്റെ അസാസമ്പൂർണ്ണ ഉള്ളവക്കുന്ന കല്പുകടി മറ ക്കുക.) ഒരിക്കൽ ഒരു പ്രേമരശച്ചിത്രനായ്ത്വിൽ മഹാകവി എഴുതി

'മനമാരുതാലോലപ്രശ്നകുന്തളമാം ച
സുന്ദരാനന്മേം കുനിച്ചുനില്ക്കായ്ക്കനി
വണ്ണിയാതെന ജീവിതം വിശ്വാലേതാകാനുള്ള
പുണ്ണിരിയച്ചുതു പുണ്ണിരേൽ പൊഴിഞ്ഞാലോ!'

അനുഗ്രാഹം എന വിശുദ്ധവികാരത്തിന്റെ ഏറ്റവും മനോഹരമായ ആവിഷ്കാരമാണിൽ - ഒരു മൺപ്രവാള കവിക്ക് സ്വപ്നം കാണാൻകൂടി പറ്റാത്ത തലം. (ആ അജണാത കാമുകൻ അവ ലോക കൂസ്യത്തിച്ചിരിയോടെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവുക ‘ഒരോണമഞ്ഞക്കി ഇരെയെന്നാൻ കണ്ണു’ എന്നുതന്നെന്നയാവും. അവളുടെ കവിളിൽ ഓമ നിച്ചാനു നുള്ളിയപോലെ നുണക്കുശി തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവും!)

കുടുംബത്തിലേയ്ക്കുള്ള വഴി

സ്ത്രീ പുരുഷസ്നേഹം എന വികാരം - രതി എന സ്ഥായീഭാവം - വള്ളതേതാളിൽ കേവലവിഷയാസകതിയുടെ ഉല്പന്നമല്ല. രാഗം മാംസനിബാദമല്ലാതെ രംഗങ്ങളും സാധാരണമാണ്. (ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ ലൈംഗികമായി ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടു കൂടിയില്ല, പിന്നെയല്ലോ അനുരാഗം എന്ന് രാധാകൃഷ്ണക കവിയുടെ മുനക്കുർത്ത പരിഹാസം). കുടുംബ ജീവിതസാഖ്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രയാണമാണ് സ്നേഹം വള്ളതേതാൾ കവിതയിൽ.

കുടുംബജീവിത ഭ്രദ്രയാണ് ഈ വികാരത്തിന്റെ പരിസ്ഥാപ്തി. ഈ സന്ധ്യാസന്തേക്കാൾ വിശുദ്ധം എന്നാണ് വള്ളതേതാളിന്റെ വിശ്വാസം. അനിരുദ്ധനിൽ, അഴ്ചനും മകളും എന കവിത യിൽ, ശിഷ്യനും മകനും എന കൃതിയിൽ, ഗണപതിയിൽ, കൊച്ചുസീതയിൽ, വെടിക്കാടു പക്ഷിയിൽ, ഭാരതസ്ത്രീകൾത്തിൽ ഭാവ ശുഭിയിൽ, കിളിക്കാഞ്ചുവലിൽ - അങ്ങനെ ഒട്ടേറെ രചനകളിൽ ഈ കുടുംബസാന്നിധ്യം, സ്വഭാഗ്യശുത്തിയാണ്. മുറ്റത്തുവന അതി പ്രിറാവിനോടുള്ള കുർശലാന്നഷണം, ‘തവഗേഹിനിയെങ്ക്..’

എന്നാണ്. ഇരയ്ക്കുപോയീടിന നാമനായ പക്ഷി വെടിക്കാണ്ടു വീണപ്പോൾ മഹാകവി കണ്ണത് നിസ്സഹായമായ കുടുംബത്തെ ആണ്.

“അകാല വെവയവ്യഥാശ്രാഹം
പ്രതം മുള്ളയ്ക്കാത്ത കുറേ കിടാങ്ങൾ
ഹേ ദൃഷ്ടക്കിഞ്ചാറി ഭവാനൊരുണ്ട് -
കൊണ്ടിക്കുടുംബം മുഴുവൻ തകർത്തു”

തീവണ്ടിയാപ്പിസിൽ ആസനമരണനായി കിടക്കുന്നവനെ നോക്കി, ‘ചാവാൻ തുടങ്ങിട്ടുകയാണ് പാവം’ എന്ന് ചില ദേവക ല്പർ ചിരിച്ചപ്പോൾ, കവി ഓർക്കുന്നു.

“ഉണ്ണായിരിക്കാം തന്നെച്ചുന്ന
കുണ്ണതുണ്ണൾ ചുഴും കുടിലേണിവനും
അഭാഗ്യവത്താകുമതിൻ നടുത്തുണ്ണൾ
താനായിടാം വിണ്ണുകിടക്കുമീയാൾ”

‘പരസ്പരം കുട്ടികൾ കാടുകാട്ടിയാലോരമയിത്രയ്ക്കരിശ പ്രഭാവത്തോ’ എന്ന ചോദ്യം ഏതുവീടിലും പ്രസക്തം. ഒരു പുരുഷൻ, ഒരു സ്ത്രീ, അവർ ഇരുവരുടേയും (പലപ്പോഴും ഒരാളുടെ) മാത്രം ജീവിതാഹ്വാദം, അല്ലെങ്കിൽ ദുഃഖം എന്നതല്ല വള്ളത്തോളിഞ്ഞെന്ന് കവിതയിലെ മനുഷ്യബന്ധം. ‘പാവയെ തിരഞ്ഞെടുത്തു’നല്കിയ കൈ, സാവധാനം ‘പത്കിയേയും തിരഞ്ഞെടുത്തുന്നവല്കും’ എന്നെത്തു തുറന്നു പറഞ്ഞു. മനുഷ്യബന്ധങ്ങളുടെ തീവ്രത, പലതലങ്ങളിൽ സ്വാഭാവികമായി ആവിഷ്കരിച്ച വള്ളത്തോളിനെ സ്നേഹഗായകൻ എന്നുതന്നെനവേണം വിശേഷിപ്പിക്കുവാൻ. ‘യതിയർമ്മമരുപ്പരപ്പിൽ നിന്നാണുപോരൽ ചിദമുതാപ്തി ചതിചുശാസ്ത്രം’ എന്ന വരി, ഈ കാല്പനികഞ്ഞെന്ന് ജീവിതാർഥനം തന്നെ. കുടുംബസംഘമത്തിന്റെ പ്രാരംഭമായ ഒരു മുഹൂർത്തത്തിൽ, സ്വപരവൃത്താസങ്ഗൾ അറിയാത്ത ഔഷ്ഠിയും പത്രതന്നും, കണ്ണുമുട്ടുന്ന മുഹൂർത്തത്തിൽ, ഔഷ്ഠിയോട് കവി ഒരു കുസൃതിച്ചിരിയോടെ ആരായുന്നു:

“ധ്യാനത്തിലുൾച്ചേരുന്നാല്ലെഴുവാനും താനോ
ഭാനിച്ചീയിളംഭേരി പുലകളിലുള്ളവായോ -
രാനും ഇന്തോ ഭവാനധികം തമാസ്യാഭ്യം?”

സന്നേഹം, വാത്സല്യം, ഭക്തി, ഉത്സാഹം തുടങ്ങി ഏതു വികാരങ്ങയും ഒരു വ്യക്തിയിലേക്കു മാത്രം ആവാഹിച്ച് ഒതുക്കി

നിർത്താനുള്ള പ്രവണതയെല്ലാ വള്ളത്തോളിന്റെ കാല്പനികതയിൽ. നാടകീയമായ അവതരണത്തിൽ പലതവണ അന്യാദ്യശമായ മിടുകുകാട്ടിയ വള്ളത്തോളിന് അങ്ങനെ രംഗങ്ങൾ ഒരുക്കാനേ തോന്തി. (തികച്ചും ആതമനിഷ്ഠം എന്നു പറയാവുന്നത് ബധിരവിലാപം മാത്രം)

കാല്പനിക കവിതയുടെ ശാഖകളിൽ ഒന്നായി എഴുന്നും കരുതുന്ന ഒന്നാണ് വിലാപകാവ്യങ്ങൾ; അവയുടെ ഒപചാരിക ചെറുപതിപ്പുകൾ ആയ ചരമ്ഫ്രോകങ്ങൾ. വള്ളത്തോൾ വിലാപകാവ്യങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടില്ല. നിരവധി സുഹൃത്കവികൾ, വള്ളത്തോളിന് സമാദരണായരും ഗുരുസ്ഥാനായരും ആയിരുന്ന ചിലർ, മരിച്ചപ്പോൾ ചില ഫ്രോകങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ടാവാം - വള്ളത്തോൾക്കവിതാപംന്തതിൽ അവയിലെണ്ണപോലും പരിഗണനാർഹമായി ആർക്കും തോന്തിയിട്ടില്ല ഈനോളം. മരണം എന്ന അനിവാര്യതയുടെ മുന്നിൽ നിസ്സഹായനായി നിൽക്കുവാനേ മനുഷ്യനാവു; അതുകൊണ്ട് കിട്ടിയ നരജനം കുടിച്ചും രസിച്ചും രസിപ്പിച്ചും കഴിയുക എന്ന എപ്പിക്കൂനിയൻ ചിന്തയോളം ജീവിതാസക്തി വളരാതെ ഉത്തരവാദിത്തോടെ ജീവിതത്തെ കാണുക എന്ന ആദർശം അദ്ദേഹം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു. വികാരം നിയന്ത്രിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ഭാരതീയ സംസ്കൃതത്തിലെന്നിന് അദ്ദേഹം ഉൾക്കൊണ്ട പാഠം. കർଣ ദൃഢം ഉള്ളപ്പോഴും (കാട്ടിൽ പാർക്കുമെന്നിക്കുമിത്ര കർଣം പുതൈ വിയോഗവ്യമ), കണ്ണുനീർ അടക്കുവാനും മുന്നോട്ടുപോകാനും (ത്രഞ്ചിപാദങ്ങൾ അലക്ഷിതോന്നതന്തക്ഷാണി വിഭാഗങ്ങളാം ഇപ്പന്മാക്കളിലണ്ണുമിണ്ണുമിടരിപ്പോകാതെ സുക്ഷിക്കണേ) പരിപ്പിക്കുന്നതാണമ്മോ ഭാരതീയ പാരമ്പര്യം.

കാല്പനിക കവികൾ പ്രകൃതിയോടുള്ള സമീപനം രണ്ടുതലത്തിലാണ്.

1. പ്രകൃതിയിൽ ഇശ്വരസാനാനിയും അൻഡത്, അതിനുമുന്നിൽ നമ്മിരസ്കന്ധനായി നില്ക്കുന്ന രീതി.

'ഒരുംഗംഗിന് തരിയെ ശരിക്കു
മർത്ത്യംന്റെ പാണ്യിത്യമിണ്ടതില്ല
പരന്ന വാനിൽ പലമട്ടുപായും
ബൈഘ്യാണ്യഭാണ്യണ്ണാളേയെന്നു പിന്ന'

എന്നതാണ് വിനയത്തിന്റെ സരം. ജനനമരണങ്ങൾ ആരുടെ നിദേശം കാത്ത് ഭാരപാലകരായി നിൽക്കുന്നവോ, ആ മഹാപ്രഭാവത്തെ എത്തിനോക്കി. പുർണ്ണകാമനാവോളം ശോപുരദ്വാരത്തി

കൽ ഹ്യോത്യമാം ഉടുക്കും കൊട്ടിപ്പാടി നിൽക്കുന്ന അവസ്ഥ. വള്ള തേതാർ പ്രകൃതിയിൽ ഇഷ്വരസാനിധ്യം അറിയുന്നുണ്ട് എങ്കിലും ഈ വിനയത്തിന്റെ സ്വരം അതിൽ അത്ര പ്രകടമല്ല. സഹസ്രപുജ യിൽ കുണ്ഠത്തിരാമൻ നായർ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആ അദ്ദേഹത്താനുഭൂതി, സാന്നിദ്ധ്യം വള്ളതേതാർക്കവിതയിൽ ഇല്ല.

'ശ്രാംപ്പുമെത്ത ചണ്ണൽക്കുളിർവ്വിശി ഉണികീർഖ്മാംനിലമേലാ-
ശ്രാമൽ തക്കുളാപീവക വിഭവശതംചേരൻ കേളിഗ്രഹം
പ്രേമത്താലേ വിതാനിച്ചുഖുളിയ പരമാരാഭരിലഞ്ഞ ഭുനിൽ
കാമത്താൽക്കാച്ചുകൈകക്കുന്നിളിതഹാമഹർത്തുന ഞാനെന്ത്രദാഷ്ടൻ'
എനിടത്ത് എത്തിനിൽക്കുന്നു പ്രകൃത്യുപാസന. പ്രഭാത ഗീതത്തിലെ മനോഹര കല്പനകളുടെ പരിസമാപ്തി, 'അപ്പരാ ശക്തിക്കു കുപ്പുകനാ' എന്ന ദൈവത്താവത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ഭക്തി തിലാണ്.

2. മനുഷ്യൻ്റെ ശക്തി പ്രകൃതിയെ കീഴടക്കും എന്ന അഫാനം. വള്ളതേതാളിൽ, ആസ്തികനായ വള്ളതേതാളിൽ ഈ ഭാവം തീരെ ഇല്ല. കാലം അതിന്റെ കൈകൊണ്ട് ഒന്നുപിടിച്ചു കുലുക്കിയാൽ കഴിഞ്ഞു സർവ്വവും.

"ഭദ്രവം മരിച്ചുകരുതീടിൽ അരക്ഷണാത്തിൽ
ഭവൻവെറു പുഴു മഹാബ്യിമരുപദ്ധതം"

മനുഷ്യൻ്റെ പ്രവർത്തികളുടെ പശ്ചാത്തലമായി, വർണ്ണവി കാരത്തിന് പരഭാഗഗോഡ നല്കുന്ന സാനിധ്യമായി പ്രകൃതിയെ വർണ്ണിക്കുന്നതിലാണ്, രാജശില്പിയായ മഹാകവിക്ക് താല്പര രൂപം വിരുതും. ഇതാകട്ടെ പ്രകൃതിഭ്യം അഞ്ചിൽനിന്നു കടം കൊണ്ട് ഉപമാനങ്ങൾ മുതൽ, കാവ്യാന്തരീക്ഷസ്വഷ്ടിവരെ വ്യാപി ക്കുന്നു. അതിപ്രിറാവിന്റെ ഉടൽ ചുരുളിപ്പോഴുതെ വിടർത്ത വാഴ ചെറുകുന്നിപ്പടികോമലം' ആണ്. സന്യാപണാമത്തിലെ യുവതി 'കോരിക്കുട്ടിയ പാഴക്കരിക്കിടയിലെ തീകട്ട്'യാണ്. കൊച്ചുകുട്ടിയായ സീതയെ വർണ്ണിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെ:

"ചെമ്പകപ്പുവാണിപ്പണിപെതൽ തനുകൽ
ചെമ്പനിനിർപ്പുവികൊച്ചുമുഖം
കായാമ്പുകൊണ്ടെന്നു കല്പിതമായ്ക്കുലോം
ആയാമരമ്മാമക്ഷിയുമും
തോർകവിണ്ണത്മം ചുരുണ്ണുകിടക്കുന്ന
വാർക്കുഴലായതോ വണിഞ്ഞുതാൻ"

വല്ലിക്കണാവകളാകുന്നുണ്ടെങ്കയുകൾ
പല്ലവം തന്നെയിപ്പാണി രണ്ടു”

ബേഹമതേജസ്സിന്റെ കാബ്യായ വിശ്വാമിത്രനും കഷാത്രതേജസ്സിന്റെ കുബ്യായ ഭരതനും തമിലുള്ള ചേർച്ച, ‘അസിതാകാശദേശതാതിരതാരംപോലെ’ ആണ്. ‘സാന്യുരാഗാനലൻറെ പുകപോലെ’ പടരുന്ന ഇരുളിലാണ് ശ്രാന്തനധന്നെ യാത്ര. ദൗഹിത്രനേർക്കുന്ന ദുരവസ്ഥയിൽ ഗിരിശൻ ‘പാദനരച്ചുള്ള ശിരസ്സുപൊക്കി’ നോക്കി പകച്ചുനിൽക്കുന്നു.

കാല്പനികതയുടെ മുഖമുട്ട് ആത്മനിഷ്ഠംതയാണ്. ‘ഞാൻ’ സാധാരണനികരന്തിന്റെ വൈശിഷ്ട്യത്താൽ, ‘നമശ്ശ്’ ആവാം. നാടകത്തിൽ, ഭാവഗാനങ്ങളിലെന്നപോലെ, ഉത്തരം സാധാരണനികരണം സാധ്യമല്ല. ‘ഉത്തമപുരുഷൻ’ എകവചനത്തിൽ സംസാരിച്ചാലേ കവിത കാല്പനികമാവു എന്നത് വള്ളതേതാൾ കവിതയിൽ ശരിയല്ല. വകതാവും വാക്കും തമിലുള്ള പൊരുത്തം, ഒഴചിത്യും, വിവിധ വ്യക്തികൾ പ്രവേശിക്കുന്ന രംഗം ഒരുക്കുന്നതിലെ വൈദഗ്ധ്യം, പാത്രസ്വഭാവത്തെ വ്യത്തജിപ്പിക്കുന്ന വർണ്ണനകൾ - നാടകാന്തം കവിതം എന്നത് ഇവിടെ സത്യംതന്നെ. വള്ളതേതാളിനുതോട്ടുമുൻപുള്ള കാലത്തെ - പ്രത്യേകിച്ച് കൊടുങ്ങല്ലൂർ കളിക്കാരുടെ- വാക്കച്ചിത്രങ്ങൾ, കമാപാത്രങ്ങളുടുടയോ വ്യക്തികളുടെയോ രൂപപ്രൂഢിലി വരച്ചിട്ടുന്ന കാരിക്കേച്ചുൾ മാത്രം ആവുന്നോൾക്കുമാത്രം മനസ്സുകൂടി വ്യക്തമാക്കുന്നു വള്ളതേതാൾ ചിത്രങ്ങൾ, എന്നതാണ് അവയിലെ കാല്പനിക മേര. ഒടുവിൽക്കുണ്ടാക്കുന്ന പ്രക്രിയകൾ ദുതം, വെണ്ണണി സുഹൃത്തുകളിൽ ചിലരെ കലശലുകുട്ടാണ് നിർമ്മിച്ച ശ്രോകങ്ങൾ എന്നിവയുടെ സ്ഥിതിയല്ലല്ലോ വള്ളതേതാൾക്കവിതയിലെ വാക്കച്ചിത്രങ്ങൾക്ക്.

‘വരജംവിവിധാക്ഷംബാലമാനോൻ
മരവുരിസർവ്വശരീരദസ്ത്വലേപം
പരമിതുകളിലോനില്ലും മണ്ണതീ
ലുരേപറുമായുവ താപസന്റെ ദർശം.
മദ്ധുഷഗതിയാമവന്നേയോരോ
പദ്മലവിന്നിസന്നതില്ലും വിളങ്ങി
സദഭിജന്ത, കൃത്യനിഷ്ഠം, ദൈഖ്യം
ഹൃദയസമുന്നതി ശൗര്യമെന്നിതെല്ലാം’

എന്ന പരശുരാമൻ്റെ ചിത്രംതന്നെ മികച്ച ഉദാഹരണം. കുംഭാണ്ഡൻ, പുന്താനം, കൊച്ചുസീത് -ഇനിയും അനായാസം ഉദാഹരണം ആണ് നിരതതാം. വള്ളത്തോൾക്കമൊപ്പാത്രം അങ്ങും മുന്നിൽക്കൊടുവന്ന് മെക്കിട്ടുകേരും എന്ന് മുണ്ടെഴുതിമാറ്റും പറഞ്ഞത് നുറു ശതമാനവും സത്യമാണ്. കവി അവർത്തിപ്പിക്കുന്ന കമാപാത്രങ്ങൾ, കവിയുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഭിന്നമുഖങ്ങളാണ് എന്ന കാല്പനികസകലപം ഭാവഗൈത്തങ്ങളിൽ ശരിയാവാം; (വള്ളത്തോളിന്റെ ചില മുക്തകങ്ങളിലും). ബഹുഭൂതിപക്ഷം വരുന്ന ആവ്യാനാത്മക കവിതകളിൽ അതു ശരിയല്ല.

വികാരങ്ങളുടെ കുത്താഴുകാണ് കവിത എന്ന കാലപ്പനികനിർവ്വചനം ഏറെ പ്രസിദ്ധമാണ്. ‘സപാണേഖനിയസ് ഓവർ ഹാഞ്ചോ ഓഫ് പവർഹൗസ് ഫീലിംഗ്സ്’. പ്രകൃതി കവിയുടെ കൈയിൽനിന്നു തുലിക തട്ടിപ്പറിച്ച് എഴുതുകയല്ല എഴുതിപ്പോവുകയാണ് എന്നൊക്കെ വിശദീകരണങ്ങൾ ഉണ്ട്. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ അങ്ങനെന്നെയാക്കേതന്നെ സംഭവിക്കാറും ഉണ്ട്. വികാരങ്ങളുടെ സ്വാധീനപ്രവാഹം എന്ന കാവ്യനിർവ്വചനത്തിനു മുൻപ്, കവിഹൃദയത്തിൽ നടക്കുന്ന ചിലവ്യാപാരങ്ങളെപ്പറ്റി വേഡംവർത്തം പറഞ്ഞുവച്ചിട്ടുള്ളത്, സ്വാധീനപ്രവാഹകാർ ശദ്യിക്കാറില്ല. കാവ്യരചന നടക്കുന്നത് പല ഘട്ടങ്ങളിലാണ് എന്നും വേഡംവർത്തം പറയുന്നു.

1. കവി, വികാരത്തെ അനുഭവിക്കുന്നു.
2. ആ അനുഭവത്തിനുമേൽ കവിയുടെ മനസ്സ് അടയിരിക്കുന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ കവിയുടെ ചിന്ത, തത്ത്വജ്ഞാനം, ദർശനം എന്നിങ്ങനെന്നുള്ള ഘടകങ്ങൾ, ആ അനുഭവത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നു, പാകപ്പെടുത്തുന്നു.
3. പാകപ്പെടുത്തി ഇത് അനുഭവം, പ്രശ്നത്തയാൽ അനുസ്മർത്തിക്കപ്പെടുന്നു.
4. നാലാംഘട്ടത്തിലാണ് ആ സ്വഹൃദം ചെയ്യപ്പെടു വികാരത്തിന്റെ സ്വാധീനപ്രവാഹം.

ഇതിനർത്ഥം, കവിത ‘എഴുതിപ്പോകുന്നതിനു’ മുമ്പ് കവി ഷുദ്ധയത്തിൽ ദിവസങ്ങളോളംമോ, വർഷങ്ങളോളംമോ, നടക്കുന്ന ധ്യാനമനനങ്ങൾ ഉണ്ട് എന്നാണ്. ‘ഉണ്ടിരിക്കുന്ന നായർക്കാരും വിളിതോന്നി’യ മട്ടിലുള്ളതല്ല കാവ്യരചന. (ആ ചൊല്ലിന്റെ രണ്ടാം ഭാഗം, ഓടിച്ചേരുന്നു പുലിവാലുപിടിച്ചു എന്നാണ്. നമ്മുടെ ചില കവികൾ എങ്കിലും പത്രാധികാരിയാണ് എന്നാണ്. നമ്മുടെ ചില

പ്രശംസകളാൽ, അല്പവിഭവരായ ആസാദകരുടെ സ്തതികളാൽ ഇങ്ങനെ പുലിവാലുപിടിച്ചുവരല്ലോ?)

വ്യുല്പത്തി, അഭ്യാസം എന്നിവയ്ക്കുപകരം നിലക്കും എന്ന നിയോക്കാസിക് സകല്പം അസംബന്ധംതന്നെ. പക്ഷെ വ്യുല്പ തിയും അഭ്യാസവും, പ്രതിഭയെ തീക്ഷ്ണിവും തിളങ്ങുന്നതും ആകും എന്ന കാര്യം തർക്കമെറ്റതാണ്; കാല്പനികതയിലും അതിന് പ്രസക്തിയുണ്ട്. ഈ പ്രക്രിയ വള്ളത്തോളിൽ എങ്ങനെ നടക്കുന്നു എന്നതിന് മാരാരുടെ അനുഭവസാക്ഷിപ്രതം നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ വ്യുല്പത്തി ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അരിവാണ് - വിഭക്തി. ഭക്തിയുടെ മാറ്റ് വിഭക്തിക്കില്ല, എന്നല്ലാതെ വിഭക്തിവേണ്ട എന്നു വള്ളത്തോൾ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഉല്പാദ്യപ്രതിഭയുള്ള അഭ്യാസകവിയെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമാണ് സഹജപ്രതിഭയുള്ള സാരസ്വതകവി എന്ന ഭാരതീയ കാവ്യസിദ്ധാന്തം വള്ളത്തോളിന് സ്വീകാര്യമാണ്. (അനുകുലമായ ശബ്ദാർത്ഥങ്ങൾ അനായാസം വന്നുചേരലാണ് പ്രതിഭ എന്ന് ജഗന്നാമപണ്ഡിതർ രസഗംഗാധരത്തിൽ പറയുന്നു.) അപൂർവ്വ വസ്തുനിർമ്മാണക്ഷമതായ പ്രജന (അഭിനവൻ) വള്ളത്തോളിനുണ്ടായിരുന്നു; അതിനെ പരിപുഷ്ടമാക്കാനുള്ള മനസ്സും.

അനുഭവത്തിനുമേൽ കവിമനസ്സ് അടയിരിക്കുക എന്നത് പ്രധാനമാണ്. (ഈതിന്റെ അഭാവമല്ലോ പ്രതിഭാസ്ഥരണം ഉണ്ട് എന്ന് നിസ്സംശയം പറയാവുന്ന പല പുതുക്കവികളുടേയും രചനകൾ, ഹ്യദ്യമാവാത്തത്തിന്റെ കാരണം?)

ഈ ദീർഘമമനനത്തിന്റെ സാഭാവിക സദ്ധമലമാണ് ഒച്ചിത്യം - പ്രകരണശൃംഖി. ഒച്ചിത്യം കാവ്യജീവിതം എന്നും, അനൗചിത്യമല്ലാതെ രസഭംഗത്തിന് മറ്റാരു കാരണമില്ല എന്ന അനുശാസനവും ഇപ്പോഴും പ്രസക്തമാണ്. കുണ്ഠതുണ്ണി മാറ്റുർപ്പായും:

‘കാണതുകേൾപ്പതുനുറുപറ കരളിൽക്കൊളളുവതാറുപറ

കവിതയിലാക്കുവതൊരുപറ, അപൂർ നുറുപറയ്ക്കും മേപ്പുറതാണ്’

‘ആരുപ്പു’ - എന്ന് പകുതിയിൽ നിർത്തിയ സംബോധന, (രാധയുടെ കൃതാർത്ഥത), ‘ഓളങ്ങളാകുന്ന കരങ്ങൾ കൊണ്ടുതാളം പിടിച്ചു നബി മെല്ലു മെല്ലു’ (തോണിയാത്ര. പുഴ എന്നെന്നുതിയാലും അർത്ഥം മാറില്ല, വൃത്തം തെറ്റില്ല. നാദവും ആയി ബന്ധിപ്പിച്ച നബി എന്നെ ഒച്ചിത്യവേദിയായ മഹാകവി എഴുതു) കിളിക്കൊ

വൈലിൽ “ആരാമ” വൃത്താന്തം കമിക്കുവാനുണ്ടവർക്ക്” എന്നാണ് വളരെതോൾ എഴുതിയത്. ഉദ്യാനം, പുന്നോട്ടം ഇവയെക്കു സമാനാർത്ഥപദങ്ങൾ. എന്നാൽ വക്താവു സീതയാവുണ്ടോൾ ‘ആരാമ വൃത്താന്തം’ അല്ലാതെ എന്നാണ് പറയുവാനുണ്ടാവുക. ഭാവിയിലെ പതിവ്രതയെക്കാണ്ട് രാമനെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ പറ്റില്ല എന്നു പറയിച്ചുകൂടാ. പോരെക്കിൽ ആ അഞ്ചുവയസ്സുകാരിക്ക് ഉണ്ടാവിവാഹം എന്നാൽ എൻ്റ് എന്നറിയുന്നു? അവിടെ വളരെതോൾ എഴുതി:

“ എന്നതുസമർത്തി - റാണിയാൾ ചോദിച്ചു.

ജാനകിചൊൽവതെന്നംബാലികേ?” സമർത്തിക്കില്ലെന്നു സീതപരിഞ്ഞില്ല; സമർത്തിക്കും എന്നും പറഞ്ഞില്ല.

‘കനുകയല്ല എന്നി...കാരണനാൾ പ്രാണനാ..ഞന്നുനെ..അപീതി തോന്നരുതേ.’ ഇടറിമുറിയുന്ന പദങ്ങളിലൂടെ നടന്ന അഭ്യർത്ഥന ഒപിത്യതിന്റെ മികച്ച ഉദാഹരണമാണ്.

പാരമ്പര്യത്തെപ്പറ്റി ഉള്ളംകൊള്ളുക എന്നതും, പാരമ്പര്യനിഷയം പോലെ കാല്പനിക തയുടെ ഒരു മുഖമാണ്. ഒരേ ആത്മാർത്ഥ്യത്തോടെ വിരുദ്ധഭാവങ്ങൾ വാഴ്ത്തുന്ന കാല്പനിക സഭാവത്തെ ആണല്ലോ ബൈബേപാളാർഡി എന്ന് നിരുപകർ വിശേഷിപ്പിക്കാറുള്ളത്. പാരമ്പര്യ പ്രകീർത്തനത്തിന് മഹാകവി ജീവിച്ച കാലാല്പദ്ധത്തിൽ സവിശേഷ പ്രാധാന്യം ഉണ്ട്. സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന് സമാനരഹായിട്ടാണ് വളരെതോൾക്കുവിത വികസിച്ചത്. എല്ലാ ദുരിതങ്ങൾക്കും കാരണം പാരതത്തും ആണ് എന്നും, അതിൽനിന്നുള്ള മോചനത്തോടെ സമത്വത്തിന്റെയും സമൂഡിയുടെയും അരുണോദയം ദർശനക്കുടി ഉണ്ടാവും എന്നും ജനങ്ങൾ വിശദസിച്ചിരുന്നു. നിലവിലുള്ള ജാതീയമായ അനാചാരങ്ങൾക്കെതിരെ പോരാട്ടക, സാമ്പത്തികമായ ഉച്ചനീചത്യം അവസാനപ്പീക്കുക, മുല്പാലിനാപും ഉൾക്കൊണ്ട ഭാഷയിൽ അദിമാനാക്കാളുക, ചരിത്രത്തിലെ തിളങ്ങുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളായ മഹാമാരം വാഴ്ത്തുക - അങ്ങനെ പല തലങ്ങളിൽ ഈ മനോഭാവം വ്യാപിച്ചിരുന്നു. ഇവയ്ക്കുല്ലാം ഉദാഹരണങ്ങൾ വളരെതോൾക്കുവിതയിൽ കാണാം.

‘സ്വതന്ത്രബന്ധനകുലപുർവ്വർ’, ആർത്ഥത്രാണാത്തിനായ് ശസ്ത്രമെടുത്തുകേണ്ടിൽ പാശുറ്റുകെയാൽ പരതന്ത്രംനാമോ, പാവഞ്ചൽതന്നെ മുൻഘൻ കല്ലിടുന്നു’

(തോണിയാത്ര)

എന്ന വരികളിൽ, അടിമത്തം നമ്മുടെ മനോഭാവത്തിൽ വരുത്തിയ മാറ്റം കവി ചുണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

'അണ്ണോ മഹിമാവിതാർഷദ്വാരേ തവ വൻ പോർക്കളെന്തിലും നിശ്ചകാജക്ഷാളം വേടക്കുടിലിലും ബ്രാഹ്മണ്യസമ്പത്തി, വേശ്വരത്തരുവിലും ചാരിത്രസാരഭം' (കൊച്ചുസീത)

'വല്ലായ്ക്ക് ദേവകൾ വരുത്തുവത്വം സഹിഷ്ണാ-

നല്ലായിരുന്നു ഹഹ ഭാരതപുർഖരക്കൽ'

(ശിഷ്യനും മകനും)

'ഡ്യൂസ്തദ്വാവനമാം ദാശ്വം നിന്തല

എത്രപരതമ്മിശ്വയർത്ഥിയാലും

ഇക്കർഖദ്വാചിതന്നപിണ്ണുകാൽപ്പോരുമേ

ചിക്കനെതാക്കച്ചവുട്ടിത്താഴ്ത്താൻ'

(കർമ്മദ്വാമിയുടെ പിണ്ണുകാൽ)

ശിവജി, ശ്രീരാമകൃഷ്ണ പരമഹംസർ, വിവേകാനന്ദൻ, ഭാദ്രാ ബാധ്യ നവറോജി, ഗാന്ധിജി, തിലകൻ അങ്ങനെന ഒട്ടേരു നേതാക്കാൾ വള്ളു തേതാളിന്റെ കാവ്യപ്രപഞ്ചത്തിൽ ഒപ്പി മാർക്കൊപ്പം മുഖം കാണിക്കുന്നു. ഇവരെല്ലാവരും ഫൈറ്റവസം സ്കാരത്തിൽ മാത്രം വേരോടുമുള്ളവരാണ്. ഈ വസ്തുത കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് വള്ളുതേതാളിന്റെ ദേശീയബോധത്തെപ്പറ്റി വേണ്ടതു ചർച്ച ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കാര്യം അവതരിപ്പിക്കണ്ട.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ആദ്യനാളുകളിൽ, പഴയ ഭാരതീയ പാരസ്യത്തിൽനിന്നും നേതാക്കളും അനുയായികളും ഉള്ളജ്ജം നേടിയത്. സ്വാതന്ത്ര്യ പ്രകീർത്തനങ്ങളിൽ സെമറ്റിക് മതങ്ങളുടെ സ്വാധീനം നന്നാം കുറവാണ്. നന്നാം ലോകമഹായുദ്ധശേഷം വിലാഹത്ത് പ്രസ്ഥാനം രൂപപ്പെടുകയും ലോകമെമ്പാടുമുള്ള മുസ്ലിം ജനത്, തങ്ങളെ ചതിച്ച ബീട്ടിഷ്യുകാർക്ക് എതിരെ അണിനിരക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ, ഗാന്ധിജി അത് അതിസമർത്ഥമായി ബീട്ടനേതി രെയുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ, ഇന്ത്യയിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി എന്ന വ്യാവ്യാമിച്ചുകൂടെ? ഏതായാലും ഫൈറ്റവം എന്നു വിശ്വശിപ്പിക്കാവുന്ന പ്രാക്കന്ന ഭാരതീയസംസ്കൃതി - അതിന്റെ ഉദാത്ത രൂപത്തിൽ, സഹനാവവതു, സഹനാലുനകതു എന്ന പ്രാർത്ഥനയുടെ രൂപത്തിൽ - ആണ് വള്ളുതേതാളിനെ സ്വാധീനിച്ചത്. ക്രിസ്തുവിനേയും മുഹമ്മദിനേയും ആകളക്കിതമായ ഉപനിഷദ്സംസ്കാരത്തോട് ബന്ധപ്പെടുത്താനായിരുന്നു മഹാകവിക്ക് താല്പര്യം. അതുകൊണ്ടാണ് സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന്റെ വേരുകൾ, വീരരംസത്തിൽ പുതയുന്നതിന് അദ്ദേഹം ശിവജിയേയും, വിവേകാനന്ദനേയും മറ്റും തെരഞ്ഞെടുത്തത്തു. ഈ ദേശാദിമാനം 'നരേന്ദ്രൻ്റെ പ്രാർത്ഥന'യിൽ

എത്തുനോഴേക്കും ‘ലോകാസമസ്താ സുവിനോദവത്തു’ എന്ന ചിന്തയിലേക്ക് സ്വാഭാവികമായി പടരുന്നു. (ലാലാലജപത് റായ്, അരവിന്ദൻ, തിലകൻ, മദൻമോഹൻ മാളവും എന്നിങ്ങനെ ഉള്ള ഒരു പരമ്പരയുടെ ഭാരതീയദർശനമല്ലോ, നെഹറുവിന്റെ ദർശനത്തെ കാൾ വള്ളത്തോളിനെ സാധീനിച്ചുത്?)

എത്തുവേദവും എത്തു ശാസ്ത്രവും മനസ്സിൽ പതിയുന്നതിന് സ്വഭാഷയിലൂടെ പകർന്നുകിട്ടണം എന്ന കാര്യത്തിൽ വള്ളത്തോളിന് സംശയം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സന്താപാഷയെ സ്നേഹിക്കാത്ത വനുണ്ണേഡാ മറ്റു ഭാഷയെ സ്നേഹിക്കുന്നു. താനുണ്ണാത്തവർ വരും കൊടുക്കാറില്ല.

‘മാത്രവാക്കൊന്നാക്കണം നമുക്കു സാക്ഷാൽവോദം

മാത്രശ്രൂഷാധാരണമാക്കണം മഹാധാരണം’

ജാതിചിന്തയുടെ ഉത്തരവാനും, അനാചാരങ്ങളുടെ ധ്യാനവായിട്ടുതനെ ആണ് മഹാകവി കണ്ണത്.

‘ബൈഹർഷിമാർമ്മവ്യേനമഞ്ചുക്കുവത്തി

പെറ്റാരു പുണ്യക്ഷിതിഭണ്യലത്തിൽ

അഹോ! മനുഷ്യനു മനുഷ്യനാടു

സാമീപ്യസ്വർക്കാഥയർമ്മഹായി’

എന്നദ്ദേഹം ദൃഢിക്കുന്നു.

‘വേദത്തിഹാസാദിവിഭൂതിയെല്ലാം, മേരിജാതിതന്നെപ്പത്തുക മാണ്സ്...’ എന്ന് കരുതുവാൻ മഹാകവിക്കു സാധിച്ചില്ല.

ഉല്ക്കടവികാരങ്ങൾ, ജീവിതനിഷ്ഠയം, സമൂഹത്തിനുന്നേര മുഖംതിരിച്ചു നില്ക്കൽ, വ്യക്തിജീവിതാനുഭവങ്ങളാണ് ഏറ്റവും ഉദാ ത്തങ്ങൾ എന്ന സകലപ്പം - അങ്ങനെ പടിഞ്ഞാറൻ കാല്പനികത നിവേദിക്കുകയും, ചഞ്ചല്യഫല്യത്തികളിലൂടെ മലയാളത്തിൽ വേരു റയ്ക്കുകയും ചെയ്ത അളവുകോലുകൾ കൊണ്ട് വള്ളത്തോൾക്കവി തയിലെ കാല്പനികതയെ വിലയിരുത്തുന്നത് ശരിയാവില്ല. ജീവി തന്ത്ര അതിന്റെ സമസ്ത ഭാവങ്ങളിലും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന, അതി നോക്കുന്ന ഉത്തരവാദിത്തത്തോടെ പ്രതികരിക്കുന്ന, ആസ്തതിക്കും ഭാഗിക്കുന്ന അധിഷ്ഠിതമായ, ഉപനിഷദ്സംസ്കാരം ഉൾക്കൊണ്ട് കാല്പനികതയാണ് - കാല്പനികത യുടെ ഇന്ത്യൻ പതിപ്പാണ് - വള്ളത്തോളിന് സ്വീകാര്യം.

രണ്ടു പ്രമുഖനിരുപകർ, വള്ളത്തോളിന്റെ മനസ്സും കരവി രൂത്യും തൊട്ടറിഞ്ഞ രണ്ടുഭാഗങ്ങൾ, പുതുവായനക്കാർക്ക് വഴിവി

കവിത

തകൻ പി. തൊള്ളിക്കോട്

ദിവിസർഷമയുടെ
അണിച്ചുവടിൽനിന്
വന്നതാണ്.
പാംഭന്താനിൽ നിന്
കായലോരവിയർഷിൽനിന്
ശുള്ളതാണ്.
റാക്സിപ്പുക്കുന
ചിറകിൽ നിന്
കിളിമുടക്കുരുപ്പിൽ നിന്
ഞാട്ടിച്ചുവടിൽ നിന്
രാഞ്ചിൽ വിടർന്ന
നഗതയിൽ നിന്
നീ പിറന്നു
പിറന്ന്,
കല്പനയും
നേരുമായി
വഴിയിട്ടുള്ളിൽ
വെറുക്കണ്ണട
കുരുന്നു ക്രമുകളിൽക്കൂടി
പിന്നന്യും പിന്നന്യും...

ഇക്കുകൾ ആവും എന വിശാസത്തിൽ ഉഖാക്കേട്. ഡോക്കുർ ഭാസ്കരൻ നായർ എഴുതി: ‘മഹാകവി വള്ളതേതാളിന് ഭാഷയുടെ നേരെ ഒരു കാമുകൻ്റെ മനോഭാവമാണുള്ളത്. അഭിജാതനും, അഭികാമനും, ആത്മധാരിനും ആയ ത്രിവിക്രമ കുമാരന്നപ്പാലെ അദ്ദേഹം അവളുടെ അരികിലേക്ക് കടന്നുചെല്ലുന്ന കാഴ്ച കാണേണ്ടതാണ്!’

മുണ്ടെറ്റുരിമാറ്റുർ എഴുതി: ‘എത്രു ചപ്പത്തലമുടിയില്ലും ഒരു എണ്ണമിനുപ്പ്. ഏതു പാഴ്മുവത്തും ഒരു ചനകപ്പുവിൻ്റെ തുടക്കപ്പ്. ഏതു കൂശാരാഹത്തില്ലും ഒരു യോജനപ്പുള്ളിപ്പ്. ഏതു നഗപാദത്തില്ലും ഒരു ചിലനേബാലി - ഇതെയും കണ്ണെ വള്ളതേശൻ തൃപ്തിപ്പെടു.’

കെതിയും വിക്രെതിയും: ഒരു കീഴടങ്ങൽ*

ഡോ. വി. സുകുമാരൻ

വള്ളതോർവിസ്മയങ്ങളിലേക്ക് വഴുക്കിവിണ്ടത് കുറുപ്പിന്റെ മേൽച്ചുംഭിൽ ഇളംകരുപ്പു പടരുന്ന അശാന്തകാലത്താണ്. തൃശൂരിലെ അച്ചന്നാരുടെ കോളേജിൽ ബിരുദത്വത്തിൽ അഭ്യസിച്ചിരുന്ന ഏട്ടൻ ഒരു വേനലൊഴിവിനുവന്നപ്പോൾ പാൽഗ്രേഡിവിരെ ‘ഗോൾഡൻ ട്രഷറി’യോടൊപ്പം ‘സാഹിത്യമഞ്ജരി’യുമുണ്ടായിരുന്നു ട്രക്കുപെട്ടിയിൽ. വകും മുക്കും പോയ രണ്ടു വാളുങ്ങൾ. ആ പരുക്കൻപേജുകളിൽനിന്നു ‘പുരാണങ്ങൾ’കും തോണിയാത്രയും ‘പട്ടിപ്പേപാതിണ്ട തീക്കൊള്ളി’യും, ‘രാധയുടെ കൃതാർത്ഥത്വം’യും. ‘കാട്ടലിയുടെ കത്തു’മൊക്കെ ഇരച്ചുകയറി, ഒരു പതിനാലുകാരന്റെ ദാഹിക്കുന്ന പാവനപാത്രത്തിലേക്ക്. സുന്ദരങ്ങൾതോറും തത്തികളുംകുന്ന കുളിർക്കാറ്റായി, മാനസം കവരുന്ന പക്ഷികളുടെ കളിഗാനമായി, വള്ളതോർവ്വിന്തുകൾ രോമാണ്ഡം വിതറി. ആ കല്പനാകാകളികൾ ചെകിടിനുമാത്രമല്ല, കരൾക്കു നിന്നും പാൽക്കുഴപ്പവായി. പിൽക്കാലത്ത് വിശകവിതയുടെ ഉള്ളിണിവലിയ വാതായ നങ്ങൾ തുറന്നുകിട്ടിയ ഫ്ലാഴും വള്ളതോർക്കന്പം വിട്ടുമാറിയില്ല. അതിൽനിന്നു മുക്കി തേടണമെന്നും താനൊട്ടാഗ്രഹിച്ചതുമില്ല.

പി.എ. വാരിയർ എന്നൊരു അസാമാന്യനായ ആചാര്യൻ സെന്റ് തോമസ് കോളേജിന്റെ മച്ചിൻപുരത്തുള്ള ഇൻഡ്രമീഡിയറ്റ് റിഡ് കൂംസിന്റെ ബഹാളങ്ങളിലേക്ക് ‘ബന്ധനസമന്വയ അനിവാര്യമനും’മായി ഒരു ജുണ്ണി ഉച്ചയ്ക്കു കേരിവന്നത് താനിനുമോർക്കു നും. മലയാളം മുൻഷിമാരുടെ പതിവ് തെറ്റിച്ച്, ബുഷ്പഷർട്ടും, കാൽശരായയും കറുത്തുമിനുന്ന ഷുസും, ഗോൾഡൻ പ്രേമംജ്ഞ കണ്ണടയുമൊക്കെയായിട്ടാണ് പുതിയ വാദ്യാരുടെ വരവ്. അതുണ്ടാക്കാതെ സുവിച്ചില്ല. വള്ളതോർ പരിപ്പിക്കാൻ മുണ്ടും

* 2008 ഓയി, 9,10,11 തിരുത്തികളിൽ കലാശംയലം നിളാക്കാവസ്ഥിതിബുച്ച് ട്രസ്റ്റ് നടത്തിയ കവിതാക്കാനില്ലവതിരിപ്പിച്ചു.

ഷർട്ടും പോരെ? മുണ്ടെഴുതിമാഷുപോലും അതായിരുന്നില്ലോ പതിവ്? ഞങ്ങൾ ഭംഗിയായി ഓരിയിട്ടു. അതൊന്നും ഏഴിയില്ല. മാഷ് പറഞ്ഞു: “സുന്ദരികളായ സ്ത്രീകളിൽ സൃംഗാലന്നാർക്ക് അനും റാഗമുദിക്കുമെന്നു പണ്ഡവിടേയോ വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു ശരിയാണെന്ന് ഇപ്പോൾ ബോധ്യമായി. വളരെ സന്തോഷം. ഈ എല്ലാവരും ഇരിക്കിൻ” പുലാക്കാട്ട് അച്ചുപ്പുതവാതിയരുടെ വാർവ്വിലെ തതിനുമുമ്പിൽ ഞങ്ങൾ ആയുധംവെച്ച് കീഴടങ്ങി. കൂദാസ്തുത്ത് അമ്മാനമാടുകയാണ് ആ അധ്യാപകൻ ചെയ്തത്. അതിയങ്ങാടിക്കാരൻ വടക്കുന്നലും ഇന്നനാശുപോലും മന്ത്രമുഖ്യമന്നായി. വളരെതൊളിന്തെ വാങ്മയങ്ങളിലേക്ക്, സൗന്ദര്യഭൂമികളിലേക്ക്, സരസ റിത്തുകളിലേക്ക്, വാരുരുമാഷുടെ വിരലിൽത്തുങ്ങി ഞങ്ങളെത്തി.

അക്കാലത്തുതന്നെന്നയാണ് സ്വരലയ സൗന്ദര്യത്തിൽ അവസ്ഥ നവാക്ക് വളരെതൊൾ, ആശയഗതിമയുടെ മല്ലിശ്വരൻമുടി ആശാൻ; ഉല്ലേഖവെവച്ചിത്ര്യങ്ങളുടെ ഉസ്തതാദ് ഉള്ളൂർ, എന്ന കുശുകുശുപ്പ് ഉച്ചസ്ഥാതിയിലെത്തിയത്.

“ആശാനാശയഗംഭീരൻ
വളരെതൊൾ ശബ്ദസ്വനരൻ
ഉള്ളുരുള്ളുവ ഗായകൻ
മഹാകവികൾ മുന്നുപേര്”

എന്നൊന്നുംപുംപും ജനപ്രിയമായി പ്രചതിച്ചിരുന്നു. ഇത്തരം അടയാളപ്പെടുത്തലുകൾ കാതലുള്ള കാവ്യവിമർശനങ്ങളിൽ ഭാഗമാണെന്നു മിക്കവരും തെറ്റിഡിപരിച്ചുമിരുന്നു. ഈ മുൻവിധികളുടെ മാറാപ്പു തോളിൽ തുക്കിയാണ് പലരും മഹാകവിത്രയത്തിൽ കാവ്യസാമാജ്യങ്ങളിൽ സംശയിച്ചിരുന്നത്. എ.ഐ.എൽ. നായർ എന്ന ശരിപ്പേരിൽ സാക്ഷാത് സംശയങ്ങളുടിയ അതിസ്ഥലമായ ഒരു വാചകം അന്നത്തെ യുവതലമുറയ്ക്കുപാൽപ്പായസമായി. ഉള്ള രിന്റെ കവിത “അടിക്കടിക്ക് കല്ലോലമാലകൾ വന്നലച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു മഹാരത്തനാകരമാണെങ്കിൽ” എന്നു തുടങ്ങുന്ന കിണ്ണൻ ‘ടറിട്ടോൻക്’ (“ഉള്ളരിന്റെ കവിത അടിക്കടിക്ക് കല്ലോലമാലകൾ വന്നടിക്കുന്ന അപാരവും അഗാധവുമായ ഒരു മഹാരത്തനാകരമാണെങ്കിൽ വളരെതൊളിന്റെ കവിത വാടാത്ത സുരഭിലകുസുമങ്ങളും തേൻപഴങ്ങളും നിറഞ്ഞ കോകിലാളികുലാലാപകളുകോലാഹലാകുലമായ നൃന്പുകാവാണെങ്കിൽ ആശാൻ കവിത നിത്യാനന്ദത്തിന്റെയും നിത്യസഹനരുത്തിന്റെയും അധിവാസസ്ഥാനവും പ്രശാന്തരമണിയവും ആലോചനാത്തിവും ചാരു

താരസമുഹാലംകൃതവുമായ മഹാന്ഭസ്സാൻ"- (സാഹിത്യനികഷം പേജ് 10). വായനക്കാരൻ അല്പപം വിയർക്കുകയും കിതയ്ക്കുകയും വെള്ളം കുടിക്കുകയും ചെയ്യുമെങ്കിലും വാക്യം വെഡ്യുരൂപതന്നെ. മറ്റാരവസാരത്തിൽ സത്ജയൻ പറയുന്നു: കവിത ആശാൻ്റെ മുന്പിൽ കുപ്പുകൈയോടെ നിൽക്കുന്ന ശിഷ്യയും വള്ളതോളിന്റെ അതികിൽ നർമ്മസല്ലാപോദ്യുക്തയായ കാമിനിയും, ഉള്ളുരിന്റെ പിനാലെ രത്നഭാണിയം ചുമന്നു നടക്കുന്ന ഭാസിയുമാണ്.

നാദോപാസകൾ എന്ന സന്ദുമാത്രമല്ല ഈ വെട്ടത്തുനാടൻ പാണനാർക്ക് പതിച്ചു കിട്ടിയത്. 'എൻ്റെ ഗുരുനാമ'നെഴുതിയ പ്ലോൾ, 'പോരാ പോരാ നാളിൽ നാളി'ലെന്ന് മുക്തകൺം പാടിയ പ്ലോൾ, നാമദ്രോഹത്തെ അശീയകവിയെന്നു വിളിച്ചു. ആദികവിയുടെ രാമകമിലാഷയാക്കിയപ്ലോൾ ഈ കവീന്ദ്രനെ കേരള വാല്മീകിയെന്നു നാം വാഴ്ത്തി. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ അത്യുഷ്ണത്തിൽ വള്ളതോൾ ജാപ്പുവിരോധം ആട്ടക്കമ ചമച്ചപ്ലോൾ നാമദ്രോഹത്തെ കമ്മ്യൂണിറ്റ്യാക്കി. 'ആ മോതിര'വും 'ക്ഷതിയും വിഭക്തിയും' എഴുതിയതിനുള്ള ശിക്ഷയായി ആരും അദ്രോഹത്തെ ക്ഷതകവി എന്നു വിളിച്ചതായി അറിവില്ല. ഭാഗ്യം! കവിയുടേയും നമള്ളുടേയും.

ഒരുപാഠം പാവം ഭാഷാകവി കേന്ദ്രസ്ഥാനത്ത് കേരിനിൽക്കുന്ന രഭുകവിതകളാണല്ലോ 'ആ മോതിര'വും 'ക്ഷതിയും വിഭക്തിയും'. ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്തവേഷം ഗുരുവായുർപ്പന്നമുണ്ട്. 'പാട്ടും ഞാനേ പാടവും ഞാനേ' എന്ന മട്ടിൽ അത്യാവശ്യ രംഗങ്ങളിൽ നിരാമയൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. രണ്ടു കവിതകളിലും നിഷ്കളുകൊണ്ടു ഭക്തവാസല്ലും വായനക്കാരെ നിർവ്വൃതിപൂളകിതരാക്കിക്കാണ്ട് പത്രത്താഴുകുന്നുമുണ്ട്. ഭക്തിയിലും വിഭക്തിയിലും പുന്താനും മാത്രമല്ല, നാരാധാരിയകർത്താവായ മേര്ത്തപ്പും തന്ത്രവും നാരാധാരത്തിലിപ്പാടുമുണ്ട്, അരങ്ങേത്ത്.

ഗുരുവായുർപ്പരുമകളിൽനിന്നനടർത്തിയെടുത്ത രഭുകമകളാണല്ലോ മഹാകവി പണിത്തരത്തിനുപയുക്തമാക്കുന്നത്. അങ്ങാടിപ്പുറത്തുനിന്ന് കണ്ണനെത്തൊഴാൻ പുറപ്പെട്ട പുന്താനും വഴിമയേയും ആക്രമിക്കപ്പെടുന്നു. നേരം സസ്യ; പരിസരം വിജനം. നാൽവർസം ലഭത്തിലോരുവൻ അഷ്ടിത്തടിപ്പറിക്കുന്നു. രഭുമാൻ സാധ്യ ബ്രാഹ്മണരെ കൈകൾ പിൻചേരത്തുനിർത്തുന്നു. രഭമുർത്തിയായ നാലാമൻ തലകുർത്ത കത്തി കഴുത്തിനുനേരെ നിട്ടുന്നു. കവി ദേരെ കണ്ണുരഭുമടയുന്നു; മനസ്സുകണ്ണനിൽച്ചേന്നുറയ്ക്കുന്നു. മല്ലരപ്പിബ്ബുകൈക്കാണ്ടു മർദ്ദിച്ച മല്ലനേത്രരെ മത്തജുളവിഗ്രഹമാണ്

അവിടെ പ്രകാശിക്കുന്നത്. പുന്താനം കണ്ണുതുറന്നപ്പോഴെന്നാണ് കാഴ്ച? കുന്നലക്കോരേ മന്ത്രി മഞ്ഞാട്ടച്ചൻ ചെന്നിണംവാർന്നവാ ഇമായി നിൽക്കുന്നു. പ്രജാപാലനനിരതനായ സചിവരെ ധർമ്മ മാണ് അദ്ദേഹം യഥാകാലം ചെയ്തത്. പക്ഷേ തന്റെ ജീവനപ്പേരു രക്ഷപ്പെട്ടത്? വിരലിൽക്കിടന്ന മോതിരമുരി, തന്റെ കൃത അത്താചിപ്പിനമായി, കവി മന്ത്രിക്ക് സമ്മാനിക്കുന്നു. ഗുരുവായുർ നടക്കലെത്തി തൊഴുതു നിൽക്കുന്ന പുന്താനത്തിന്റെ കയ്യിൽ പ്രസാദത്തോടൊപ്പം ഒരു മോതിരവും മേൽശാന്തി നൽകുന്നു. രണ്ടുനാൾ മുഖ്യമാരുസന്ധ്യയ്ക്ക് ഈ അംഗുലീയം ഭഗവാന്റെ തൃക്കയ്യിൽക്കണ്ണു. രാത്രിയിൽ സുപ്പന്നശാസനമുണ്ടായി. പുന്താനം തൊഴാൻ വരുമ്പോൾ ഈത് കൊടുക്കുക.

കെത്തൻ്റെ വിളി ഭഗവാൻ കേൾക്കുന്നു. ദ്രോപദിയുടെ പതി നേട്ടരമുഴം ചേലയുടെ അവസാനത്തെച്ചുറ്റിയും മുന്പ് ആവശ്യ തത്തിൽകൂടുതൽ സാമുദ്രികാപ്പട്ടമായി ഭാരകാവാസൻ അരുപിയായി ദർശാർഹാളിലെത്തിയല്ലോ. എല്ലാം കണ്ണനാമുണ്ണിയുടെ ലീലാവി ലാസം! ഇത്രയും പറഞ്ഞു വേണമെങ്കിൽ ‘ആ മോതിരം’ അടച്ചു വെക്കാം. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് വള്ളേതൊർക്കവിതയോട് ചെയ്യുന്ന അപരാധമായിതിക്കും. ഇവിടെ Beleagured poetryയുടെ ഉപരോധിതകവിതയുടെ, ത്രാണനമാണ് സംഭവിക്കുന്നത്. കവിതയുടെ നേരേ നീളുന്ന മുനക്കുർത്തു കത്തിയെ തട്ടിത്തറിപ്പിക്കുകയും അതേരുതുന്ന കയ്യിനെ വെട്ടിമാറ്റുകയും ചെയ്യുന്ന സഹ്യ ദയതുമല്ലോ മഞ്ഞാട്ടച്ചൻ! കവിതയുടെ കഴുത്തിനുനേരെ നീളുന്ന കത്തി ക്രൂരവിമർശനത്തിന്റെതാണ്. ഉണക്കപ്പാണ്യിത്യത്തിന്റെതാണ്. ആ മോതിരം സഹ്യദയത്തിനു കവിതനൽകുന്ന കാണികയാകുന്നു. ഈത് സല്പപം Sir fetched (വലിച്ചു നീട്ടിയത്) അല്ലോ എന്ന സന്ദേഹത്തെ ഞാൻ നിരാകരിക്കുന്നില്ല. എക്കിലും ഈ വലിച്ചുനിട്ടിലിൽക്കുസ്വത്തികലർന്ന രസമുണ്ട്.

ആ മോതിരം കുറച്ചിട്ട് കയ്യിലെടുക്കാതെ ‘ഭക്തിയും വിഭക്തിയും’മെന്ന മാസ്തുർ പിസിലേക്ക് കടക്കുകവയ്ക്കലും. അതിനാലാണ് അസാരം വിസ്താരമുണ്ടായത്.

വള്ളേതൊർക്കവിതകാഡാരമായ കമ്പ, മേൽപ്പുത്തുർ ഗർവ്വംഗം, റൈറ്റിഹ്യമാലയിലും കേട്ടുകേൾവിയിലും, ഇപ്പോഴിതാ, ദെലിറിഷ്യൻ പാനലുകളിലും, നിരബേദങ്ങളോടെ പ്രത്യുക്ഷമായതാണ്. വാതരോഗവിവരങ്ങായ മേൽപ്പുത്തുർ പട്ടേരി തുഞ്ചത്തു ഗുരുപാദരൂടെ അബ്ദപ്പിക്കുന്ന നിർദ്ദേശത്തിന്റെ പൊരുളിഞ്ഞത് മത്സ്യം ദാശകുട്ടാൻ ഗുരുവായുരിലെത്തി ഭജന പാർത്തു. ആയിരം

സംസ്കൃതഗ്രോക്കത്തിൽ നാരായണകമ എഴുതിത്തീർത്തപ്പോൾ ആയുരാനോഗ്യ സഖവ്യം കൈവന്നു. അക്കാലത്താണ് പ്രദക്ഷി ണാവഴിയിൽ വെച്ച് ഭഗവദ്വാസാനുഭാസനും ഭക്തകവിയുമായ പുന്താ നം, ഭട്ടിരിയുടെ സമകഷം ഒരപേക്ഷവെച്ചത്. തന്റെ ഭാഷാകാ വ്യം, ശ്രീകൃഷ്ണകർണ്ണാമുതം, ദയവായി പരിശോധിച്ച് പിശ തിർത്തു നൽകുമാറാകണം. തന്റെ ഗീർവ്വാണവിഭക്തിയിൽ അഹാ കരിക്കുന്ന മേൽപ്പുത്തുർ തികഞ്ഞ പുച്ചതേതാടെ മലയാളകവിയുടെ നിവേദനം നിരാകരിച്ചു. ‘ഭാഷാഗ്രോകം മറുവല്ലവരേയും കാട്ടികൊ ഇള്ളുക’ എന്നായിരുന്നുപോതെ പട്ടേരിപ്പാടിന്റെ മറുപടി. നിങ്ങളെ ശുതിയ നിസ്സാരകുതി എന്നപോലെ ഒരു പണിയിതനെനക്കാട്ടാൻ നാണമില്ലോ? എന്ന ധനിയും ആ തിരിസ്കാരത്തിലടങ്കിരുന്നു. ആശാദം ദത്തിൽ മുങ്ങിയ പുന്താനം, അപമാനഭാരതതാൽ കുനിഞ്ഞ ശിരസ്സുമായി കുത്തപ്പവലത്തിന്റെ തിണ്ണയിലേക്ക് തിരിച്ചുനടന്നു. ഭട്ടപാദർക്കു ശമിച്ചിരുന്ന വാതവ്യാധി ആ രാത്രി പെട്ടെന്നു മുർച്ചിച്ചു. കൈകാലുകൾ കോച്ചിവലിച്ച് ആർത്ഥനായി അവിടന്ന് ശ്രീകൃഷ്ണ ഹരേ എന്നു കേണ്ണരുളകയായി. വേദന യുടെ മയക്കത്തിൽ ഒരു കോമള ബാലൻ അരിക്കത്തെത്തുന്നത് മേൽപ്പുത്തുർ കണ്ടു. പീലികൾ തിരികിയ കാർക്കുഴൽക്കെട്ട്; പൊന്നേലസ്സുകിലുങ്ങിട്ടുമരയിൽ മണ്ണപ്പട്ട്; ചെന്തളിർക്കായ്ക്കിലോരുകൊച്ചോടക്കുഴൽ. ആ ഇള്ളം ചൊടിയിൽനിന്നു അതണവ രംകേട് ഇളഗിതമിതാണ്: ‘ആ ഭാഷാകവിയുടെ സകടം തീർക്കുക. രോഗം മാറാൻ അതേ മരുന്നുഇള്ളു. പ്രസിദ്ധമായ മേൽപ്പുത്തു രിന്റെ വിഭക്തിയേക്കാൾ എനിക്കിഷ്ടം പുന്താനത്തിന്റെ പരിശുദ്ധ മായ ഭക്തിയാണ്.’

എവിടെ നിർത്തണമെന്നു മഹാകവിക്കരിയാം. പരകോടി യുടെ (climax) മുഹൂർത്തം ഈ അരുളപ്പാടാണ്. അവിടെ വള്ള തേതാൾ ഭേദകൾ ചവിട്ടുന്നു. മേൽപ്പുത്തുർ പുന്താനത്തെ അന്നേ ശിച്ചു ചെല്ലുന്നതും കാലുപിടിക്കുന്നതും ശനമം സംശ്രാധികാരം മെന്നേൽക്കുന്നതുമൊക്കെ വേണമെങ്കിൽ വിസ്തരിക്കാം. പക്ഷേ അത് ‘ആൻറി ക്ലേമാക്സ്’ ആവില്ലോ! ഇതിനാണ് കാവ്യമർഹം അണാനം എന്നു പറയുന്നത്. സരം നല്ലപ്പോൾ പാട്ടുനിർത്തുക.

നാടകീയ സന്ദർഭങ്ങൾ ഇതിഹാസങ്ങളിൽനിന്നും പഴമക ഇൽക്കിനും ചുണ്ടയിട്ടുപിടിക്കുന്നതിൽ വള്ളതേതാളിനെ വെല്ലാൻ മറ്റാരു കവിക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഉഷാഞ്ചനിരുദ്ധനിലായാലും ശരി മഗ്ദലക്കാരി മറിയത്തിന്റെ കമയിലാലായും ശരി. ഗണേശകുമാരന്റെ കൊസ്യുനഷ്ടം വർണ്ണിക്കുന്നോഴായാലും ശരി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ

ദ്രോഫിക്കേസ് (focus) നാടകീയത മുറ്റിനിൽക്കുന്ന മുഹൂർത്തങ്ങളിലാണ്. ഭക്തിയും വിഭക്തിയും തമിലുള്ള ബലപരിക്ഷണം വിഷയമാക്കുന്നോഴും മഹാകവിയുടെ കണ്ണ്, പുന്താനപുരാവൃത്തത്തിന്റെ രംഗസാധ്യതകളിൽത്തന്നെ.

ഭക്തിപ്രകാരം ഒരു ഭാവമാണ്; ഒരു synthesis-ഉൾഗ്രമനം-ആണ്; ഒരു assimilation-സാമ്നീകരണം-ആണ്. അവിടെ ചോദ്യമില്ല; സന്ദേഹമില്ല; പുനർവ്വിചാരമില്ല; യുക്തിയുടെ സാന്നിധ്യവുമില്ല. ഒരു സമ്പൂർണ്ണ സമർപ്പണം, അഹതത്തിന്റെ അഭാവം. അതിന്റെ എതിർത്തതരുവിലാണ് വിഭക്തിയുടെ നിലപ്. വിഭക്തി ഒരു ഭാവമില്ല, സമീപനമാണ്; ഒരു analysis- വിശ്ലേഷണം; ദഹനിർമ്മിതി (de construction). യുക്തിസഹമല്ലാത്ത ഓന്നും അതിനു സ്വികാര്യമല്ല. നിശ്ചയം, വൈരുധ്യം, സംശയം, നിരക്കരണം എന്നീവിതാനങ്ങളെ വിഭക്തി അംഗീകരിക്കുന്നു. ഈ ഭക്തി-വിഭക്തി ദന്തത്തെ ഭാർശനികമായ ഒരു കാവ്യാലോചനക്ക് സമർപ്പിക്കുകയല്ല വള്ളതേതാൾ ചെയ്യുന്നത്. നിസർഗ്ഗസൃഷ്ടരമായ നാടൻ കവിതയോട് സംസ്കൃതപാണ്ഡിത്യിൽ തിന്നുള്ള അസഹിഷ്ണുത, പുണ്ണമിളിതമായ അനാസ്ഥ: അതാണ് അദ്ദേഹം ‘ഹൈലെറ്റ്’ ചെയ്യുന്നത്. തികച്ചും ജനകീയമായ ഒരു കാവ്യഭാഷയുടെ പക്ഷത്തായിരുന്നുവല്ലോ ഈ കവി ഉറച്ചുനിന്നത്. പുന്താനം ഈ സാമാന്യജനലാഷയുടെ നാവ്; മേൽപ്പുത്തുർ രാജകീയമായ സുരവാണിയുടെ സരം. ഇവിടെ ഇംഗ്ലീഷ് കാവ്യാത്മാവാണ്; വിശ്വപ്രകൃതിയാണ്. സൗന്ദര്യസാക്ഷാത്കാരമാണ്. ഉള്ളിൽ നിന്നുറപൊടിയുറുന്ന മലയാളകവിതയുടെ കോൽത്തേൻ കണ്ണുനുനിവേദിക്കാൻ ഇലച്ചീനനേഷിക്കുന്ന വെറും കവിയാൽ വള്ളതേതാൾ മറ്റാരു കണ്ണാടിയില്ലോ തെളിയാത്ത സന്തം മുഖമല്ലോ കാണുന്നത്? ആണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു.

മലയാളം കണ്ണ ഏറ്റവും വലിയ എന്റെക്കവി (sensuous poet) —വള്ളതേതാൾത്തന്നെ. ചങ്ങവും പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരും പിന്നാലെ വരും. വർണ്ണങ്ങളും ശന്യങ്ങളും രൂചികളും സ്പർശങ്ങളും സദ്യയൊരുക്കുന്ന സൗന്ദര്യഭൂമി; അതാണുദ്ദേശം തുറന്നുതന്നെ. ഇവിടെ ഭക്തിപോലും, മോക്ഷപോലും അതീച്ചിയമല്ല. ദീപാരാധന സമയത്തെ കളഭത്തിന്റെയും പുഷ്പപത്തിന്റെയും കർപ്പുരത്തിന്റെയും കദളിപ്പശത്തിന്റെയും മിശ്രഗന്ധത്തിലുടെയാണ് ഭക്തിയും വിഭക്തിയും ഒഴുകിനടക്കുന്നത്. [ശൈക്കാവിൽനടത്തുറക്കുന്നോഴാണ്, ഒരു ദൃശ്യാത്മവം നമ്മുടെ കണ്ണുകളെ കാത്തിരിക്കുന്നു. ചന്ദനലേപം ചാർത്തിയേറാഭിക്കുന്ന മനഹാസാർദ്ദമായ തിരുമ്പുവം പേലവമണം വിളയാടിന വാടാമലർമാലക്കാടലംകുട്ട

മായ വക്ഷസ്സ്, പ്രദക്ഷിണവഴിയിലിറങ്ങിയാലോ? പുനിലാവിനാൽ വെള്ളിപ്പുശിയ തിരുമുറ്റം. പാൽക്കടലിന്റെ പ്രതിതി. ഈറനായ്‌ച്ചു രൂർത്തുനിൽ കെട്ടിയ കരിംകുന്നതെക്കാരിനാൽ മറഞ്ഞനിതന്പബിം ബത്രതാട്ടും ശുഭവസ്താലകാരച്ചേലോട്ടും അപ്പസരസ്സുകളെ പ്ലോലെ വിളങ്ങുന്ന അതഭുതാംഗിമാർ, ഇടക്കയെയാലിക്കാത്ത തിരുനാമോൽഡോഷങ്ങൾക്കിടയ്ക്കു കേൾക്കാകുന്ന അഷ്ടപദി. അതെ, നേത്രങ്ങളിലൂടെ, ദേശാത്മങ്ങളിലൂടെ നാസാരന്ധങ്ങളിലൂടെ, സ്പർശങ്ങളിലൂടെ, സച്ചിദാനന്ദാമൃതം നമ്മിലേയ്ക്ക് അനർഗ്ഗളമായോധുകുന്നു.

വള്ളതേതാളിന്റെ വാദ്യമയങ്ങൾ - word pictures- യമാകാലം എണ്ണപ്പെട്ടുകയും വാഴ്ത്തപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആലസ്യമാണെ മുവമൊട്ടുകുന്നിച്ചു വേർത്തപ്പാലസമലം മുദുകരത്തീരിക്കാണ്ടു താങ്ങിയുള്ള ഉഷയുടെ ഇരുപ്പ്: തിട്ടോല്ലുമകഷികൾ വളർന്നുനരച്ചുമാനിൽത്തൊട്ടാരുതാടി, ചുള്ളിവിണ്ണു പരന്നനെറ്റി. മുട്ടോളമെത്തിയ ഭൂജാമുസലങ്ങൾ, ഇപ്പിയമുള്ള ബാണസചിവൻ, കുംഭാണ്ഡൻ; കോരിക്കുടിയ പാഴ്കരിക്കിടയിലെ തിക്കടപോലെ തിളങ്ങുന്ന ജോനകത്തരുണി, ഇടതുകയ്യാൽ അഴിഞ്ഞ വാർക്കുന്തളമാനൊതുക്കി. ജലിച്ചകണ്ണകാണ്ക് പാർശ്വസ്തനായ പതിയെ നോക്കുന്ന മഹാദേവി, കോലായിലേതാങ്ങു നമസ്കരിച്ച പോലെക്കിടക്കുന്ന സാരമേയം! കഷിണാപാണ്യുകപോലമാം മുവരവുമായ് തന്നെന്നിരത്താഴ് വരത്തുണാലെവാട്ടു മറഞ്ഞതുനിന്നു നെടുതാംവിരപ്പിട്ടുകയും ബന്ധുക്കളോട് യാത്രേതാക്കതിചൊല്ലുന്ന പ്രാണാധിശനെ അശ്രൂപുർണ്ണമിഴിയാൽ നോക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മെക്കണ്ണിയാൾ: അതെ, വള്ളതേതാൾക്കവിത വലിയൊരു ചിത്രശാലയാൽ. ഭക്തിയിലും വിഭക്തിയിലും അദ്ദേഹം വരച്ചിട കണ്ണൻ്റെ ചിത്രവും ചേതോഹരം തന്നെ.

“പിലികൾത്തിരുക്കിയകാർക്കുഴൽക്കെട്ടും നൽപ്പു-

നേലസ്സുകിലുംങ്ങടിടുമരയിൽമഞ്ഞപ്പട്ടും

ചെന്തളിർക്കുള്ളിലോരുകൊചോടകകുഴലും ഹാ!

ഹന്തകെതൊഴാം തൊഴാ, മന്ബാടി ’മണിക്കുഞ്ഞേത.

ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളെക്കാണ്ടു ‘ബലേഫേഷ്’ പറയിപ്പിച്ച പുന്തിന്റെ ‘ഹന്ത’യെക്കാൾ ചന്തം ചിന്തുന്നതല്ലേ വള്ളതേതാളിന്റെ ‘ഹന്ത’?

മർദ്ദലനമരിയത്തിന്റെ നിയോഗങ്ങൾ

കെ.എം. നരസ്സൻ

1921ലാണ് വള്ളത്രേതാൾ ‘മർദ്ദലനമരിയം’ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. ഒരു പ്രത്യേകസാഹചര്യത്തിലായിരുന്നവതെ, വള്ളത്രേതാൾ ഈ കൃതിയെഴുതിയത്. വള്ളത്രേതാളുമായി ഏറെ അടുപ്പമുണ്ടായിരുന്ന യഥാനേപ്പ് ശാമ്മാളും എന്ന മാനുവ്യക്തി സുറിയാനി കീസ്ത്യാ നികളുടെ ‘പ്രുമിയോൺ’ എന്ന പ്രാർത്ഥനാപുസ്തകം കവിയെ ഷ്ടൈപ്പിച്ചതാണ് തുടക്കം. പ്രുമിയോണിലെ പാതിരിമലയാളം ശുഡ്യീ കരിച്ച് നല്ല മലയാളമാക്കിത്തരണം - അതായിരുന്നു വള്ളത്രേതാളിനോടുള്ള ശാമ്മാളുണ്ട് അഭ്യർത്ഥന. ആ പ്രാർത്ഥനാപുസ്തകത്തിലെ ‘വ്യാഴാച്ചയിലെ മദ്യാഹന പ്രാർത്ഥന’ എന്ന ഭാഗത്ത് പാപിനിയായ ഒരു സ്ത്രീയെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. യേശുകീസ്തു ശീമോൻ്റെ ഭവനത്തിൽ വരുന്നുണ്ടന്നറിഞ്ഞ അവർ യേശുവിനെ കാണാനും പശ്ചാത്തപിക്കാനുമായി ശീമോൻ്റെ ഭവനത്തിൽ വരുന്നു. ശീമോൻ ആ വരവ് അത്ര ഇഷ്ടമായില്ല. എന്നാൽ യേശുകീസ്തു ആ സ്ത്രീയെ സ്നേഹാദ്ധേതാട സ്വീകരിച്ചു. ആ സ്ത്രീയുടെ ആത്മാർത്ഥമായ പശ്ചാത്താപവും പാപമോചനമരു ഇന്ന യേശുവിന്റെ കാരണാനുവും വള്ളത്രേതാളിനെ ഏറെ സ്പർശിച്ചു. വള്ളത്രേതാൾ ആ പ്രാർത്ഥനാപുസ്തകത്തെ നല്ല മലയാളത്തിലാക്കി തിരിച്ചുകൊടുത്തകയിലും അതുകൊണ്ട് വലിയ കാര്യമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. കാരണം ആ പുസ്തകം ഉപയോഗിച്ചുപോന്ന വിശ്വാസിസുഹം പാതിരിമലയാളത്തിലുള്ള പഴയ പാടം തന്നെ തുടർന്നും ഉപയോഗിച്ചു. ആ അർത്ഥത്തിൽ വള്ളത്രേതാളിന്റെ പരിശുമം പാഴായി. എന്നാൽ, ‘പ്രുമിയോൺ’വായന മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ മികച്ച വണ്ണക്കാവും ജീലാനായ ‘മർദ്ദലനമരിയ’ത്തിന്റെ രചനയ്ക്ക് വള്ളത്രേതാളിന് പ്രചോദനമായി.

‘മർദ്ദലനമരിയ’ത്തിന്റെ രചനയ്ക്ക് കവിയുടെ വ്യക്തിപരമായ സാഹചര്യങ്ങൾക്കപ്പേറം ചില സാമൂഹികകാരണങ്ങൾകുടി പരി ഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. വള്ളത്തൊളിന്റെ ഈ കൃതി എൻപട്ട രചനയ ലഭിക്കുന്നതിനും ‘പിംഗളു’യും ‘കൊച്ചുസീത്’യുമൊക്കെ ‘മർദ്ദലന മരിയ’ത്തിന്റെ അയൽപ്പക്കത്തുതന്നുണ്ടെന്നുണ്ട്. ലൈംഗികപാപങ്ങൾ, വേദ്യാവൃത്തി, പാപബോധം, പാപമോചനം എന്നീ പ്രമേയങ്ങൾക്ക് ഏകദേശം ഒരേകാലത്ത് ജനിച്ച ഈ കൃതികളിൽ പൊതുവായി കാണാം. ലൈംഗികപാപത്തിന്റെ കരയേൽക്കാത്ത നിരവധി നായി കാകമാപാത്രങ്ങളെ ഒരുമിച്ച് സൃഷ്ടിച്ച മലയാളകാല്പനികകാ ലഘട്ടം ഇത്തരം കമാപാത്രങ്ങളെയും കൃതികളെയും സൃഷ്ടി ചുത് വൈയക്കതികകാരണങ്ങൾ കൊണ്ടുമാത്രമാവില്ല. സാമൂഹ്യ ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും നരവംഗശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ഉൾക്കൊച്ചകൾ ഈ കൃതികളുടെ രചനയ്ക്കുപീരികിലെ സാമൂഹികപ്രചോദനത്തെ അനാവരണം ചെയ്യാൻ കുറേയൊക്കെ സഹായകരമായെങ്കാം.

വേദ്യാവൃത്തിയും അഭിസരണവും അയൽത്ത ലൈംഗികവു വസ്ത്രയുമൊക്കെ തെറ്റാണെന്ന സന്ദേശംതന്നെയാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ കൃതികൾ നല്കുന്നത്. സനാതനസന്ദേശമായാണ് കൃതികളിൽ ഈ മുല്യബോധം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്, അല്ലാതെ ആധ്യനികമായ കണ്ണഡത്തലായല്ല. ഈ കൃതികളിൽ സുചിത്മാകുന്ന പഴയ കാല ലഹടങ്ങളും ഭിന്നമായ സാമൂഹികപശ്ചാത്തലങ്ങളും ലൈംഗികസഭാചാരത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഇവയിലും സംവേദനം ചെയ്യപ്പെടുന്ന സന്ദേശം സാർവ്വകാലികവും സാർവ്വലഭകികവുമാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ കൃതികൾ കേരളത്തിലെ കൊള്ളേണി യൽ ആധ്യനികതയുടെയും ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെയും സൃഷ്ടി കളാണെന്നത് മറക്കരുത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ കാലഹട ത്തിന്റെ ചില സാമൂഹികാവശ്യങ്ങളെ അഭിസംബോധന ചെയ്യാതിരിക്കാൻ ഈ കൃതികൾക്കാവില്ല. എങ്കിൽ എന്തായിരുന്നു ആ സാമൂഹികാവശ്യം?

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ തുടക്കത്തോടെ പഴയകാലത്തിന്റെ മുദ്രകളായിരുന്ന ബഹുഭാര്യാത്മം, ബഹുഭർത്ത്യത്മം, ഒരു സ്ത്രീകുറേ സഹോദരമാരെ ഒരുമിച്ച് വരിക്കുന്ന സഹോദര ബഹുഭർത്ത്യത്മം (Fraternal Polyandry), അയൽത്ത സംബന്ധവുംസമ തുടങ്ങിയ ലൈംഗിക-കുടുംബവ്യവസ്ഥകൾ പതുക്കെ ഇല്ലാതാ വാൻ തുടങ്ങി. നവോത്ഥാനശക്തികൾ ഈ മാറ്റത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പുതിയ കാലം മുന്നൊടുവെച്ച വ്യവസ്ഥ ഒരു പുരുഷന് ഒരു സ്ത്രീയും ഒരു സ്ത്രീക്ക് ഒരു പുരുഷനുമെന്ന,

എകപത്ത് പതിവരതം അടിസ്ഥാനമാക്കിയ ലെംഗിക-കുടുംബ വ്യവസ്ഥയായിരുന്നു. കേരളത്തിലെ എല്ലാ ദേശങ്ങൾക്കും സമുദായങ്ങൾക്കും പ്രസക്തമാകുന്ന റിതിയിലുള്ള നിയമനിർമ്മാണ അള്ളും ഉണ്ടാവാൻ ഇതുവഴിയാരുകൾ. (ബഹുഭാര്യാത്വം ഈസ്റ്റ് മിക സമുദായത്തിൽ അംഗീകൃതമായിരുന്നുകില്ലോ പൊതുവ്യവസ്ഥയിലേക്ക് മാറാൻ അവരും നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ടു.) എന്നാൽ അതു യാനും എല്ലുപ്പമായിരുന്നില്ല ഈ മാറ്റം. ഉദാരവും പരസ്പരഭിന്നവുമായ നിരവധി ലെംഗിക-കുടുംബവ്യവസ്ഥകളായിരുന്നു പഴയകാലത്തുണ്ടായിരുന്നതെങ്കിൽ പുതിയ കാലം കർക്കശവും വൈജാത്യങ്ങൾക്കിടന്നല്കാത്തതുമായ വ്യവസ്ഥയാണ് പ്രചരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്. പുതുലോകക്രമത്തിന്റെ വക്താകൾ എത്രമാത്രം പ്രചാരണം നടത്തുകയാണെങ്കിൽപ്പോലും ഉദാരലെംഗികവ്യവസ്ഥകളിൽനിന്ന് കർക്കശമായ സംവിധാനത്തിൽ ഒരുപാടിക്കുടാൻ മനസ്സിനുണ്ടാവുന്ന ഇഷ്ടക്കേട് ആലോചിക്കാവുന്നതെയുള്ളൂ. മാത്രമല്ല, ലെംഗികവ്യവസ്ഥപോലുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ നുറ്റാണ്ടുകൾ പഴക്കമുള്ള ശീലങ്ങൾ പെട്ടെന്നു മാറുമെന്ന് കരുതാനുമാവില്ലല്ലോ. ഇതോടൊപ്പംതന്നെ, ഈ മാറ്റം പുതിയ പ്രഹോളികകൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തു. അവയ്ക്ക് തുടക്കത്തിലേ തൃപ്തികരമായ പരിഹാരം കണ്ണടത്തിയെങ്കിൽ മാത്രമേ പുതുവ്യവസ്ഥ അംഗീകൃതമാകുമായിരുന്നുള്ളൂ. വേശ്യാവൃത്തി പുതുവ്യവസ്ഥയ്ക്കു മുന്നിൽ വിചിത്രമായാരു പ്രഹോളിക, സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയഞ്ഞത്തും വൈവിധ്യപൂർണ്ണവുമായ കുടുംബ-ലെംഗികവ്യവസ്ഥയെ സംബന്ധിച്ചേടതോളം വേശ്യയെയും വേശ്യാവൃത്തിയെയും കൃത്യമായി സ്ഥാനപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. ആരാൺ വേശ്യ എന്ന ചോദ്യംതന്നെ ഉണ്ടാകാൻവിഷമം; ഇനി ചോദ്യംഉയർന്നാൽത്തന്നെ ഉത്തരം കണ്ണടത്തലും എല്ലുപ്പമല്ല. അയഞ്ഞ ലെംഗികവ്യവസ്ഥ നാട്ടുനടപ്പാണെങ്കിൽ ‘നീ വേശ്യയാണ്’ എന്ന മട്ടിൽ ആരും ഒരു സ്ത്രീക്കുനേരേയും ആക്ഷേപപത്തിന്റെ വിരൽചുണ്ടില്ലെന്നും ഓർക്കണം. നേരെ മറിച്ചാണ് കർക്കശമായ അണ്ണുകുടുംബവ്യവസ്ഥയ്ക്കു മുന്നിൽ വേശ്യയുടെ സ്ഥാനം. വേശ്യാവൃത്തിയും അണ്ണുകുടുംബവ്യവസ്ഥയും കരുപ്പും വെളുപ്പമായി വേർത്തിരിഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. ഒരർത്ഥത്തിൽ അണ്ണുകുടുംബത്തിലെ സ്ത്രീയുടെ ചാൽത്രുതെയും സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയിൽ അവർക്കുള്ള മുല്യത്തെയും നിർണ്ണയിക്കുന്ന അപരതമാണ് വേശ്യ. അണ്ണുകുടുംബത്തിന്റെ സ്ത്രീ എന്തല്ല, എങ്ങനെന്നയല്ല അതാണ്, അങ്ങനെയാണ് വേശ്യ. മാത്രമല്ല, പുതിയ നിവിൽ-ക്രിമിനൽ

നിയമങ്ങൾ വേദ്യൈയയും വേദ്യാവൃത്തിയെയയും അധ്യാലോക തത്ത്വതന്നെന്നാണ് പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ളത്. വേദ്യാവൃത്തി സൃഷ്ടി കുന്ന പ്രഹോഡിക ഇതാണ്. അണുകുടുംബവ്യവസ്ഥയെ സ്ഥാപിക്കാൻ പൊതുസമൂഹത്തിന് വേദ്യൈയന്ന അപരത്വത്തെ കണ്ണം തത്ത്വന്നേതാടൊപ്പം അവലോടുള്ള പൊതുസമൂഹത്തിന്റെ നിശ്ചയാത്മകനിലപാടും സൃഷ്ടിചെടുക്കേണ്ടിവരും. എന്നാൽ പഴയ കുടുംബവ്യവസ്ഥകളിൽനിന്ന് പുതുവ്യവസ്ഥയിലേക്ക് മാറുന്ന ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ഈ ഏളുപ്പമായിരുന്നില്ല. കാരണം, ഇന്നലെ വരെ പൊതുസമൂഹത്തിന്റെ സദാചാരവ്യവസ്ഥയിൽ ഏറെ യോഗ്യം വ്യത്യസ്തയല്ലാതിരുന്ന അവരെ ഏങ്ങനെ പാപിയും അധ്യാലോകസന്ത്രിയുമായി കാണും? ഉള്ളിന്റെയുള്ളിൽ തോന്നാത്ത നിശ്ചയനിലപാട് ഉണ്ടാക്കുവരുത്തുന്നതെങ്ങനെ? എന്നാൽ ഈ നിശ്ചയനിലപാടില്ലാതെ പുതുകുടുംബവ്യവസ്ഥ സ്ഥാപിക്കാനും വിഷമം. വേദ്യയോടുള്ള നിലപാടുകൾ സമൂഹമനസ്തിൽ ഉടക്കയുറപ്പിക്കുന്നതിനായി ഏറെ മന്ത്രിഷ്ക്രക്ഷാളം വേണ്ടിവരുമെന്ന് ഇതിൽനിന്ന് സിദ്ധമാണ്. അതിനായി പ്രത്യേകം ശാസ്ത്രോപകരണങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുള്ള ആശയപ്രചാരണങ്ങളും പുതുമുല്യവ്യവസ്ഥയുടെയും പെട്ടുസമ്മതങ്ങളുടെയും സ്ഥാപനവും ആവശ്യമായി വരുന്നു. വേദ്യകളെപ്പതിചേരുത് ഏഴുത്തപ്പട്ടി ‘കരുണ’യും, ‘പിംഗള’യും, ‘മർദലമമരിയ’വും ഈ പ്രത്യേകം സ്ത്രേപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഭാഗമായി ഉണ്ടായതാണ്. പുതുലോകവ്യവസ്ഥയുടെ ആശ്രാംജികയായിരുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, വേദ്യാവൃത്തി പാപമാണെന്നത് ആധുനികതയുടെ സന്ദേശമല്ല സന്നാതനസന്ദേശമാണ് എന്നാണ് ‘കരുണ’യും ‘മർദലമമരിയ’വുമെങ്കെ തോന്നിപ്പിക്കുന്നതെങ്കിലും തീർത്തതും പുതിയകാലത്തിന്റെതുമാത്രമായ സാമൂഹികാവശ്യം നിറവേദ്യകയായിരുന്നു അവ. കവികൾ ബോധപൂർവ്വം ഈ പ്രത്യേകം സന്ദേശത്തെ നടത്തി ഏന്നല്ല ഇവിടെ വിവക്ഷ. ഈ രചനകളുടെ സംഭാവനത്തെ നിയന്ത്രിച്ച് ആദ്യശ്രാഹിതിയായിരുന്നു ഇവിടെ.

വേദ്യയുടെ സ്ഥാനത്തെ പരിഹസിക്കുന്ന ഏതാനും വരികൾ ഏഴുതിയാൽ തീരുന്ന പ്രശ്നമല്ല ഇവിടെ. പുതിയ സദാചാരമുല്യത്തിനു മുന്നിൽ നീചപ്രയാണ് വേദ്യ എന്ന് പറയണം; ആ പുതുസദാചാരമുല്യമാക്കുന്ന സന്നാതനസദാചാരമുല്യമാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കുകയും വേണം. പുതിയ നിയമസംഹിതയ്ക്കു മുന്നിൽ കൂറുവാ

ഇയാൻ വേശ്യ എന്നു പറയണം; ആ കുറക്കുത്തമാകട്ട ദൈവത്തിനുമുന്നിലും കുറക്കുത്തമാണെന്ന് വരുത്തുകയും വേണം. ഇങ്ങനെ നൃക്ഷിയർ കുടുംബത്തിനുള്ളിലെ ചാരിത്ര്യവതിയായ സ്ത്രീയെ വേശ്യയുടെ അപരതമായിക്കണ്ട്, വേശ്യയെയും നിയമ തെയ്യും ദൈവത്തെയും ചരിത്രത്തെയും ഒരുമിച്ച് ചേർക്കുന്ന ഒരാഖ്യാനം മെന്നഭ്രതകുത്തകിലേ വിശാസ്യതയുള്ള ഒരു കവിത പഴയലോകത്തുനിന്ന് പുതിയ ലോകത്തിലേക്ക് മാറുന്ന സമുഹം ത്തിനു മുന്നിൽ വെക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നുള്ളൂ. ഈ ശ്രമത്തിൽ അങ്ങേയറ്റം വിജയിച്ച് രണ്ട് കവിതകൾത്തന്നെയായിരുന്നു കുമാര നാശാന്തർ ‘കരുണ’യും വള്ളത്തോളിന്തർ മർദ്ദലനമരിയവും. രണ്ടിലും കരുണാമയമായ ദൈവശക്തി വേശ്യകൾക്ക് പാപമോ ചന്ന നല്കുകയും വേശ്യാത്തരുണികൾ ആ അനുഗ്രഹത്തിന് വിനിത വിധേയകളാകുകയും കൂടി ചെയ്തപ്പോൾ ഇംഗ്ലെസ്സുപുള്ളി ആഖ്യാനം പുർണ്ണമായി. കാവൃത്രചന്ദ്രത്തെ സമഗ്രതയിൽ, വെകാർട്ടിക സംപൂർണ്ണത്തിൽ ഇതുതന്നെയാണ് ചരിത്രത്തിന്റെ ധമാർത്ഥ പാഠമെന്ന തോന്തർ സൂഷ്ടകിക്കപ്പെട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇന്നലെവരെ വേശ്യാവൃത്തി ഇത്രമാത്രം അധികമായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ലല്ലോ എന്ന ചരിത്രപരമായ സംശയം വായനക്കാർത്തിൽ ഉയരില്ല. കാരണം പുതിയ, സംശയരഹിതമായ ഭൂതകാലം രചിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ പുതിയ ഭൂതകാലമാണ് ഇന്നി നില്ക്കുന്ന ഏക ഭൂതകാലം. മർദ്ദലനമരിയം എന്ന കമാപാത്രത്തിന്റെ നിയോഗങ്ങളിലോന്ന് പുതുശ്ലേഷണം സദാചാരവ്യവസ്ഥക്കുമുന്നിൽ കുറ്റസമ്മതത്തോടെ തലകുനിച്ച് നില്ക്കാൻ തന്നെയായിരുന്നു.

വള്ളത്തോളിന് ‘മർദ്ദലനമരിയം’ എന്ന കമാപാത്രത്തെ കിട്ടുന്നത് ‘പുമിയോൺ’ എന്ന പ്രാർത്ഥനാ പുസ്തകത്തിൽനിന്നൊണ്ട് പറയുന്നു. പുമിയോൺിലെ ഈ ഭാഗമാകട്ട ബൈബിളിലെ ലുക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിലെ 7-10 അഥവായത്തിലെ 36 മുതൽ 50 വരെയുള്ള വാക്യങ്ങളിൽ വിവരിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു സംഭവത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയിട്ടുള്ളതുമാണ്. എക്കിലും ബൈബിളിലെ പ്രകരണത്തിനും പുമിയോൺിനും തമ്മിൽ കുറച്ച് വ്യത്യാസമുണ്ട്. ക്രിസ്തു ശീമോന്തർ വീടിലെത്തിയപ്പോൾ ശീമോൺ അതെ കേരമായിട്ടോന്നും ക്രിസ്തുവിനെ സ്വീകരിച്ചിരുത്തിയില്ല. എന്നാൽ ശീമോന്തർ വീടിൽ ക്രിസ്തുവിനെ കാണാനായി എത്തിയ പാപി നിയായ സ്ത്രീയുടെ ക്രിസ്തുവിനെ, കാൽ കഴുകിയും സുഖ സ്വഭവതലം പുശിയും മനസ്സിൽ ഉപചരിക്കുകയും ചെയ്തു.

പാപിനിയായ സ്ത്രീക്ക് ക്രിസ്തു പാപമോചനം കൊടുക്കുന്നു. അനന്തരം ക്രിസ്തു ശീമോനോട് പറയുന്നു, പാപങ്ങളിൽ ഏറെ ഇളവുകിട്ടിയത് നിനക്കല്ല ഈ സ്ത്രീക്കാൻ, അതിനാൽ ഈ സ്ത്രീയായിരിക്കും നിന്നേക്കാൾ എന്ന സ്നേഹിക്കുന്നതെന്ന്. ഈതാൻ ബൈബിളിലെ ലുക്കോസിന്റെ സുവിശേഷതിൽ കാണുന്നത്. എന്നാൽ പ്രൂമിയോൺിന്റെ താല്പര്യം ശീമോനിലല്ല ആ പാപിനിയായ സ്ത്രീയുടെ മാനസാന്തരത്തിലും പശ്ചാത്താപ തതിലും പാപമോചനത്തിലുമാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ കാരുണ്യ തതിനും പാപത്തിൽ വീണ്ടുപോയ ഒരു മനുഷ്യപ്രജയുടെ മോചനത്തിനും കുടുതൽ പ്രാമുഖ്യം നല്കിയ ഈ ഭാഗം വളരുതോളിൽ ഒന്നുകൂടി നാടകീയവും വികാരത്തിക്ഷണവുമാകുന്നു. മാത്രമല്ല പശ്ചാത്തപിക്കുന്ന പാപിനിയുടെ പുർവ്വചരിത്രവും ഒച്ചിത്യ ദീക്ഷയോടെ വളരുതോൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്. .

“ദാരിദ്ര്യശുശ്കമാം പാഴ്‌കുടിഭലാനിലാ-

ണി രൂചിരാംഗി ഇനിച്ചതേരേ.”

എന്നും

“ആരും തിരിഞ്ഞു നോക്കാതിരുന്നാക്കുടിൽ
പുരുഷമാർക്കാക്കെ പുമേടയായാി!”

എന്നും വളരുതോൾ എഴുതുന്നത് ബൈബിളിലോ പ്രൂമിയോൺിലോ നോക്കിയല്ല. ദാരിദ്ര്യപിഡിയാൻ അവരെ വേശ്യാവ്യതിസ്ഥിക്കിക്കാൻ നിർബന്ധിതയാക്കിയത് എന്ന പുർവ്വചരിത്രം കാവ്യാന്ത്യത്തിലുള്ള ദൈവകാരുണ്യത്തെ താരതമ്യേന ഏലുപ്പമാക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ പാപിനി മർദ്ദലനമരിയമാണെന്ന് വളരുതോളിന് തോന്നാൻ കാരണമെന്താണ്? ബൈബിളിലോ പ്രൂമിയോൺിലോ മരിയത്തിന്റെ പേര് പറയുന്നില്ല. ബൈബിളിൽ ഏതോരു സ്ത്രീ എന്ന മട്ടിലാണ് വർണ്ണിച്ചു:

“പരീശമാരിൽ ഒരുത്തൻ, തന്നോടുകൂടുടെ ഭക്ഷണം കഴിപ്പാൻ അവനെ ക്ഷണിച്ചു. അവൻ പരീശന്റെ വീട്ടിൽചെച്ചുനു ഭക്ഷണത്തിനിരുന്നു. ആ പട്ടണത്തിൽ പാപിനിയായ ഒരു സ്ത്രീ, അവൻ പരീശന്റെ വീട്ടിൽ ഭക്ഷണത്തിനിരിക്കുന്നത് അറിഞ്ഞ്, ഒരു വെൺകർഡ് രണ്ടി പരിമലതെതലം കൊണ്ടുവന്ന് പുറകിൽ അവന്റെ കാൽക്കൽ കരഞ്ഞുകൊണ്ടുനിന്ന് കണ്ണുനിർക്കാണ്ട് അവന്റെ കാൽ നനച്ചുതുടങ്ങി.” (ലുക്കോസ് 7-10 അഖ്യായം, 36 മുതൽ 38 വരെ വാക്യങ്ങൾ)

ബൈബിളിൽ ഈ സ്ത്രീ മർദ്ദലനമരിയമാണെന്ന് പറയുന്നില്ലെങ്കിലും അത് മരിയംതന്നെയാണെന്നാണ് പൊതുവെയുള്ള

അറിവ്. അതായൽ, “പാപം ചെയ്യാത്തവൻ ആദ്യം കല്ലറിയട്ട്” എന്ന പ്രസിദ്ധ നർമ്മപ്രയോഗത്തിലുടെ ക്രിസ്തു എൽക്കു വേശ്യാ സ്റ്റ്രീയെ രക്ഷിച്ചുവോ അവർ തന്നെ. എന്നാൽ ഈ പൊതുധാര ണ്ണയും തീർത്തും തെറ്റാണ്. പുതിയ നിമയത്തിലെ യോഹനാൻ്റെ സുവിശേഷം 8-ാം അഥവായത്തിലാണ് ഇതിനാസ്പദമായ സംഭവവിവരങ്ങളുള്ളത്. അത് ഈങ്ങനെയാണ്:

“യേശു ഒലിവുമലയിലേക്കു പോയി. അതിരാവിലെ അവൻ വീണ്ടും ഭദ്രാലയത്തിലേക്കു വന്നു. ജനങ്ങളെല്ലാം അവൻറെ അടുക്കലെത്തി. അവൻ ഇരുന്ന് അവരെ പറിപ്പിച്ചു. വ്യഭിചാരത്തിൽ പിടിക്കപ്പെട്ട ഒരു സ്റ്റ്രീയെ നിയമജ്ഞന്മരും ഫരിസേയരും കുടം അവൻറെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുവന്ന് നടുവിൽ നിർത്തി. അവർ അവ നോടു പറഞ്ഞു: “ഗുരോ ഈ സ്റ്റ്രീ വ്യഭിചാരത്തിൽ പിടിക്കപ്പെട്ട കുറളാണ്. ഈങ്ങനെയുള്ളവരെ കല്ലറിയണമെന്നാണ് മോശ നിയമത്തിൽ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. നീ എന്തു പറയുന്നു?” ഇത് അവ നിൽക്കുന്ന മറ്റൊരൊപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി അവനെ പരിക്ഷിച്ചു ചോദിച്ച താണ്. യേശുവാക്കട്ട കുനിഞ്ഞ് വിരൽക്കാണ്ട് നിലത്ത് എഴുതി കൊണ്ടിരുന്നു. അവർ ആവർത്ത്തിച്ച് ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ അവൻ നിവർന്ന് അവരോടു പറഞ്ഞു: “നിങ്ങളിൽ പാപം ഈല്ലാ തത്വൻ ആദ്യം അവരെ കല്ലറിയട്ട്.” അവൻ വീണ്ടും കുനിഞ്ഞ് നിലത്ത് എഴുതികൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ, ഈകുടുമ്പംപോൾ മുതിർന്നവർ തുടങ്ങി സ്ഥലംവിട്ടു. അടുവിൽ യേശുവും നടുവിൽനിന്നിരുന്ന ആ സ്റ്റ്രീയും മാത്രം ശേഷിച്ചു. യേശു നിവർന്ന് അവ ഭോട്ടു ചോദിച്ചു: “സ്റ്റ്രീയേ അവർ എവിടെ? ആരും നിനെ വിധി ചുണ്ണം?” അവർ പറഞ്ഞു: “ഈല്ല, കർത്താവേ!” യേശു പറഞ്ഞു: “താങ്കും നിനെ വിധിക്കുന്നില്ല, പൊയ്ക്കൊള്ളുക. ഈനിമേൽ പാപം ചെയ്യരുത്.” (യോഹനാൻ 8: 1-11)

ഇതിലെവിടയുമില്ല ആ വ്യഭിചാരിണി മർദ്ദലനമരിയമാണെന്ന വിദ്യരസൂചനപോലും. എങ്കിൽ കൈക്കുതവലോകവും വള്ളതേതാളുമൊക്കെ പകിടുന്ന ആ പൊതുധാരണ എങ്ങനെയുണ്ടായി? വ്യഭിചാരകവുറ്റത്തിന്റെ യാതൊരു കളകവും ഏശാത്ത മാന്യതായ മരിയത്തയാണോ വള്ളതേതാൾ കുറ്റസമ്മതത്തിന്റെ കുറിശേഖരിയത്? മർദ്ദലനമരിയം പാപിയല്ലെങ്കിൽ പിനെ ആരാണ്? ഈ ചോദ്യങ്ങളുമായി ബൈബിളിലുടെ അനേകംശണം നടത്തുന്നോൾ നാം കണ്ണടത്തുന്നത് ബൈബിൾ ചതിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും അഗ്രഗണ്യയായ സ്റ്റ്രീരത്തന്ത്തിന്റെ ചിത്രമാണ്.

ലുക്കിന്റെ സുവിശേഷത്തിലെ 8-ാം അദ്ദോഹത്തിൽ മഗ്ദലമറി യതെതക്കുറിച്ച് അസാധാരണവും അത്യന്തം പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതുമായ ഒരു പരാമർശമുണ്ട്. നേരത്തെ ഉള്ളരിച്ചതും വള്ളത്തോളിന്റെ കൃതികൾ ആസ്പദവുമായ പാപിനിയൈക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണാത്തിന് തൊട്ടു ശേഷമാണെന്ത്:

“അതിനുശേഷം യേശു പട്ടണങ്ങളിലും ഗ്രാമങ്ങളിലും ചുറ്റി സ്ഥാപിച്ച് പ്രസംഗിക്കുകയും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സുവിശേഷം അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രതിഭ്രാഹ്മപേരും അവനോടുകൂടെയുണ്ടായിരുന്നു. അശുദ്ധതമാക്കളിൽനിന്നും മറ്റു വ്യാധികളിൽ നിന്നും വിമുക്തരാക്കപ്പെട്ട ചില സ്ത്രീകളും എഴു ദുഷ്കാര്യമാക്കാൻ വിട്ടുപോയ വള്ളം മഗ്ദലേന എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടുന്നവള്ളമായ മറിയവും ഹേരോദേസിന്റെ കാര്യസമനായ കുസാത്യുടെ ഭാര്യ യോവാനയും. സുസന്നയും തങ്ങളുടെ സന്പത്തുകൊണ്ട് അവരെ ശുശ്രൂഷിച്ചിരുന്ന മറ്റ് പല സ്ത്രീകളും അവരോടൊപ്പമുണ്ടായിരുന്നു.” (ലുക്ക് 8:1)

ഈതിലെ “എഴു ദുഷ്കാര്യമാക്കാൻ വിട്ടുപോയ” മറിയ എന്ന പ്രയോഗത്തിന്റെ അർത്ഥം ദുരുന്നതമാണ്. “രോഗവിമുക്തയായ” എന്ന അർത്ഥം തൊട്ട് മനുഷ്യസഹജമായ ദോഷങ്ങൾ ഒഴിഞ്ഞ് വിമലയായ എന്ന അർത്ഥം വരെ അതിനു കൊടുക്കാം. ചില ബൈബിൾ പണ്ഡിതർ ആ പ്രയോഗത്തെ ക്രിസ്തുവിനെ മറിയ പരിചയപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പുള്ള കാലത്തെ അവരുടെ പ്രാക്കൃത മരവിശാസവുമായിപ്പോലും ബന്ധിപ്പിച്ചുകണ്ടിട്ടുണ്ട്. എഴു മതചടങ്ങുകളിലും ഒരു പ്രാക്കൃതമതത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിരുന്ന സ്ത്രീയായിരുന്നു അവരെന്നും “എഴു ദുഷ്കാര്യമാക്കാൻ വിട്ടു” എന്നതിന് ഈ ബന്ധനങ്ങളെ തകർത്തുകൊണ്ട് ക്രിസ്തുവിന്റെ പാത തെരഞ്ഞെടുത്ത എന്ന അർത്ഥം കൊടുക്കാമെന്നും അവർ കരുതുന്നു. മറിയ തന്റെ പുർഖാശ്രമത്തിൽ ഒരു ദേവാലയത്തിലെ പുജാരിനിയായിരുന്നു എന്നും ചില പണ്ഡിതർ കരുതുന്നുണ്ട്. എതായാലും “എഴു ദുഷ്കാര്യമാക്കാൻ വിട്ടു” എന്ന പ്രയോഗത്തിന് വ്യാപിചാരത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ട എന്ന അർത്ഥമൊന്നും കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ യേശുവിനെ അനുഗമിച്ച സ്ത്രീകളായിരുന്നു യേശുവിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുള്ള ധനസഹായം സന്തം സ്വത്തിൽനിന്ന് നല്കിയിരുന്നത് എന്ന സുചന ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. സന്തമായ സന്ധാദ്യവും അത് ചെലവഴിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവുമുള്ള കുറേ സ്ത്രീകളായിരുന്നു ക്രിസ്തുവിനെ അനുഗമിച്ചതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുള്ള ധനസഹായം നല്കിയതും എന്നുമുള്ള

ഈ വാക്കും കീസ്തുവിഞ്ചേ കാലത്തെ കിലും പുരുഷനും സ്ത്രീക്കും തുല്യപ്രാധാന്യമുള്ള മതപ്രവർത്തനം നടന്നിരുന്നു എന്നതിനുള്ള സുചന തരുന്നു. കരുതുന്ന ഈ വനിതാവിഭാഗത്തിഞ്ചേ മുൻനിരയിൽത്തന്നെ മർദ്ദലനമറിയവും യോവനയും സുസന്നയുമുണ്ടായിരുന്നു.

പുതിയ നിയമത്തിലെ നാലു സുവിശേഷങ്ങളുടെയും അവസാന ഭാഗങ്ങളിൽ വിണ്ടും മർദ്ദലനമറിയം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. കീസ്തുവിനെ റോമൻ ഭരണാധികാരികൾ വേട്ടയാടിപ്പിടിച്ച്, വിചാരണ ചെയ്ത് കുർശിലേറ്റിക്കൊല്ലുന്ന സന്ദർഭം, ഈ കരിന പരീക്ഷണ ഘട്ടങ്ങളിൽ അചബ്യൗലയായി മർദ്ദലനമറിയം യേശുവിനോടൊപ്പം നിന്നു. യേശുവിനെ യുദ്ധാസ്ഥിരീക്കാടുക്കുകയും പാത്രാസ്ഥിരീക്കാടുകയും ചെയ്യുന്ന സന്ദർഭത്തിലുണ്ട് ഉത്തരോർക്കണം. യേശുവിഞ്ചേ കുർശിരാരോഹണസമയത്തും ഉയിർപ്പിനുമുമ്പുള്ള ദിനരാത്രേങ്ങളിലും അവർ സ്ഥലം വിട്ടുപോയില്ല. ഒടുവിൽ ഉയിർത്തെത്തഫുന്നേറ്റ കീസ്തു ആദ്യം പ്രത്യക്ഷനാവുന്നത് മർദ്ദലനമറിയയ്ക്കു മുന്നിലായിരുന്നു. ദൈവപുത്രൻ്റെ അമരത്വം മനസ്സിലാക്കിയ ആദ്യ മനുഷ്യൻ അവരായിരുന്നു.

കീസ്തുവിഞ്ചേ പ്രമാണിഷ്യായി കരുതപ്പെടേണ്ടിയിരുന്ന മർദ്ദലനമറിയതെത്ത ദുഷ്പ്രചരണത്തിലും പാപിനിയായി മുദ്രകു തിയവരുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ എന്നായിരുന്നു എന്ന ബൈബിൾ പണ്ഡിതരും ഡാൻബോണിനെപ്പോലുള്ള നോവലിസ്റ്റുകളുമൊക്കെ ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാരണം എന്നായാലും മറിയ എന്ന പേര് ചിന്താകുഴപ്പത്തിനിടയാക്കിയിട്ടുണ്ടാവണം. ബൈബിളിൽ നന്നാം രണ്ടു മല്ല നാലു മറിയമാരുണ്ട്. യേശുവിഞ്ചേ അമുകന്നാമരിയവും മർദ്ദലനമറിയവും കുടാതെ ബൈമനിയിലെ ലാസറിന്റെയും മാർത്തയും ദേയും സഹോദരിയായ മറിയവും യേശുവിഞ്ചേ അമുയുടെ സഹോദരിയായ മറിയവും. (ഈതിൽ ബൈമനിയിലെ മറിയം ഒഴികെയ്യുള്ള മുന്നു മറിയാമാരും കുർശിരാരോഹണസമയത്ത് സ്ഥലത്ത് സന്നിഹിതരായിരുന്നു.) ബൈമനിയിലെ മറിയവും മർദ്ദലനമറിയവും ഒരേ വ്യക്തിയാണെന്ന് വാദിച്ചാണ് മർദ്ദലനമറിയം വ്യഭിചാരിണിയാണെന്ന് പൊതുവിശ്വാസം സഭ സൃഷ്ടിചെടുത്തത്. ബൈമനിയിലെ മറിയതെതക്കുറിച്ച് യോഹനാഞ്ചേ സുവിശേഷത്തിൽ (യോഹനാഞ്ച് 11:1-2) പറയുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്:

“ഈ മറിയമാണ് സുഗന്ധത്തെലംകൊണ്ട് കർത്താവിനെ പുശുകയും തലെ തലമുടികൊണ്ട് അവൻ്റെ പാദങ്ങൾ തുടയ്ക്കുകയും ചെയ്തത്.”

ഇു വാക്യം തെളിയിക്കുന്നത് വ്യഭിചാരത്തിൽ നിന്ന് സത്യ വിശാസത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുവന്ന സ്ത്രീ ബൈമനിയിലെ മറിയമാ ണന്നാൻ. എന്നാൽ ബൈമനിയിലെ മറിയവും മർദ്ദലനമരിയവും ഒന്നാണെന്ന് പ്രചരിപ്പിക്കുന്നോൾ വ്യഭിചാരത്തിന്റെ പാപകിരിടം മർദ്ദലനമരിയത്തിന്റെ തലയിൽ വന്നു ചേരുന്നു. ആ മറിയത്തെ യാണ് വള്ളത്തോൾ കണ്ടെ.

കത്തോലിക്കസഭാദ്യുക്ഷനായിരുന്ന പോപ്പ് ഗ്രിഗറി ഓന്നാമൻ എ.ഡി. 591ലാണ് തന്റെ പ്രഭാഷണത്തിലൂടെ പാപിനിയായ മർദ്ദ ലനമരിയം എന്ന സകലപ്പോൾ സഭയുടെ ഓദ്യോഗിക വിശാസമാക്കി മാറ്റിയത്. പോപ്പിന്റെ പ്രസംഗത്തിലെ വാക്യം ഇതാണ്:

" She whom Luke Calls the Sinful
Woman, whom John calls Mary of
Bethany, we believe to be the Mary
from whom Seven devils were ejected
according to Mark"

"ലുക്ക് പാപിനിയെന്നും യോഹന്നാൻ ബൈമനിയിലെ മറി യയെന്നും പറയുന്ന ആ സ്ത്രീ എഴു ദുരാത്മാക്കളുടെ ബാധയെ അഞ്ചുവെവന്ന് മാർക്കോസ് പറഞ്ഞ അതെ മറിയമാണെന്ന് നാം വിശ്വസിക്കുന്നു."

വാസ്തവത്തിൽ ശ്രിഗരി ഓന്നാമൻ അതിനു മുമ്പുതന്നെ ക്രിസ്തീയ സമൂഹത്തിൽ പ്രചരിക്കപ്പെട്ട ഒരസത്യത്തെ ശാഖത്തീ കരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നതേ. എ.ഡി. രണ്ടും മൂന്നും നൂറ്റാം ഒക്കളിൽത്തന്നെ പാപിനിയായ മർദ്ദലനമരിയം എന്ന ചിത്രം രൂപ പ്പെടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ക്രിസ്തുവിന്റെ കാലത്തെ വിശാസപ്രചാരണപ്രവർത്തനങ്ങൾിൽ മർദ്ദലനമരിയത്തിനുണ്ടായിരുന്ന പരമപ്രാധാന്യം തെളിയിക്കുന്ന ചില രേഖകൾ പിൽക്കാലത്ത് കണ്ണടക്കത്തിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ എറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ് മർദ്ദലനമരിയത്തിന്റെ സുവിശേഷം എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന പാപ്പിനസ് രേഖകൾ. 1896ൽ കണ്ണടക്കപ്പെട്ട രേഖകളാണ് ഇതിൽ എറെ പ്രാധാന്യമുള്ളത്. തുടർന്ന് 1897നും 1907നും ഇടയിൽ ചില അനുബന്ധരേഖകൾ കൂടി കിട്ടുകയുണ്ടായി. കോപ്പറ്റിക് ഭാഷയിലാണ് ഈവയ്ക്കുള്ളത്. എ.ഡി. 5-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ രചിക്കപ്പെട്ട ഇവ വാസ്തവത്തിൽ എ.ഡി. രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ശ്രീകൃഷ്ണ എഴുതപ്പെട്ട രേഖകളുടെ പരിഭാഷയാണെന്ന് കാരഞ്ഞ കിങ്ങിനേപ്പോലുള്ള ദൈവശാസ്ത്രപണ്യിൽ കരു

തുന്നു. എസ്തർ ഒരു ബോവറിനെപ്പോലുള്ളവർ ഇവയുടെ രചനാകാലം അതിനും മുമ്പാണെന്നും വാദിക്കുന്നു. ഏതായാലും ബൈബിളിന്റെ ഭാഗമാകാതെ പുറത്തുനിന്നിരുന്ന ഈ രചനകൾ ബൈബിൾ-ക്രൈസ്തവചരിത്രത്തിന്റെ ആദ്യനാളുകളെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്ന സുപ്രധാനരചനയാണ്. നിർഭാഗ്യവശാൽ വലിയാരു രചനയുടെ ഏതാനും ഏടുകൾ മാത്രമേ ഇപ്പോഴും കണ്ണടക്കത്തിലുള്ള ഏകിലും കിട്ടിയെടെത്താളം ഭാഗത്തുനിന്ന് ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാകുന്നു: ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിൽ മർദ്ദലനമറിയയ്ക്കുള്ള പ്രാധാന്യത്തെ പത്രാസ്സ് ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു; മർദ്ദലനമറിയത്തിനാണ് ഉയിർത്തേശുന്നേറ്റ ക്രിസ്തു ആദ്യദർശനം നല്കിയതെന്ന കാര്യത്തിൽ പത്രാസ്സിന് ഏറെ വിഷമവുമണഡായിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ സർഗ്ഗാരോഹണത്തിനുശേഷം മർദ്ദലനമറിയം നിഴ്സ്വാത്യാക്ഷപ്പെട്ടിരുന്ന തുടക്കം ഒരുപക്ഷേ, പത്രാസ്സിന്റെ ഏതിർപ്പിൽനിന്നാകാം. മർദ്ദലനമറിയത്തിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽനിന്നുള്ള പ്രസക്തമായ വരികൾ ഇവയാണ്. പത്രാസ്സ് ചോദിക്കുന്നു:

“അദ്ദേഹം (ക്രിസ്തു) നമ്മളോട് പരസ്യമായി സംസാരിക്കാൻ വരാതെ സ്വകാര്യമായി ഒരു സ്ത്രീയോട് സംസാരിച്ചുവോ? ആ സ്ത്രീ പരയുന്നത് കേൾക്കേണ്ട ഗതിയാണോ നമുക്ക്? നമ ലേക്കാശ് അവരെയാണോ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചത്?”

ഇതുകേട്ട മറിയം വിതുന്നിക്കൊണ്ട് ചോദിച്ചു. “പത്രാസേ, സഹോദരാ, താങ്കളെന്താണ് കരുതുന്നത്. ഇതൊക്കെ ഞാൻ മനസ്സുകൊണ്ട് ചമച്ചുടുത്ത കാര്യങ്ങളാണെന്നാണോ താങ്കൾ കരുതുന്നത്. ഞാൻ രക്ഷക്കെനക്കുറിച്ച് കളവു പരയുകയാണോ നാണോ?” ഇതിനുത്തരമായി ലെവി പത്രാസിനോട് പറഞ്ഞു. “പത്രാസേ, താങ്കൾ എപ്പോളും ക്രൂഡനാണ്. ഏതിരാളിയോ ദന്ധപോലെയാണ് നിങ്ങൾ ഈ സ്ത്രീയോട് പെരുമാറുന്നത്. രക്ഷകൾ അവരെയാണ് പരിഗണിച്ചതെങ്കിൽ അവരെ തള്ളിക്കുയാൻ താങ്കൾക്കെന്താണ് അവകാശം? രക്ഷകൾ അവരെ നന്നായി അറിയാം.”

പത്രാസിന് മറിയതേടുള്ള വിരോധത്തിന് സാക്ഷ്യമാണ് സുവിശേഷത്തിലെ ഈ വരികൾ. മറ്റാരു പ്രാധാന്യം കുടിയുണ്ട് മർദ്ദലനമറിയത്തിന്റെ സുവിശേഷത്തിന്. ക്രിസ്തു ശിഷ്യനാരോട് നടത്തിയ അഗാധമായ താത്ത്വികചർച്ച ഈ സുവിശേഷത്തിന് അസാധാരണ പ്രകാശം നല്കുന്നു. ഇതു സംവാദത്തിൽ മറിയവും പകുട്ടത്തിരുന്നു. പാപ്പിറസ് രേവകളിൽ, കിട്ടിയ ഭാഗത്തിന്റെ തുടക്കം തന്നെ ഇപ്പകാരമാണ്:

“അപ്പോൾ ഭൗതികവസ്തു നശിപ്പിക്കപ്പെടുമോ ഇല്ലയോ”

രക്ഷകൻ പറഞ്ഞു. “പ്രകൃതിയും അതിന്റെ സമസ്ത പ്രത്യു കഷരുപങ്ങളും, സഹജീവിതം നയിക്കുന്ന സർവ്വപ്രാണികളും അവയുടെ മൂലാവസ്ഥയിലേക്ക് തിരിച്ചുപോകും. കാരണം ഭാതി കവസ്തുവിന്റെ പ്രകൃതം തന്നെ അതിന്റെ ആദിമമൂലാവസ്ഥയി ലേക്ക് തിരിച്ചുപോകും.”

ബൈബിളിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിലേക്ക് സിക്കരിക്കപ്പെട്ട നാലു സുവിശേഷങ്ങളിൽ ഏതിനെങ്കിലുമുണ്ടോ ഇതു ആഴം? വാസ്തവത്തിൽ പ്രശ്നോപനിഷത്തിൽ പ്രജാസ്യഷ്ടി നടക്കുന്നതെങ്ങനെ എന്ന ചർച്ചയുടെ തുടർച്ചയായി വായിക്കേണ്ടതല്ലോ മർദ്ദലനമറിയത്തിന്റെ സുവിശേഷത്തിലെ ലയത്തെ (സംഹാരത്തെ)കുറിച്ചുള്ള ഈ ഉത്തരം? ഇത്തരം ചർച്ചകളിൽ പങ്കെടുക്കുന്ന മർദ്ദലനമറിയത്തിന്റെ ഉജ്ജവലവ്യക്തിത്വത്തെ തമസ്കരിച്ചുകൊണ്ട് അവരെ കൂറി ഭാരവുമായി അലയുന്ന പാപിനിയായി ചിത്രീകരിച്ചതിനു പിരിക്കിൽ പുരുഷാധിപത്യത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയമല്ലോ പ്രവർത്തിച്ചത്? നമ്മുടെ സ്ത്രീവാദികളും ഇതൊന്നും കാണാതെ പോയല്ലോ!

എത്രയാലും മർദ്ദലനമറിയത്തിന്റെ വിധി അതിക്രൂരം തന്നെ. പുരുഷാധിപത്യത്തിന്റെ സ്ഥാപനത്തിനായി ആദ്യകാല ക്രൈസ്തവ വസ്തുവാം അവരെ വേശ്യയായി ചിത്രീകരിച്ചു. ഏകദേശം ഈപതുനൂറ്റാണ്ടിനുശേഷം ഇവിടെ കേരളത്തിൽ പുതിയ സദാചാരവ്യവസ്ഥയുടെ അധികമായ അപരതുപമായി ആടാൻ അവരെ നിയോഗിക്കുന്നു! വള്ളത്തോൾ ഇതൊന്നും അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് ചെയ്തതു മുണ്ടാക്കുന്നു. പക്ഷേ, പൊതുബോധത്തിന്റെ ബാധയേറ്റതിനാൽ അദ്ദേഹവും മർദ്ദലനമറിയത്തിന്റെ മേൽവിലാസം ശരിയാണോ എന്ന് സംശയിച്ചതെന്നില്ല. 1921ലാണ് വള്ളത്തോൾ ഈ കൃതി എഴുതിയത്. 1969ൽ വത്തികകാൻ ഏറെ സമർദ്ദങ്ങൾക്കു വഴിയി മർദ്ദലനമറിയതെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ നിലപാട് മാറ്റി. പക്ഷേ, പൊതുബോധം ഇപ്പോഴും പഴയപട്ടിതനെ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മർദ്ദലനമറിയം എന്ന സ്ത്രീരിതനും ലോകചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും വിഷലിപ്പത്തായ പ്രചാരണങ്ങളുടെ ഇരയും തെറ്റിയിക്കപ്പെട്ടവള്ളുമായി ഇന്നും സംസ്കാരത്തിന്റെ ഇരുണ്ട തെരുവുകളിൽ അലയുന്നു. നമ്മുടെ കപടസദാചാരബോധം അവർക്ക് വിലയിടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ലിംഗനീതി; വളരെതോർക്കവിതയിൽ*

എം.എം.സചീറുൻ

പത്താവന്നുണ്ടിന്റെ ഒടുവിലും ഇരുപതാം നൂറ്റാം കുടിന്റെ തുടക്കത്തിലുമായി കേരളത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തോടൊപ്പം അല്ലാതെയും നിരവധി സാമൂഹ്യപരിഷ്കരണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടക്കുകയുണ്ടായി. സ്ത്രീയും പുരുഷനും, അവർണ്ണരും സവർണ്ണരും ഒരേ സമൂഹത്തിലല്ല ജീവിക്കുന്നത് എന്നും ഒരേ അടിമത്തമല്ല അവർ അനുഭവിക്കുന്നത് എന്നും, അതുകൊണ്ടുതന്നെ, സ്വാതന്ത്ര്യം എന്ന വാക്കിന് അവർക്കെല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ ഉൾക്കൊള്ളാവുന്ന അർത്ഥമില്ലെന്നും ഉള്ള തിരിച്ചറിവായിരുന്നു ആ പരിഷ്കരണങ്ങളുടെ നടപ്പായി വർത്തിച്ചത്. മുകുടയും പുത പുമില്ലാതെ പുറത്തിരിങ്ങാൻ നമ്പുതിരി സ്ത്രീകൾ നടത്തിയ സമരവും മാറുമരിയ്ക്കാൻ ചാനാർസ്റ്റ്രീകൾ നടത്തിയ സമരവും മൊക്കെ കേരളത്തിലെ സ്ത്രീമുന്നേറങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഇടം പിടിച്ചുകഴിഞ്ഞതാണ്. ഈ സമരങ്ങളെ ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും സഹായിക്കുന്ന നിരവധി സാഹിത്യരൂപങ്ങളും മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ‘തൊഴിൽക്കേന്ദ്രത്തിലേയ്ക്ക്’, ‘അടുക്കളെയിൽനിന്ന് അരങ്ങരെത്തയ്ക്ക്’, ‘മറക്കുടയ്ക്കുള്ളിലെ മഹാനരകം’ തുടങ്ങിയ നാടകങ്ങൾ കേരളീയ സമൂഹത്തിൽ അന്തരജ്ഞങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുവന്ന ദ്വിത്തീനിന്റെ ചിത്രം കൃത്യമായി വരച്ചുകാണിക്കുന്നവയാണ്. അക്കാദമിയും, മലയാള കവിതാരംഗത്ത് സജീവമായി വർത്തിക്കുകയും ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന്റെ തൈക്കുണ്ണം തിരിലേയ്ക്ക് സന്നാം പൂദയത്തിന്റെ സ്നേഹാകൃടി പകർന്നുനില്ക്കുകയും ചെയ്ത മഹാകവി വളരെതോർക്ക തന്റെ കവിതയിൽ കൈക്കാണടുപോന്ന സ്ത്രീപക്ഷനിലപാടുകളുകൂടിച്ചുള്ള രൂപാന്വേഷണമാണ് ഈ കുറിപ്പുകൊണ്ട് ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത്.

* 2008 ഏഴ് 9,10,11 തീയതികളിൽ, കലാശാഖയം നിള ക്യാമ്പിങ്ങ്സെച്ച് എൻ വി ട്രസ്റ്റ് നടത്തിയ കവിതാ ക്യാമ്പിനുംബന്തി തയ്യാറാക്കിയത്

വെള്ളതോൽക്കുമുടലിൽ സുഗസിയാമെണ്ണേതേച്ച്, അരയിൽ എറുമുണ്ടുമായി തിണ്ണമേലമരും നതാംഗികളെ മാത്രമേ വള്ളതേതാൾ കണ്ണിരുന്നുള്ളു എന്നൊരു വിമർശനം വള്ളതേതാൾക്കവിതകളെ കുറിച്ച് പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യമൺജരി രണ്ടാംഭാഗത്തി ലാണ് പട്ടിൽപ്പൊതിഞ്ഞ തീക്കൊള്ളി എന്ന കവിതയുള്ളത്.

“ചാരിത്രമത്രവിലയേറിയതി, - കുമാരി

ദുരിച്ചുമത്താടതു വിറ്റുകളണ്ണ ദിക്കൊ

ദാരിദ്ര്യമശാരു പാഴ്ക്കുടിലെ; - സുതനെ

ചേരില്ല, ഹാ, യുവതിചാപലജ്യംഡിതത്താൽ”

എന്ന നിലപാട് വള്ളതേതാളിന്റെതുമാത്രമല്ല, ഈപതാം നുറ്റാണിഞ്ഞെ ആദ്യകാലത്തെ പുരുഷക്കേന്തിതമായ കേരളീയ സമൂഹ ത്തിന്റെ പൊതുനിലപാടുതനെന്നയായിരുന്നു. ചാരിത്യം വിലയേ റിയതാണ്; തർക്കമല്ല. പക്ഷേ അതിനേക്കാൾ പ്രധാനം അതു വിറ്റു കളഞ്ഞ ദിക്ക് ദാരിദ്ര്യമശാരു ഒരു പാഴ്ക്കുടിലാണ് എന്നതാൽ! ആ പാഴ്ക്കുടിലിന്റെ കുടുതൽ വിശദീകരണം കവിതയുടെ ആദ്യ ഭാഗത്തു കാണാം.

“ദ്വാരം തുറന്നവനൊണ്ടുജി; നീ വിരുന്നു-

കാരന്തിയോ ദ്വിജകുട്ടാംബിനി തനെയല്ലോ:

അ രണ്ടുപേരുടെയിടയ്ക്കു കിടക്കുമത്ര

ദ്വാരം ഒന്നാഭവശരത്തിനെന്നുംവുചാലോ?”

ദാരിദ്ര്യമശാരു ആ പാഴ്ക്കുടിൽ ശുദ്ധജാതിയിൽപ്പെട്ട ഒരു പുരുഷന്റെതാണ്. അതിന്റെ വാതിൽ തുറന്ന് അക്കത്തെയ്ക്കു കയ റിപ്പോയതാകട്ടെ, ദ്വിജകുട്ടാംബിനിയായ ഒരു സ്ത്രീയും. ആ രണ്ടു പേരുടുമിടയിൽ ജാതിവ്യവസ്ഥ അതിർത്തിതിരിച്ചു ദ്വാരം ഏറെ യുണ്ട് എന്നതാണ് വക്കാവിനെ വല്ലാതെ അതിശംകകാളിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതനെന്നയാണ് ഈരുടക്കറ്റാൻ ആ സ്ത്രീ കയ്യിൽക്കെ രൂതിയ ചുട്ട് “പട്ടിൽപ്പൊതിഞ്ഞ തീക്കൊള്ളി”യായി മാറുന്നത്. രഹസ്യക്കാരനെ അരച്ചൻ്റെ കല്ലറയ്ക്കുള്ളിൽ അടയ്ക്കാനും സ്ത്രീയെ കുടയുംതല്ലി പുറത്താക്കാനും ഇടയാക്കുന്നത് ജാതി തീരത്ത് ഇന്ന് അക്കൽച്ചയാണ് എന്നു കാണാം. പുരുഷനും സ്ത്രീയും ഒരുപോലെ കുറ്റം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, സ്ത്രീയെ പ്രതി പൂട്ടികയിൽ ഓന്നാം സ്ഥാനത്തുനിർത്താനുള്ള ശ്രമം കവിതയിൽ കാണാം. “എന്തുതനെ ചേരില്ല ഹാ യുവതി ചാപലജ്യംഡിത തതാൽ” എന്നു പറയുന്നേക്കൾ യുവതികൾ ജനനാതനെ ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവരാണ് എന്നും അതിൽ അത്രയോന്നും

അതഭൂതപ്പടാനില്ല എന്നുമാണ്ട്രോ അർത്ഥമാക്കുന്നത്. അങ്ങനെ, പുരുഷന്റെ താരതമ്യേനയുള്ള നിരപരാധിത്വം സ്ഥാപിക്കാൻ കവി തയിലെ വക്താവ് വക്കാലത്ത് ഏറ്റുകുന്നുണ്ട്.

ഈ കവിതയുടെ രചനാകാലം 1915 എന്നാണ് പുസ്തക ത്തിൽ കാണുന്നത്. അക്കാലത്തെ കേരളീയ സമുഹത്തിന്റെ പൊതുനിലപാടിൽ നിന്നുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് “പട്ടിക്കപ്പോതിത്തെ തീക്കാളളി” -യിലെ വക്താവ് സംസാരിക്കുന്നത്. സ്ത്രീക്കും പുരുഷനും തുല്യമായ അവകാശങ്ങളും തുല്യമായ നിതിയും അനുവദിച്ചുകൊണ്ടുകൊണ്ട് പാകം വന്ന ഒരു മനസ്സിന്റെ മിനലാട്ടംപോലും കവിതയിലില്ല.

“കിട്ടിലയോ ദക്ഷിണവേണ്ടുവോളം
വിശിഷ്ടനാം ശ്രിഷ്ടനിൽനിഭാനിം
ദിവ്യാധ്യം വല്ലതുമുണ്ടുബാക്കി
യെന്നാലതും നല്കിയിന്നുഗ്രഹിക്കാം.”

മകനെ ശിഷ്യൻ ഉപദേവിച്ചതിൽ കലിതുള്ളുന്ന ഒരു സാധാരണസ്ത്രീയും അമധ്യം മാത്രമാണ്, ‘ശിഷ്യനും മകനും’ എന്ന കവിതയിലെ പാർപ്പതി.

പക്ഷേ, സ്ത്രീയുടെ സ്വത്രനേബാധത്തിന്റെ പ്രകാശംപരത്തുന്ന നിരവധി കവിതകൾ വള്ളത്തോൾ മലയാളികൾക്കു സംഘാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്വന്തം ഇഷ്ടപ്രകാരം ചലിക്കാനും, സ്വന്തം ഇഷ്ടപ്രകാരം തീരുമാനങ്ങളെടുക്കാനും പുരുഷന്റെ ചെയ്തികളെ ദൈര്ഘ്യസമേതം ചോദ്യംചെയ്യാനും തന്റെടം കാണിക്കുന്ന നിരവധി സ്ത്രീകൾക്ക് വള്ളത്തോൾക്കവിത ജനം നല്കിയിട്ടുമുണ്ട്. ഒരു പക്ഷേ വർത്തമാനകാലത്തുപോലും ധമാർത്ഥജീവിതത്തിൽ മലയാളിസ്ത്രീകളിൽ മിക്കവരും കാണിക്കാത്ത ദൈര്ഘ്യം വള്ളത്തോളിന്റെ കവിതയിലെ സ്ത്രീകമാപാത്രങ്ങൾക്കാണിക്കുന്നുണ്ട്.

“ഞാനാളയച്ചിഹ്ന വരുത്തിയതാണു; കയ്യേ-
റാനായ് സ്വയം വരികയല്ല മാവുപുത്രൻ;
നാനാതരത്തിലപരാധിച്ചാരാൾക്കു, ബന്ധ-
സ്ഥാനാപ്തിയന്നു; മിന്തോ ബലിവംശയർമ്മം?”

എന്ന് ബാണരാജാവിന്റെ മന്ത്രിയും വന്നുവയ്ക്കിക്കുമായ കുംഭാണ്ഡം ന്റെ മുഖത്തുനോക്കി ചോദിക്കാൻ ‘ബന്ധനസമനായ അനിരുദ്ധ’നിൽ ഉഷ കാണിക്കുന്ന ദൈര്ഘ്യം ശ്രദ്ധേയമാണ്. സ്വന്തം

പുരുഷനെ തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ പെൺകുട്ടികൾക്ക് സ്വാത്രന്ത്യം നല്കാത്ത സാമൂഹ്യവ്യസ്ഥിതിയിൽ ഉൾപ്പെടെ ധീരത അസാ മാന്യം തന്നെയാണ്; പണ്ഡിതന്മാരെമല്ലോ, ഇന്നും. താൻ ആളുയച്ചതനുസരിച്ചാണ് കാമുകൻ രഹസ്യസംഖ്യാഗത്തിനു വന്നതെങ്കിൽപ്പോലും, പിടിക്കപ്പെട്ടാൽ അതു നിശ്ചയിക്കുക എന്നതാണ് ഏതൊരു പെൺകുട്ടിക്കും കരണിയമായിട്ടുള്ളത്. നമ്മുടെ പത്രങ്ങളിൽ നിന്തേനവരുന്ന പിഡനകമകളിൽ ചിലതെങ്കിലും സത്യസന്ധി പരിശോധിച്ചാൽ “ഞാനാളയച്ചിഹ്വവരുത്തിയതാണ്” എന്ന പെൺകുട്ടി തുറന്നു പറയേണ്ട തരത്തിലുള്ളതായിരിക്കും. അമാ വാ, പെൺകുട്ടി അങ്ങനെ പറയാൻ ആഗ്രഹിച്ചാൽ പോലും കുട്ടം ബക്കാരും ബന്ധുക്കളും സമുഹവും അതിനു സമർത്ഥകയുമില്ല. തന്റെ കാമുകനെ താൻ ആളുയച്ചു വരുത്തിയതാണ് എന്നു തുറന്നു സമർത്ഥക മാത്രമല്ലോ, ഉൾപ്പെടെ.

“ഭ്രാകാബ്ദിയാണൊരുംഗതന് പതജീവിതത്തി-

ലാകാംകഷയുണ്ടോ ഒരു ബന്ധുജനത്തിനെക്കിൽ

എകാക്കിയായ് പ്രിയനിരിക്കുമിടത്തിലെബാനു

പോകാൻ, ഭവാനുവാദിക്കണമിശ്വാശേനെ!”

എന്ന്, താൻ കഷണിച്ചുവരുത്തിയ കാമുകനെ തടവരയിൽച്ചുന്ന ഒറ്റയ്ക്കു കാണാനുള്ള അനുവാദവും ഉൾപ്പെടിച്ചുവാങ്ങുന്നു. തടവിൽചെന്ന ഉൾപ്പെടെ, അച്ചുന്നേരുള്ള തടവരയിൽനിന്ന് എങ്ങനെന്നെയക്കിലും രക്ഷപ്പെടണം എന്ന്, രാജുദ്രോഹപരമായ കാര്യം ചെയ്യാനാണ് കാമുകനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. മായാരണത്തിൽ വളരെ ഭക്തചേരൻ ചതിച്ചാണ് അനിരുദ്ധനെ തടവിലിട്ടത് എന്നതിനാൽ അവിടെനിന്ന് രഹസ്യമായി രക്ഷപ്പെടുന്നതിൽ ഒരു തെറ്റും ഇല്ല എന്നതാണ് ഉൾപ്പെടെ നിലപാട്. ഒരർത്ഥത്തിൽ, ഇക്കവിതയിൽ അനിരുദ്ധനേക്കാൾ തന്റെടവും പ്രായോഗിക്കബുദ്ധിയും കാണിക്കുന്നത് ഉൾപ്പെടാണ്.

“കാരാഘ്യഹാലിവന വീബോദ്ദുപ്പാൻ

പാരാതെയെയ്യുമിഹ നിൻ പുതു ബാന്ധവനാർ”

മറുവല്ലവരും വന്ന തന്നെ രക്ഷപ്പെടുത്തുന്നതും കാത്തിരിക്കുകയാണ് അനിരുദ്ധൻ ചെയ്യുന്നത്. ഉൾപ്പെടെ സ്വന്തം കഴിവുപരയോ ശിച്ച് പ്രശ്നങ്ങൾക്കു പരിഹാരം കാണാൻ തന്റെടമുള്ളവളാണ്.

“ഹാ ! പന്ത്രണ്ടാൽത്തടവിൽനിന്നു, മാളിച്ചു ചടാൻ

ഭാവൽക്കൊന്നു തസ്കരണോ സുശീലേ - ”

എന്ന്, അനിരുദ്ധനെ മറുപടി ധീരോദാത്തനായ ഒരു നായകനു ചേർന്നതാണ് എന്നു പറയാൻ കഴിയുകയില്ല. ശത്രുവിന്റെ പിടി

യിൽ അക്കപ്പട്ടാൽ വല്ലവിധത്തിലും രക്ഷപ്പട്ടാൻ ശമിക്കുകയാണ് വീരധർമ്മം. വേഷം മാറിയോ കളവുപരിഞ്ഞോ, അതുവശ്യമല്ല അജ്ഞിൽ കൊലപോലും നടത്തിയോ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടാൻ ശമിക്കുന്നതിനു പകരം, അച്ചന്നും പടയാളികളും വന്ന് രക്ഷപ്പട്ടാത്തി കൊള്ളും അതുവരെ ഞാൻ ഈ തടവിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു കൊള്ളും എന്ന മറുപടി ബാലിശമാണ് എന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ലക്ഷ്യംപോലെതന്നെ മാർഗ്ഗവും ശുദ്ധമായിരിക്കണം എന്ന ഗാന്ധിയുടെ ആദർശമാണ് വളരെത്താളിന്റെ അനിരുദ്ധനെ നയിക്കുന്നത് എന്ന കാര്യം നേരത്തെ നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. കോൺഗ്രസ്സിനകത്തെ തിവ്രവാദികളും മിതവാദികളും തന്മിലുണ്ടായിരുന്ന വൈരുദ്ധം അനിരുദ്ധന്റെയും ഉഷയുടെയും നിലപാടുകളിൽ കാണാം. ഉഷ, തിവ്രവാദിയായ കോൺഗ്രസ്സുകാരിയാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് പ്രധാനം. അത് നേടിയെടുക്കാൻ അല്പം തിവ്രമായ മാർഗ്ഗം ഉപയോഗിച്ചാലും തെറ്റില്ല എന്ന പക്ഷകാരിയുമാണ്. കാരണം, അതെ പരിശുദ്ധമായ . നാർഗ്ഗം ഉപയോഗിച്ചാനുമല്ല, ശത്രു സ്വാതന്ത്ര്യം കവറനെടുത്തത്. എന്നാൽ അനിരുദ്ധൻ കോൺഗ്രസ്സിലെ മിതവാദിയാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യംപോലെതന്നെ പ്രധാനമാണ് അത് നേടിയെടുക്കുന്ന മാർഗ്ഗവും. തനിക്കൊറ്റയ്ക്ക് പടപൊരുതി ശത്രുവിനെ പരാജയപ്പെടുത്താനും സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയെടുക്കാനും കഴിയില്ല എന്ന് വളരെ നന്ദായി അറിയുന്നതുകൊണ്ടുകൂടിയാവാം അനിരുദ്ധന്റെ ഈ സംയമനം.

“അച്ചന്നും മകളും” എന്ന കവിതയിലെ ശകുന്തളയും പുരുഷാധിപത്യത്തിന്റെ ധാർശന്ക്കുത്തിനുംനരെ തന്റെപരമായി പ്രതിഷ്ഠയിക്കുന്നുണ്ട്. സന്തം വിട്ടിലെ സ്ത്രീയെ താൻ എത്രമാറ്റം വേദനിപ്പിച്ചാലും കുഴപ്പമില്ല, അനുപുരുഷൻ വേദനിപ്പിക്കുന്നതിൽ അസഹിഷ്ണുത കാണിക്കുന്നതാണ് പൊതുവെ പൂരുഷന്റെ മനനാലം. സ്ത്രേഹിക്കാനായാലും ഭവനിപ്പിക്കാനായാലും കൊള്ളാം. തന്റെ വിട്ടിലെ സ്ത്രീയുടെഅർത്ഥ തനിക്കാണ് അധികാരം എന്ന പൂരുഷന്റെ സ്വത്താവകാശം തന്നെയാണ് ഈ അസഹിഷ്ണുതയ്ക്കു കാരണം. സീതായ കൊല്ലേണാ ഹാട്ടിൽക്കൊണ്ടുപോയി കളയണ്ണോ എന്ന കാര്യം രാഘവ തീരുമാനിച്ചുകൊള്ളാം. പക്ഷേ, രാവണനിരിഗ്നിന് വിശ്വാദകുംഭത്ത മതിയാവും, അതിന് എത്രപോർ മരിച്ചുവിണാലും കുഴപ്പമില്ല എന്ന രാമരെ മങ്ങാലുടനെ തന്നെ യാണിത്. “അച്ചന്നും മകളും” എന്ന കവിതയിൽ വിശാഖിത്രഗൻ പ്രതികരിക്കുന്നത് ഈ മനനാലാടവാഡുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്.

"അത്രേൻ പ്രീത്യാ താതകണ്ണനാലയയ്ക്കേപ്പ്-
ടാശയാ കൊട്ടാരത്തിൽച്ചുന ഗർഭിണിയാം എന്ന്
സകടം പൊറാഞ്ഞവൾ തെള്ളിട തേങ്ങിക്കേണാൻ.....
സന്തുക്തയായെന്നല്ലോ സൗമ്യനാം കണവന്നാൽ..."

എന്ന് ശകുന്തള തന്റെ സകടകമ വിവരിക്കുമ്പോൾ, കാലരൂദ്രാക്ഷാ
രനായി മാറിയ വിശ്വാമിത്രന്റെ മിഴിയിൽനിന്ന് എരിതീപ്പാരി
മേൽക്കുമേൽ ഉതിരുന്നതും ഇലയന്ത്രാതെ, കാറ്റുവാടും അട
ങ്ങിനിൽക്കുന്ന മട്ടിൽ ആ മുനി രോഷാകുലനാകുന്നതും പുരുഷാ
ധികാരക്കേന്തിമായ ഈ മനോഖടന കാരണമാണ്.

"ദുഷ്പ്രത്യനവനാരെ, നാഭാമൽക്കുമാരിയ
ദുസ്ഥാവമാനത്തിൽത്തള്ളിയിട്ടുയിർക്കാൻവാൻ?
ഇക്കരമാനേപോരും കാൻകഷണാൽ മനുഷ്യരെ
സ്വർഘത്തിൽക്കരേറ്റാനും, നരകേ വീഴിപ്പാനും"

എന്നതാണ് വിശ്വാമിത്രന്റെ നിലപാട്. തന്റെ മകളെ ദുസ്സ
ഹാവമാനത്തിൽ തള്ളിയിടാൻ ദുഷ്പ്രത്യനാർ? എന്നാണ് മുനി
ചോദിക്കുന്നത്. അതിനു ഞാനുംബല്ലോ എന്നാണ് ആ മുനിയുടെ
മനസ്സ് പറയാതെ പറയുന്നത്. തന്റെ വലംകരം ഭക്തായാൽച്ചുരുട്ടി
നെഞ്ചിൽച്ചേർത്ത് ദുഷ്പ്രത്യന്നനെ ശപിക്കാനൊരുങ്ങ്യുന്ന വിശ്വാമി
തന്റെ ജുംഭിതവിരുമായ അഹക്കാരത്തിൽ വെള്ളംതള്ളിക്കാൻ
പോരുന്ന ഒരു പഴയ കാര്യം വളരെ പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ
ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയാണ് ശകുന്തള.

"അച്ചന്നമാർ കാലേ വെടിഞ്ഞ നിർഭാഗ്രയെ
സ്വാദിഷ്ഠേപക്ഷിച്ചാൻ ദർശനാവുമെന്നേ വേണ്ടു്"

പതിഞ്ഞകാലത്തിലെങ്കിലും വ്യക്തമായ ഈ കുറ്റപ്പട്ടത്ത
ലിൽ വിശ്വാമിത്രന്റെ ഭക്തായാഗ്നിയും അഹക്കാരവും മുഴുവൻ കരി
യിച്ചുകളയാനുള്ള തീയുണ്ട്. "ഭദ്രം തേ, പിടിച്ചേരേനകരേറ്റീ നിൻ
സഹശരില്ലും" എന്നാണ് അച്ചൻ പ്രതികരണം. ഭക്താഗ്നിയു
ണർന്ന് ദുഷ്പ്രത്യന്നനെ ശപിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ തനിക്കു സംഭവിച്ചി
പോകുമായിരുന്ന പതനത്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പട്ടതിന്റെ സന്നാഷം
പ്രകടിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ, താൻ മകളേഡുകാണിച്ചത് തെറ്റായിരുന്നു
എന്ന് തിരിച്ചറിയാനോ അതിൽ പശ്വാത്തപിക്കാനോ ആ സമയ
ത്തുപോലും വിശ്വാമിത്രൻ സന്നദ്ധനാകുന്നില്ല. അമവാ, അങ്ങ
നെയോന്നും ആ പുരുഷകേസരിയെ താഴ്ത്തിക്കെട്ടാൻ കവി ഉദ്ദേ
ശിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നർത്ഥം.

സാഹിത്യമണ്ഡലിയുടെ ഒന്നാംഭാഗത്തിലാണ് 'ഒരു നായർസ്റ്റതീയും മുഹമ്മദീയനും' എന്ന കവിതയുള്ളത്. ഈ കവിതയുടെ കാലം 1915 എന്നാണ് പുസ്തകത്തിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. തിരുനിളയുടെ തീരമോട്ടുതുള്ള വിപുലോന്തരമായ പറയിലും അതിന്റെ പെരുകുന്ന വിജനതം ദുകൾക്കാണ്, ദ്രാഡക്കുന്ന നടന്നുപോകുന്ന ഒരു തരുണിയാണ് നമ്മുടെ കണ്ണിൽ ആദ്യം പെടുന്ന മനുഷ്യജീവി. ആകെ നാല്പത്തു ശ്രോകങ്ങളുള്ള കവിതയിൽ, ആദ്യത്തെ പത്തുശ്രോകങ്ങളിൽ കവിതയുടെ പശ്ചാത്തലം വിവരിച്ചതിനു ശേഷമാണ് ഈ മനുഷ്യജീവി രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നത്. സാഹിത്യമണ്ഡലത്തിലാണ് ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതെങ്കിലും ഒരു വണ്ണധകാവധിയിൽ ബോൺസായ് രൂപത്തിലാണ് ഈ കവിതയുടെ ആന്തരിക്കലടക എന്ന് സുകഷ്മ വിശകലനത്തിൽ മനസ്സിലാക്കും. കൂദാശിസിസത്തിൽനിന്ന് കാല്പനികതയിലേയ്ക്കുള്ള വള്ളത്തോർകവിതയുടെ പരിണാമം അടയാളപ്പെട്ടു തുണ്ടാൻ വിഭ്രഹിപ്പോകാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു നാഴികക്ലൂണ് "ഒരു നായർസ്റ്റതീയും മുഹമ്മദീയനും". വള്ളത്തോർകവിത, അതിന്റെ സ്ത്രീപക്ഷനിലപാടുകളിൽ വ്യക്തമായ തടക്കം തെരഞ്ഞെടുത്തു നിലയുറപ്പിച്ചു തുടങ്ങുന്നതിന്റെ നാനിയായും ഈ കവിതയെ കാണാവുന്നതാണ്.

തടിരവും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു വള്ളിക്കുടിലും ഇണങ്ങുന്ന ഒരു പെരുപ്പറമ്പിലും വാനിൽനിന്നു സൗടിതി പതിച്ച ഒരു കൊച്ചുതാര പോലെയാണ് കവിതയിലെ നായർസ്റ്റതീയുടെ യാത്ര. ധവ ഇപടം ഉടുത്ത രീതി, അണിഞ്ഞിട്ടുള്ള ആട്ടരണങ്ങളുടെ ഭാഷ, മുഖ തതിന്റെ കഷാത്ര ശോഭ, ഏന്തിവരയാക്കയാണ് അവൾ ഒരു നായർസ്റ്റതീയാണ് എന്ന തീരുമാനത്തിൽ കാണിക്കാളെ എത്തിക്കുന്നത്. ഇത് വെറുമൊരു പരിചയപ്പെടുത്തൽ മാത്രമല്ല, ഒരു മുന്നാറിയിപ്പുകൂടിയാണ് എന്ന് കവിത തുടർന്നു വായിക്കുന്നോൾ മനസ്സിലാക്കും. മലർ നിരച്ച ഒരു ഓട്ടുപാത്രം അവളുടെ ഇടത്തുകരത്തിലുണ്ട്. പൊതിച്ച രണ്ടിളനീർ വലതുകരത്തിലും. ഈ വസ്തുകൾക്കും കവിതയിൽ വളരെ നിർണ്ണായകമായ ചില ഭാത്യങ്ങൾ നിർപ്പാൻ കാണുണ്ട്. വരണ്ണി ശുഭവിഭവോന്തിക്കായി തികളാംചന്നോൽസെ ടുത്ത ശിവഭജനത്തിനു പോവുകയാണ് ആ സുന്ദരി. വിഭ്രിൽനിനിനിരിങ്ങാൻ കൂറച്ചു താമസിച്ചതുകാരണമാണ് അവളുടെ പതിവു സവികൾ മുന്നേകടന്നുപോയതും അവൾ ദ്രാഡക്കായതും. കടൽപോലെ കിടക്കുന്ന മരുപ്പുന്ന് ഒരുമട്ട് പാതിയും കടന്നുകഴിഞ്ഞോൾ സ്വഹട്ടരരാക്ഷസരൂപനായ ഒരു പുരുഷൻ ദ്രാഡക്ക്

അവളുടെ മുന്പിൽ ചാടിവിഴുന്നത്. കൊടിയൊരുടലെടുത്ത രൗദ്ര ഭാവത്തോടുകൂടിയ ആ തടിയെന മുന്പിൽ. ഏറ്റവും അടുത്തു കണ്ട പ്ലോൾ അവർ ദയനു വിറച്ചു, അറിയാതെ നാലഞ്ചടി പിറകി ലെയ്ക്കു മാറി. അവൻ്റെ രൂപം ആരെയും പേടിപ്പിക്കുന്ന തരത്തിലാണ് കവിതയിൽ.

“പിബിമുറുകി വള്ളം ശീരു, ചെന്നീ-
പ്രശ്നിച്ചിതറു മിച്ചി, വട്ടമാത്ത താടി-
ഹിരിപ്പരി, യഥനും നടുഞ്ഞുമൊന്നു-
ക്കരിച്ചലയൻ്റെ കരാളമായ വക്രതം-
വെറിയനവന്നതാതിട്ടതു തട്ടി-
പണി തൊഴിലായപ്പുലരും മുഹിഷ്ഠീയൻ,
മിച്ചുമിച്ചി നിസ്സഹായ; മാർഗ്ഗം
കുറിയതുംല്ല, മനുഷ്യതന്യശുന്നും!”

പകലിരവ് അവൻ ആചരിക്കുന്ന ദുരിതത്തോഴിലിന്റെ ലാണ്ട്ചരനങ്ങൾ കാരുണ്യം ലേശംപോലുമില്ലാത്ത അവന്റെ പെപശാ ചിക വദനത്തെ അലങ്കരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ കുറ്റൻ്റെ അരയിൽ വലതുഭാഗത്തായി വലിയൊരു കത്തി തിരുക്കിവെച്ചിരുന്നു. ആ കത്തിയാകട്ടെ, വഴിപോകരുടെ രക്തത്തിൽ ആറാടാത്ത നാൾ ചുരുക്കമാണ്. അന്നുന്റെ ധനം അപഹരിക്കുകയാണ് അവന്റെ സാധാരണ തൊഴിൽ. പങ്കേഷ. ഇക്കുറി ആ സ്ത്രീയുടെ സതീതു രത്നത്തെ ഹരിക്കുവാനാണ് അയാൾ കൊതിക്കുന്നത്.

“പെരിയദയമെന്തിനാണു? ശ്രോണാ-
യരിക്കെള്ള “യുരു” നുപദ്രവിക്കെയില്ല.
വരിക; ഒരു പുരയ്ക്കേലയ്ക്കു പോകും”

എന്നാണ് ആ ഉഗ്രശിലപിൽ അവളും ഉരചെയ്തത്. ശിലയും അലിയുന്ന ഓമനസ്രാത്തിൽ പലതരം അർദ്ദന ചെയ്തിട്ടും അവശ്രൂഷ വെറുതെ വിടാൻ ഉത്തരൻ തയ്യാറായില്ല. നിവൃത്തിയില്ലാതെ അവർക്ക് ആ വലനുമൊരുമിച്ച് ഗമിക്കേണ്ടിവന്നു. സ്ത്രീകൾക്ക് സ്വത്യയുള്ള ചപലത കാരണമോ. ആപത്തിൽ ദൈര്ഘ്യം സംഭവിക്കാൻ ആ സ്ത്രീക്ക് കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടാ, ഒടും പേടിക്കാത്തതു പോലെ, അവർ അവനിൽ പ്രസാദിച്ചതുപോലെ കാണാപ്പെട്ടി. അവർ രണ്ടുപേരുംകൂടി നടന്ന്, പുല്ലുമേഞ്ഞ ഒരു കുടിലിലെത്തി. വ്രതംമുലം ഉള്ളവായ ദാഹം, തന്റെ കയ്യിലുള്ള കരിക്കുകൊണ്ട് തിരിക്കാനൊരുജ്ജായ ആ സ്ത്രീ. ഒരു ഉപാചാരാച്ചോലെ രണ്ടാംതെ കാമത്തിന്റെ ജുറം ബാധിച്ചു ഉത്തരനു സമ്മാനിച്ചു.

ഉത്തനാകട്ട്, അവളുടെ തളികയിൽനിന്ന് ഒരു പിടി മലരുവാരി വായിലിട്ട്. തനിക്കു സമ്മാനമായി കിട്ടിയ കരിക്ക് തന്റെ കൊലക്ക തിരികാണുതന്നെന്ന തുരന്നശേഷം കത്തി ആ സ്ത്രീക്കുകൊടുത്തു. മേലാരമായ വടക്കുവം മലർത്തി ഇളന്തിര ചെലുത്തുന്ന ആ ജളക്കു രന്തെ നെടുതാം കഴുതിൽ അവൾ ഉറക്കിട്ടാരു വെട്ടുവെട്ടി. ഹാളു! എന്നു മലച്ച മാപ്പിള നിലത്തുവിണ്ണു.

കാലപാശത്തെയും തളളാൻ പോന്ന ആ കാലനുമായി താര തമ്യും ചെയ്യുന്നോൾ കമലത്തണ്ണോത്ത അവളുടെ കൈ കെരളപ്പു കുറഞ്ഞതുവുതന്നെന്നയാണ് എന്ന് കവിക്കരിയാം. പക്ഷേ, ആ നായർ വധുമൺിക്ക് ഉള്ളെതിരികയാൽ പുൻറ്റികർക്കുള്ള ക്ഷതിയരക്കം ട്രിട ഉണർന്ന് താമരയിതശ്ശപോല്ലുള്ള അവളുടെ കയ്യിന്റെ ഞര സുകളില്ലെട ഉൾപ്പാണ്ടിരിക്കാം എന്നാണ് കവി കരുതുന്നത്. ഉള്ളി യാർച്ചയുടേയും തുനോലാർച്ചയുടേയുമൊക്കെ രക്തംതന്ന യായിരിക്കാം ആ നായർസ്ത്രീയുടെ ഞരവില്ലെട ആ സമയത്ത് പ്രവഹിച്ചു കാണുക. അമ്പവാ, ആ പെൺകുട്ടിക്കു മാത്രമല്ല, അവരു ഭളപ്പോലെയുള്ള മുഴുവൻ പെൺകുട്ടികൾക്കും ഉള്ളിയാർച്ചയുടെ കരുതൽ ഞരവിൽ ഒളിഞ്ഞിരിപ്പുണ്ടെന്ന സത്യം അവളേയും മറ്റു ഇവരേയും ബോധ്യപ്പെടുത്തുകകൂടിയാണ് കവി. സ്ത്രീശാക്തി കരണം എന്നത്, നിയമംകൊണ്ടാ, പുരുഷരന്റെ സഹതാപംകൊണ്ടാ, സത്രബുദ്ധികൊണ്ടാ, ദ്രാഡക്കു പുറത്തിരിങ്ങാതെയുള്ള അട ഞാഡയാതുങ്ങിയ ജീവിതംകൊണ്ടാ നേടിയെടുക്കാവുന്നതല്ല; ആയുധം കയ്യിലെടുത്ത് സ്ത്രീ സ്വയം ആർജ്ജിക്കേണ്ടംതാണ് എന്ന, ഇക്കാലത്തുപോല്ലും പ്രസക്തമായ ഒരു വെളിച്ചും ഈ കവിത പ്രസംഗിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീ നിരായുധയും നിസ്സഹായയും ആണെന്ന കിൽപ്പോല്ലും ശത്രുവിന്റെ ആയുധം പിടിച്ചുവാങ്ങി ശത്രുവിനെ എതിരിട്ടാൻ അവർക്കു കഴിയും എന്നുകൂട്ടി കാണിച്ചുതരികയാണ് കവിത.

“ചപലതയുടെ ശാസനത്തിനാലോ” എന്ന്. സാധാരണ സമൂഹത്തിന് സ്ത്രീയെക്കുറിച്ചുതോന്നുന്ന ഒരു അഭിപ്രായം സുചി പ്പിച്ച ശേഷം ആ അഭിപ്രായത്തെ യുദ്ധത്തിനുമായി നിശ്ചയിച്ചു കൊണ്ട്, സ്ത്രീകൾക്കുകുലമായി. വളരെ ശക്തമായ ഒരു നില പാട് എടുക്കുകയാണ് ഈ കവിത. ഉത്തരവെന്നു ചൊരക്കാത്തി പിടി ചെട്ടുത്ത് അവൻ്റെ കഴുത്താരിയാൻ ആ സ്ത്രീക്ക് കരുത്തുണ്ടാക്കണം എന്നും, കരുത്തുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് സമുഹം റിശാസിക്കണം എന്നും തിരുമാനിച്ചതുകൊണ്ടാണ്. അവൾ നായർസ്ത്രീയാണ് എന്ന് കവിതയിൽ ആദ്യംതന്നെ പാഞ്ചാവെങ്കുന്നത്.

വയസ്സനായ ഒരു പുരുഷനെ വിവാഹം കഴിച്ച ഒരു യുവതിയുടെ ധർമ്മസങ്കടം “കളളനുസമാനം” എന്ന കവിതയിൽ വായിക്കാം. വ്യദിതനായ ഭർത്താവിന്റെ ശരീരം തൊടുന്നതുപോലും തീരെ വർജ്ജിച്ച് കഴിയണം എന്നു തീരുമാനിച്ച് അക്കന്നാതുങ്ങി സുമ സുരഭിലമായ മെത്തയിൽ കമഴ്ന്നുകിടക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയെയാണ് കവിതയുടെ തുടക്കത്തിൽ കാണുക. ഈ ചതുരസഭാവം ഒന്നുറ ണ്ണുനാള്ളു, ഉരഞ്ഞുകൊല്ലുമായി താൻ അനുഭവിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് എന്നും പുതുസുമഗാത്രിയായ പത്തനിയുടെ മുതുകപാർത്തു കൊണ്ടാണ് താൻ രാത്രി കഴിക്കുന്നത് എന്നുമാണ് കിഴവനായ പതിയുടെ പരിതാപകരമായ അവസ്ഥ. ഈ പരിഭ്രംകാണ്ഡാനും അവളുടെ മനസ്സിളക്കുന്നില്ല.

“പെരുതനുനയവാക്കിതൊക്കെയും ഹാ,
മരുവിൽ വിതച്ചാരു വിന്തുപോലെയായി
തരുണി കിഴവനെന്തിരിഞ്ഞുനോക്കാ-
തൊരു പതിവിനു നിന്നയ്ക്കിലെങ്ങിളക്കം?”

അനന്തരാത്രിയും അവൾ അവന്തമുഖിയായി കിടന്നു. വയസ്സനോടവർഡ് ഇണങ്ങിയില്ല. പക്ഷേ പെട്ടുന്ന്, അറയുടെ മുലയ്ക്കൽ പതുങ്ങിനിൽക്കുന്ന ഒരു കളളനെ കണ്ട് ദയനു വിരിച്ച് അവൾ അറിയാതെ കിഴവനെ കെട്ടിപ്പുണ്ടുകയും ഉടലോടെ സർഭൂംപു കാൻ അവസരം കിട്ടിയപോലെ ആ കിഴവൻ സന്തോഷത്തിൽ മതി മറക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് കവിതയുടെ ഇതിവ്യത്തം. ഒരു നിമിഷത്തെ പേടി അടുത്തനിമിഷം മാറിപ്പോകുമെന്നും, വ്യദിതനായ പതിയോടുതോന്നുന്ന വെറുപ്പും മടുപ്പും മരണം വരെ നിലനിൽക്കും എന്നതും കവിത അവസാനിക്കുമ്പോഴും അവസാനിക്കാതെ നിലനിൽക്കുന്നു. ഈത് ഒരു സ്ത്രീയുടെ മാത്രം കമയല്ല, തന്റെ കാലഘട്ടത്തിലെ നിരവധി സ്ത്രീകളുടെ കമയാണ് എന്നതുകൊണ്ടാണ് പല കവിതയിലും ഈ ഇതിവ്യത്തം ആവർത്തിച്ചു വരുന്നത്.

തന്റെ കൊച്ചുമകളെ അവളുടെ അമ്മ തന്റെ കയ്യിൽ ഏൽപ്പിച്ചുതന്നതിന്റെ ദിവ്യമുഹൂർത്തത്തെതു കുറിക്കുന്ന കവിതയാണ് എൻ്റെ കൊച്ചുമകൾ.

“പാരിക്കലപന്നിനിർസ്സുക്കലോന്നാനായ്
ബൈശ്വരം വിശയും വിശയലെല്ലാം
സാന്നഖ്യക്ഷമ്പിവിലാസദളങ്ങളോ-
രോന്നായ് നിവരും നിവരശല്ലാം
മഞ്ജിമംഡിക്കുഞ്ഞിയല്ലുക്കുകൾ

മനം തുറക്കും തുറക്കലെല്ലാം
 തൊട്ടാൽത്തിണാർത്തുപോം പട്ടപത്രുഷുകൾ
 ചുറ്റിവിരിക്കും വിരിക്കലെല്ലാം
 തേൻതുള്ളിതാവിക്കുതിർത്ത സുഗന്ധങ്ങൾ -
 ഭേദിത്തുള്ളുസ്യും തുള്ളുപലെല്ലാം
 വിശ്വാസുചെർന്ന വിശിഷ്ടവിശ്വാസുകൾ
 വിഞ്ഞിവഴിയും വഴിയലെല്ലാം”

അവളുടെ ചെണ്ണേറുവായ്മലർപ്പുണ്ണിരിയിൽ സണ്ണിതമായിരിക്കുന്നുണ്ട്.

“പല്ലകുരിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടില്ലാതെ പല്ലവചോരിവായ്ക്കാണ്ടു പെതൻ,
 ഒമ്പല്ലച്ചിരിക്കയായ് ഉമ്പവെച്ചുമ്പവെച്ചു, ലാസച്ചുക്കൊള്ളുമെന്തേ നേരെ”
 എന്ന നിർവ്വതിയുടെ വല്ലാത്തതാരു മുഹൂർത്തത്തിലാണ് വകതാവ്
 എത്തിയിരിക്കുന്നത്. ആജമനരമുമാം ആറ്റുബാറരശ്മി നീ, ആനന്ദ
 സാമ്രാജ്യചേരുക്കോലു നീ, ആസ്തിക്കൃബുദ്ധി നീ, അദൈതസിദ്ധി
 നീ, ആത്മാവു നീയെനിക്കാരോമലേ എന്നൊക്കെ ആ നിർവ്വ
 തിയെ വാക്കുകളിലേയ്ക്ക് ആവാഹിക്കാൻ കവി ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു.
 പക്ഷേ, വിണ്ണലത്തുള്ള വിലപ്പെട്ടും വില്ലീസുക്കാണാവാം നിന്നി
 ഇംചേവടികൾ എന്നു പറഞ്ഞതിനുശേഷം മേലിൽ ഇവയ്ക്കു
 നടക്കാനുള്ള മണ്ണ് നീളെ കല്ലും മുള്ളും നിറങ്ങ്തതാണ് എന്ന ദേ
 ത്തോടെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയാണ്, പിതാവിഞ്ചേ നിസ്സഹായാവനമുണ്ട്.
 സമുഹത്തിൽ ആൺകുണ്ടിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി ഒരു
 പെൺകുണ്ടിനു നടക്കാനുള്ള വഴികൾ കൂടുതൽ കല്ലും മുള്ളും
 നിറങ്ങ്തതാണ് എന്ന തിരിച്ചറിവ്, സ്വന്തീകൾ അനുഭവിക്കുന്ന ദുരി
 തങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള തിരിച്ചറിവുകൂടിയാണ്. ഒരേ ലോകത്തിലല്ല,
 സ്വന്തീയും പുരുഷനും ജീവിക്കുന്നത് എന്നും, ഒരേ അടിമതമല്ല
 സമുഹത്തിൽ അവർ അനുഭവിക്കുന്നത് എന്നും അതുകൊണ്ടു
 തന്നെ അവരുടെ സ്വാത്രന്ത്യവും ഒന്നല്ല എന്നും ഉള്ള തിരിച്ചറിവ്
 വിംഗനീതിയെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യക്തമായ നിലപാടുതനെന്നയാണ്.

“ഈ ലോകയാത്രയിലേശ്വരിട്ടും ചേശങ്ങൾ
 കാലേ കമണ്ണിൽ ശ്രഹികയാലോ
 പെറ്റുവിണാപ്പാഴേ ഞട്ടിക്കരണത്തെന്തെൻ
 കൂക്കിടാവേ കളസ്യരു നീ?”

എന്ന് അത്തുതം കുറുന്നുണ്ട് പിതാവിഞ്ചേ മനസ്സ്. അഴ്വരെ പാഢന
 രക്കേറിയ മാറ്റത്ത് കുണ്ടിക്കൈകൈകൊണ്ടു തല്ലി നൽകുവാവിശ്വീത
 ചാർത്തികലും, അമ്മിഞ്ഞക്കണ്ണു തിരുമ്മലുമല്ലാതെ എന്നമുവിന്

ചിന്നകൈയ്ക്ക് എന്തറിയാം! പുച്ചതൻ വാലുപിടിച്ചു വലിപ്പാനും, പുഴികൾ വാരിപ്പോഴിക്കുവാനും പന്നരം പന്തടുത്ത് അങ്ങിങ്ങെ റിയാനും വെമ്പുന്ന ആ പുവൽക്കയ്യുകാണ്ക് ചെയ്യേണ്ടുന്ന കൃത്യ ഞശ്ര എത്രയോ കനത്തതാണ്.

“ദാരിദ്ര്യഭാഹത്താൽ വധിയ വായ്‌ക്കളെ-
ദുരിതവേദം നന്നയ്ക്കുവാനായ്!
അജഞ്ഞനദാരത്താൽ, ബാലവെവയവ്യത്താ-
ലസ്യാത്രയ്യത്താ, ലന്നചാരത്താൽ
ആവതില്ലാതെത്ര സോദരിഖാലുണ്ണി
സാവിത്രീഭവിതൻ ഇനഭുവിൽ;
ഇക്കുടക്കാഡിലൊരുഞ്ചിയെയെയക്കിലും
ഭൂഃപത്തിൽനിന്നു പിടിച്ചുകൊന്ന്
തക്ക കരുത്തിനെത്തന്നുള്ളാവു നിന്ന്
പൊൽക്കുരുന്നാകുമ്പി, കൈയ്ക്കു കുണ്ണേ,
നിന്നെയുംമെന്നെയുംകുളാചര-
അതിന്നെയും വാസല്യശീലന്നുണ്ട്!”

എന്ന്. കുണ്ണികൈയ്ക്കു ചെയ്തുതീർക്കാനുള്ള ദാത്യം കുറി കുമ്പോൾ ദാരിദ്ര്യം. അജഞ്ഞനം, ബാലവെവയവ്യം, അനാചാരം, അസ്യാതന്ത്ര്യം തുടങ്ങി തന്റെ കാലാല്പദ്ധത്തിലെ സമൂഹത്തിൽ സ്ത്രീകൾക്ക് അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന ദുരിതങ്ങൾ കൃത്യമായി അടയാളപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ അസ്യാതന്ത്ര്യം എന്നു പറയുമ്പോൾ അത് ഇന്ത്യാമഹാരാജ്യത്തെ മുഴുവൻ മനുഷ്യരും അകാലത്ത് ബീട്ടിച്ചുകാരിൽനിന്ന് അനുഭവിച്ചുപോന്ന അസ്യാതന്ത്ര്യമല്ല എന്നത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. അജഞ്ഞനവും അനാചാരങ്ങളും ശിശുവിവാഹവും, ബാലവെവയവ്യവുമൊക്കെ സ്ത്രീകൾ പകുത്തുനിന്നകിയ പുരുഷക്കുന്നിത്തമായ സമൂഹം സ്ത്രീകളിൽ മാത്രമായി അടിച്ചുപറ്റപ്പെട്ടിട്ടും മറ്റാരക്കിമത്തത്തെയും, മറ്റാരു അസ്യാതന്ത്ര്യത്തെയും കുറിച്ചാണ് “എന്നെ കൊച്ചുമകൾ” എന്ന കാരിത ഫേവലാതിപ്പെടുന്നത്. ആ അടിമത്താത്തിൽനിന്നുള്ള മേഘനമാണ് കവിത സപ്പനും കാണ്ണനത്യം. സാഹിത്യമൺജരി എഴാംഭാഗത്ത് ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ഈ കവിതയുടെ രചനാകാലം 1929 എന്നാണ് കാണിച്ചിരിക്കുന്നത്. വി.ടി.യു.ടെ “അടുക്കളെത്തിൽനിന്നും അരങ്ങേത്തയ്ക്ക്” എന്ന നാടകം വിളിച്ചുണ്ടത്തിന്തിലും വലിയ ഒരു പെണ്ണക്കുട്ടത്തയാണ് അഗ്രവാ സമൂഹത്തിലെ മുഴുവൻ സ്ത്രീകളെയുമാണ് “എന്നെ കൊച്ചുമകൾ”വിളിച്ചുണ്ടത്തുന്നത്.

പുരുഷനാൽ വണ്ണിക്കപ്പെട്ട നിരവധി സ്ത്രീകളുടെ കണ്ണുകൾനിൽത്ത് കവിതയും കമകളും നമുക്കു പരിചിതമാണ്. ഇനി വിവാഹമേ വേണ്ട എന്ന് തീരുമാനിച്ചവരും, ആത്മഹത്യ ചെയ്ത വരും, ജീവിതഗൈനരാശ്യത്തിൽ സന്ന്ദേശം ഹോമിച്ചവരുമെങ്കെ അക്കുട്ടത്തിൽപ്പെട്ടും. എന്നാൽ, തന്നെ വണ്ണിച്ച പുരുഷൻ മുമ്പ് തനിക്കയച്ചുതന്ന പ്രണയലേവനങ്ങൾ ഒട്ടാകെ വലിച്ചുകൂടി വാരി കുട്ടി കാറ്റിൽ പറത്തിയശേഷം മറ്റാരു ചെറുപ്പകാരൻ്റെ കയ്യും പിടിച്ച് ധിരതയോടെ പുതിയജീവിതത്തിലേയ്ക്കു നടന്നുപോയ ഒരു പെണ്ണിന്റെ കമപറയുകയാണ് “വിശ്രമസുഖം” എന്ന കവിത. പട്ടണപ്രാന്തത്തിലെ പാഴിടവഴിയൊന്നിൽ, ദൃഷ്ടമായ ഒരു കരിക്ക ലീനേമലിരുന്ന് തന്റെ പെട്ടിക്കടക്കിയിൽ ഭദ്രമായി സുകഷിച്ചുവെച്ചിരുന്ന ഒരു വെണ്ണക്കലാസുകെട്ടുതൽ അവർ അഥിക്കത്തുഖവച്ചിട്ടുണ്ടായി രുന്നു. ആ കെട്ടിൽനിന്ന് പ്രണയലേവനങ്ങൾ ഓരോന്നായി പുറത്തെ ചുത്ത് ഒരിക്കൽക്കുട്ടി വായിച്ചുശേഷം ചീന്തി നിലത്തിട്ടു. എടുപ്പത്തു തവണയല്ല അവർ ഈ തൊഴിൽ ആവർത്തിച്ചുത്. ഫ്രേയാൻ്റെ നാനാ കാമലേവങ്ങൾ പേര്ത്തും വായിക്കെ, അവളുടെ മുഖം തുടക്കത്തു ചുമന്നത് പ്രണയത്തിന്റെ പനിനീർപ്പുവാണോ, പിന്നുണ്ടായ പ്രദേശത്തിന്റെ ചിരട്ടകനലാണോ എന്ന് തിരിച്ചറിയാൻ വയ്ക്കുന്നു.

“ചെറുനേരത്താൽ കടലാസുതുണ്ടുകളുടെ
പുറ്റാനു പൊണ്ണിക്കാണായ് കാമിനിയുടെ കാൺക്കൽ
ഇഷ്ടപ്പുരുഷനുടെ ചതിയാൽമുഹിഷിക്കു-
ചെട്ടതൻ പ്രേമത്തിന്റെയസ്യിവണ്ണം പോലെ”

ചതിയാൽ ദഹിപ്പിക്കപ്പെട്ട സ്വപ്നപ്രേമത്തിന്റെ എല്ലിൻകാഷണങ്ങൾ ഫീനു വായിക്കുംപോൾ, അടുത്തനിമിഷത്തിൽ നടക്കാനിടയുള്ള ഒരു ആത്മഹത്യയുടെ ചിത്രമാണ് മനസ്സിൽ തെളിയുക. പക്ഷേ, അക്കാലംവരേയ്ക്കും ഏതോ ദിവ്യമായ നിധിപോലെ സുകഷിച്ചു വെച്ച് ആ പ്രേമപത്രികകളെ കാറ്റിനു പറപ്പിക്കാൻ വഴിയിലിട്ടേണ്ട് ഒന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്തപോലെ കാമുകി, പെട്ടിയുമെടുത്ത് നട നുപോവുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ കാമ ലേവക്കാരൻ വഴിയിൽ വന്നുപെട്ടു. അവർ അവരെ മുന്നിൽ കരയാനോ, പിണ്ണങ്ങാനോ, യാചിക്കാനോ, പരിഭ്രാന്തം പരിയാനോ ഒന്നും മെനക്കെടുന്നില്ല. തീ പാറുന്ന കണ്ണുകളോടെ, അരക്കെ കീൽനിന്ന് കൈതോകു പുറത്തെചുത്ത് അയാളെ കൊല്ലാനോരു അനുകയാണ്

“നില്ലുനില്ലിനിയെങ്ങും നടക്കാ, വാഗ്ദാനങ്ങ-
ഉല്ലംഖിച്ചിതിന്റവള്ളും സ്ത്രീകളെ ഭ്രാഹിഷാൻ നീ”

എന്ന് അവൾ ആടേകാശിച്ച പ്രോശ്ല ആ പേടിത്താണെൻ ഉണ്ടയേൽക്കാതെതനെ ചത്തതുപോലെയായി. അവൾ വെടിയു തിർക്കുന്നതിനു മുമ്പേ, വളരെ നാടകീയമായി മറ്റാരു ചെറുപ്പ കാരൻ രംഗത്തുവരുന്നു.

“മകതൻ മുണ്ടാളികാമണ്ണജുള്ളമക്കെത്തണ -

മദ്രാരു യുവാവിന്റെ മുഷ്ടിയിലടങ്ങിപ്പായ്”

പ്രതികാരാൽക്കണ്ടിയും വധചിന്താഭാരവും ഭേസിപ്പാന അവ ഇടുക ശിരസ്സ് ആ ഷേഖാരമായ പാപത്തിൽനിന്നു തനെ രക്ഷിച്ച ചെറുപ്പകാരൻ്റെ മാറ്റത്തു ചാണ്ട് വിശ്രമസുഖം കൊള്ളുന്നേട താണ്ട് കവിത അവസാനിക്കുന്നത്. വിശ്രമസുഖം എന്ന കവിത തിൽനിന്ന് എൻവിയുടെ “കൊച്ചുതൊമ്മനി” ലേയ്ക്ക് എറ യോന്നും ദുരമില്ല എന്നതിനോടൊപ്പംതനെ നിരീക്ഷിക്കപ്പേണ്ടെങ്കും, ചങ്ങമ്പുഴ, വള്ളതേതാളിന്റെ കുടുംബകാരന്മാരിലൂം എന്ന കാര്യം. ഈത് മറ്റാരു വിഷയമായതിനാൽ തൽക്കാലം വിടുന്നു.

“കല്ലുടച്ചുംഡിനിൻ മാത്രെയടക്കളെ -

ചെല്ലുംഞ്ഞേളെന്നല്ലുന പാഞ്ചാത്യശുരൂനാരെ

മല്ലുകപിച്ചാർ തോകിൻ തേടലുള്ളണ്ണേപ്പാരിൽക്കെക്കെ -

സുണ്ണമേറിയ ജാൻസിറിണിയും സബിചാരും!

ബ്രിട്ടെൻ്റെ കൊടിയാട്ടുംഹരിത വിറപ്പിച്ചാർ

പട്ടുമെഴ്ചാളാമാരു പേരുണ്ടെനേ വേണ്ടു.

ചട്ടയും തലപ്പാവും വാൾ പരിചയും ഹാഹാ..

യുഷ്ടപ്പരുഷലക്ഷ്മിതനെന്നയിന്തയ്ക്കും ലക്ഷ്മി!”

എന്ന് “ശിപായി ലഹളു”യിൽ വായിക്കാം. ഭാരതത്തിലെ സ്ത്രീകളെ അടുകളേപ്പല്ലുഞ്ഞാൾ മാത്രമായി ചുരുക്കിക്കാണുന്ന നില പാടിന് എത്തിരാണ് “ശിപായി ലഹളു”. അടുകളെയ്ക്കു പുറത്തുള്ള വിശ്രാ ലഹായ ഒരു ലോകത്തായ്ക്ക് കടന്നുചെപ്പാൻ ന്ത്രീകർക്ക് അവകാശമുണ്ട് എന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട് ഈ കവിത.

“പെല്ലു താൻ പഠണതു കേൾക്കയേ തവനല്ലു

കല്ലുപ്പനോടോ നിന്റെ കളിവും കളിപ്പേച്ചും”

എന്ന്, കാമം കത്തുന കല്ലുമായി വഴിതടഞ്ഞതുനിൽക്കുന്ന കല്ലുപ്പനോട്,-

“മാറിനിൽക്കെടാ നാടി-

സില്ലാക്കു മാടമാർക്കു പേക്കുത്തിനുണ്ടാനാഡ്യാ?”

എന്ന് തിരിച്ചു ചോദിക്കാൻ കൈൽപ്പുള്ളവളാണ് “കീർത്തി മുദ്ര” എന്ന കവിതയിലെ പാറുക്കുട്ടി. ഇക്കാലത്തുപോലും മിക്ക

പാറുക്കുട്ടിമാർക്കും യമാർത്ഥജീവിതത്തിൽ ഇങ്ങനെ ചോദിക്കാൻ ദയരും ഉണ്ടാവുകയില്ല എന്നുകൂടി ഓർക്കുന്നോണ് സ്ത്രീശാക്തീ കരണ്ടതിന്റെ കാര്യത്തിൽ വളരെതൊളിന്റെ സ്വപ്നം എത്രമാത്രം കാലത്തിനുമുമ്പേ കൃതിക്കുന്നതായിരുന്ന എന്ന് മനസ്സിലാവുക.

സാഹിത്യമഠ്ഞരിയുടെ ഒന്നതാം ഭാഗത്തിൽ “ചെകിടത്തടി” എന്ന പേരിൽ ഒരു കവിതയുണ്ട്. പിതാവ് ലോഭത്താൽ തന്റെ പുത്രിയെ വുദ്ധന് കൊടുക്കാൻ ഉറയ്ക്കുകയും, കവടിസ്സിക്കാ രം സുമുഹുർത്തം കുറിക്കുകയും ചെയ്തു. യൗവനയുക്തയായ പെൺകുട്ടിയെ വുദ്ധന് വേളികഴിച്ചുകൊടുക്കുക എന്ന ചീതി ക്കാരും ദേവതാരിൽ നിന്നു മരച്ചുപിടിക്കാനാണോ എന്നു തോന്നു മാറ്റ വിടിന്റെ മുറ്റത്തൊരു പന്തലുമിട്ടു. കല്പ്പാണത്തിനുകൂടാനെ തതിയ ബന്ധുകളും സുഹൃത്തുകളുമൊക്കെ പന്തലിൽ കൂട്ടംകൂടി നിൽക്കുന്നുണ്ട്. വരണ്മാലയും ചാർത്തേണ്ട സമയമായി. കന്യ തിൽനിന്ന് പുഷ്പമംഗലമാലയും കണ്ഠത്താൽ ശ്രദ്ധിപ്പാനായി ഈ മോട്ടെ അവളുടെ യൗവനശ്രീയുടെ മുന്നിൽ കുമ്പിട്ടുനിൽക്കുക യാണ് ഷഷ്ഠിപുർത്തിയെത്തിയ വരൻ. പെട്ടനാണ് അതു സംഭ വിച്ഛത്. പെൺകുട്ടി, ഷഷ്ഠിപുർത്തിക്കാരന്റെ കഴുത്തിലല്ല, വിവാഹത്തിനു കൂടാ നെത്തിയ ചെറുപ്പക്കാർ ആ യീരപ്രവൃത്തികൾക്ക് കൈകൊട്ടി യാർത്തു സന്തോഷം പ്രകടിപ്പിച്ചു. പെൺകുട്ടി മനസ്സിൽവെച്ചാരാ ഡിക്കുന്ന ഒരു ചെറുപ്പക്കാരന്റെ കഴുത്തിലായിരുന്നു അവളുടെ വരണ്മാലയും വിണ്ടത്. തനിക്ക് ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത വിവാഹത്തിന്റെ പേരിൽ, ഒളിച്ചോടിപ്പോകാനോ, കരയാനോ, ആരമ്പഹത്യചെയ്യാനോ അല്ല അവർ തീരുമാനിക്കുന്നത്. വിവാഹമുഹുർത്തത്തിൽ സ്ത്രീക്കു കൈവരുന്ന വരണ്മാലയും എന്ന അവകാശം ധൈരമായി ഉപയോഗിക്കുകയാണ് അവർ ചെയ്യുന്നത്.

“ഇത്തരം സ്ത്രീരത്നങ്ങളെ വാങ്ങുവാൻ മതിയാണോ
ലുണ്ടായനാം ഭവാൻ നേടിക്കുട്ടിയ പൊൽക്കുന്നാരും?”

എന്ന് കവിത അവസാനിക്കുന്നോൾ “സ്ത്രീരത്നം” എന്ന വാക്കിന് കേരളീയ സമുഹത്തിൽ അതുവരെ ഇല്ലാതിരുന്ന ഒരു നിർവ്വചനം കൊടുക്കുകയാണ് വളരെത്താൾ. വുദ്ധനെ വിവാഹം കഴിച്ച്, കുഷ്ഠരോഗിയാണെങ്കിൽപ്പോലും മറുത്തോരു വാക്കുപോലും പറയാതെ ശുശ്രൂഷിച്ച്, അയാൾ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ തലയിലേറ്റി വേശ്യാലയത്തിൽ എത്തിക്കാൻപോലും തയ്യാറാകുന്ന ശീലാവതി മാരായിരുന്നു അതുവരെ മലയാളികളുടെ മനസ്സിലെ ഉത്തമസ്ത്രി

രത്നങ്ങൾ. എന്നാൽ വൃദ്ധൻ്റെ കഴുത്തിൽചാർത്താൻ കൂടുംവെക്കാരും ബന്ധുകളും സമുഹവും അചാരസംഹിതകളും കൂടി കയ്യിലേൻപ്പിച്ച് വരണമാലയും തനിക്കിഷ്ടപ്പെട്ട ചെറുപ്പക്കാരൻ്റെ കഴുത്തിലിടാൻ ദയവും കാണിച്ച പെൺകുട്ടിയെ “സതീരത്നം” എന്നു വിശ്വേഷിപ്പിക്കുന്നോൾ പുതിയ കാലത്തിനു യോജിച്ചു ഒരു ശീലാവതീസകല്പം സമുഹത്തിനു മുന്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുക കൂടിയാണ് കവി ചെയ്യുന്നത്.

സപ്തനിമാർ മിത്യാപവാദം പ്രചരിപ്പിച്ചതുകാരണം അഖ്യാം പുരയ്ക്കുള്ളിൽ കിടപ്പായ മുന്നാംവേളി സ്ഥാർത്തവിചാരത്തെ നേരിട്ടുയാണ് “ബഹിഷ്കൃതയായ അന്തർജജനം” എന്ന കവിതയിൽ. 1924 ലാണ് ഈ കവിത പുറത്തുവന്നത്. യമാർത്ഥത്തിൽ അവൾ തെറ്റാനും ചെയ്തിട്ടില്ല. പക്ഷേ, ബൊഹമണ്ണുത്തിൽ അടിഞ്ഞുകൂടിയ അനാചാരങ്ങൾ സ്ത്രീയിൽ അടിച്ചേരിപ്പിക്കുന്ന അടിമത്തത്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പടാൻവേണ്ടി, താൻ പിഴച്ചവളാണ് എന്ന് കളവു പറയാൻ ആ മുന്നാംവേളി തയ്യാറാവുകയാണ്, കവിതയിൽ.

“വേശ്വരയവാർത്തുണ്ടാക്കുമ്പുരയ്ക്കെക്കണ്ണുനി-
നീശ്വരാ, പൊറുത്തരുശകിരീയാരു വാക്പാപം ഭേ!
വിടുതിലഭിക്കുവാൻ മറ്റാരു വഴികാണാ-
ണ്ണതാടുവിൽ ബജ്ജുക്കലെൻ ജാരത്യമാഡോപിച്ചേൻ.
സ്വാർത്തനു കൃതാർത്ഥത്രം, ജ്ഞാഹംതിഭാർക്കു ഉന-
സ്യാസ്യമേഘൻ ദർത്താവിനു ഭാരിപ്രൈനിവാരണം
എനിക്കോ മനുഷ്യർത്തൻ സ്വാതന്ത്ര്യം - പലതുണം
ജനിച്ചുവള്ളാ ഭോഷ്ടുകാനനു ഞാൻ പറകയാൽ.”

താൻ പിഴച്ചവളാണ് എന്നും ജാരസംസർഗ്ഗം ഉണ്ട് എന്നും കളവുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഒരു നന്ദിതിരിസ്ത്രീ മനുഷ്യരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേയ്ക്കു നടന്നുപോവുകയാണ്. കുറിയേടത്തെ താത്രി സ്ഥാർത്തവിചാരം നേരിട്ടിൻ്റെ കദനകമയും കണ്ണുനീരും ഇന്നും തോർന്നാകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പഞ്ചക്കാരൻ്റെ കൂടിലിൽ മുളക്കുറ്റിയിൽ നൂളളിയിട അതിമണിപോലെ, നമ്മുടെ മാധ്യമങ്ങൾക്ക് ഞന്നും കിട്ടാതെ വരുന്നോൾ ഒരു നേരത്തെ കണ്ണികൾ ഇന്നും വഹി നല്കുന്നുണ്ട്, കുറിയേടത്തെ ആ താത്രിക്കുറ്റിയുടെ കണ്ണുനീർ. സാധനമായി മാറുക എന്നതും, സ്ഥാർത്തൻ ഭ്രഷ്ടക്കർപ്പിച്ച് പടിയടച്ചുപിണ്ടം വെച്ച് കൂടതല്ലി പുറത്താക്കുക എന്നതും, ഏതൊരു അന്തർജ്ജനത്തിനും മരണത്തെക്കാർ ഭയാനകമാണ്; സംഭവിക്കാവുന്നതിൽവെച്ച് ഏറ്റവും വലിയ പതനമാണ്; അമ്പവാ അങ്ങനെയാണ് സമുഹം പ്രത്യേകിച്ചും

എനിക്കു മരിക്കണം

ഇംഗ്ലീഷ് ബാലിയർ

ഓൺ ദന കൊണ്ടലും നീറുകയാണെന്നേൻ്റെ
ചേതന, സ്വാത്രന്ത്ര്യരേഖനികനല്ലി ഞാൻ.
മാത്യുദുസ്യാത്രന്ത്ര്യമോന്തു കൊണ്ടനിലെ-
യാദർശരാശികൾക്കന്ത്രിയായിട്ടുമോ?
ഇല്ലായും, വല്ലായും, വേലകളില്ലായും-
യെല്ലാം തുടച്ചു കളയണമെന്നതും,
നടക്കു താഴാർത്ഥയികൾക്കുംബും
ഭട്ടാനുയർത്തിയെടുക്കണമെന്നതും,
ബാലകരുടിലുകളും കളഞ്ഞാടു-
ചേലുള്ള പാർപ്പിച്ചെല്ലാർക്കുമെന്നതും,
ഉണ്ണും തുണിയും പണിയുമിണംഡിയ-
ചേണാഴും ജീവിതം സർവ്വർക്കുമെന്നതും,
വെവരം കളഞ്ഞ മനസ്സുമായംഗങ്ങൾ
സൈരമാം ജീവിതമർപ്പിക്കേയെന്നതും,

വരേണ്ടുസമുഹം കരുതിപ്പോന്നത്. എന്നാൽ ഇല്ലത്തിന്റെ ഇരുടുപി ടിച്ച് അടിമത്രത്തിൽ എല്ലാ ദുരിതങ്ങളും സഹിച്ച് ചടങ്ങുകൂടുന്ന താൻ യമാർത്ഥമരണമെന്നും, അവിടെനിന്ന് വല്ലവിധേയനയും പുറ തുച്ഛാടുന്നത് മനുഷ്യർത്തൻ സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് എന്നും അതിനു വേണ്ടി, താൻ പിച്ചുപോയി എന്ന് കളവുപറയുന്നതുപോലും ന്യായി കരിക്കത്തക്കതാൻ എന്നും പ്രവൃംപിക്കുകയാണ് “ബഹിഷ്ക്കൃത ധാര അന്തർജ്ജനം” എന്ന കവിത.

പരിഞ്ഞവന്നതിതാണ്; എന്നുതോൽക്കുമുടലിൽ സുഗന്ധി യാമെന്നുതേച്ച്, അരയിലെലാറുമുഖ്യമായ തിന്നുമേലമരും നതാംഗികളെ പള്ളത്തോൾ തന്റെ കവിതയിൽ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, വള്ള തേതാളിന്റെ മാതൃകാ സ്വത്രി ആ നതാംഗിയാണ് എന്ന് യരിച്ചുപോകരുത്. ഉത്തരാധ്യനികതയുടെ കാലത്തെ ലിംഗനിതിയുടെ കണ്ണട പെണ്ണുത്തിനു സമ്മാനിച്ചു തെളിച്ചുങ്ങൾക്ക് സ്വപ്നം കാണാൻ പോലും കഴിയാത്ത തരത്തിൽ സ്വത്രിയെ വെളിച്ചത്തിൽ നിർത്താനും, മുന്നിൽ നടത്താനും, അവർക്ക് ആയുധം കൊടുക്കാനും, കരുത്തുപ കരാനും, അവളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് തന്നെത്താൻ പരിഹാരം കാണാൻ അവരെ പ്രാപ്തയാക്കാനും വള്ളത്തോൾക്കവിത ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ◇

ഹന, മനസ്സിലെ സ്വപ്നങ്ങൾ കോർത്തതു-
ചന്തനിലയയക്കു ചാർത്തണമെന്നതും,
ചിനിച്ചുകൊണ്ട തടവിൽ കിടന്നു ഞാൻ,
(സന്തപ്തചിത്തർക്കു സാന്യന മേകിനേൻ)

ഇന്നത്തെ ചുറ്റുപാടോർക്കവേ, കാണാവേ,
വിന്നത! അത്തീയിൽ വേദുകയാണിവൻ.
ജാതിമതകക്ഷിരാഷ്ട്രീയഭിന്നത-
മാത്യദുമിക്കിന്നു മാറ്റു വ്യാധികൾ.
ബെട്ടിന്തതിക്കുന്നു 'പത്ര'ഞ്ചൈത്തവേ,
പൊട്ടിക്കരയുന്നു വാർത്തകൾ കാണാവേ.
അല്ല ചോദിച്ചുണ്ടാൻ, എൻ്റെ സഹജരേ,
ഉള്ള തുറക്കുമോ? നിങ്ങൾ മനുഷ്യരോ?
കാടുമുഖങ്ങൾക്കു പോലുമില്ലിത്തരം
ധാർശക്കവും ദുഷ്ടമാം നീചകൃത്യങ്ങളും
മുക്തി കൊതിച്ചാരു നാട്, അഹിംസയാൽ
ശക്തി ലഭിച്ചാരുന്നാണ്, - മനുവോ?
ബുദ്ധനെ, ഗാന്ധിയെ, സ്കൂപിവിശുദ്ധിയെ,
ശുദ്ധമാം ജീവിതരീതിയെയെഞ്ഞെക്കു നീ!

തൊല്ലാസുരുതാണിയ സ്വാതന്ത്ര്യബേസനികൾ,
കണ്ണിരോഭുക്കിയും കൈകളുയർത്തിയും
തേണ്ടലോടാർത്തുവിളിച്ചു ചോദിക്കയാ-
ണമ്മയെഹാ! നിങ്ങൾ വെട്ടിനുറുക്കുമോ?
പോരു മഹിംകൃതി, ക്ഷേഡിച്ച വൻകടൽ
നേരെയയ്ക്കാം സുന്നാചി നീരസ്യുകൾ!
(വ്യർത്ഥമെഴഞ്ഞോഭനം, കേൾപ്പതില്ലാരുണ്ടോ,
വ്യർത്ഥമായ് യാതന, വ്യർത്ഥം സമസ്തവും!)

വിശ്വാസിൽക്കനിവുമായെന്നതും ഒക്കിലണി-
യെനിൽക്കനിയുമോ? കേണപേക്ഷിക്കുകിൽ!
നന്നായലിച്ചുഴറി വീശുനോനാരാ-
മിനലാൽവെട്ടിയെൻ ജീവനൊടുക്കുമോ?

വീണ്ണും വിഭേദികളെൻ നാടു വാഴവത്തു
കണ്ണു ജീവിക്കുവാൻ വയ്ക്കുണ്ടോ.

എഴുത്തിന്റെ കാലവും സമകാലികതയും

ജമീൽ അഹ്മദ്

വള്ളങ്ങളാൽ നാരാധണ മേനോന്റെ ഒരു
കൃഷ്ണപരമ്പരാന്തിനോട് എന്ന കവിതയെ
ആസപദാക്രി ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾ

സമകാലികമായിരിക്കുക എന്നതാണ് സാഹിത്യം നേരിട്ടുന്ന പ്രധാന ആവശ്യം. എന്നാൽ, എഴുത്തുതന്നെ സ്വയമ്വേ സമകാലികമായ പ്രവർത്തിയാണ്. ഭൂതകാലതന്നെ ഭാവികാലതന്നെ ഒരാൾക്ക് ജീവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻ സാധ്യമല്ല എന്നതുപോലെ മറ്റാരു കാലത്തെ വർത്തമാനകാലത്തിൽ എഴുതാനും സാധ്യമല്ല. എത്താരു എഴുത്തും ജീവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലത്തിന്റെ ഭാഷാസാഭാവത്തിൽ നിന്നും ഭാവുകത്തിൽ നിന്നും സാമൂഹിക പശ്ചാത്തലവത്തിൽ നിന്നും പുർണ്ണമായി രക്ഷപ്പെടുന്നില്ല എന്നതാണിതിന് കാരണം. ഈ ചാന്ദ്രാസവകാവ്യം പോലെ കൃത്യമായി മറ്റാന് എഴുതുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന കവി സമകാലികമായും വിഭാഗ്യമായും അതിനെ പൂന്തുല്പാദിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. തികച്ചും വ്യക്തിപരമാണെങ്കിൽക്കൂടി സമകാലികമായ പ്രസക്തി അതിന് രചയിതാവ് നേരിട്ടുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് താളംപോലും പഴയതായിപ്പോയ ഈ കാലത്തും ഫ്രോകം എഴുതുന്നതിലെ പുതുമനിലനില്ക്കുന്നത്.

എഴുത്തുകാരൻ ജീവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലത്തെ എങ്ങനെ ആവാഹിക്കുന്നു എന്നതിന്റെ അളവുകളിലൂള്ള ഏറ്റക്കുറച്ചിലാണ് എത്താരു കൃതിയുടെയും ചരിത്രമുല്യം. പുതിയ കാലത്തെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ ഇടമല്ലാത്ത ഭാഷയും ആ ഭാഷയിലെഴുതപ്പെടുന്ന സാഹിത്യവും ചരിത്രപുസ്തകത്തിൽ ലഭിച്ച ഇടത്തിൽ തുപ്പതിപ്പെട്ട മരിച്ചുപോകും. ജീവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലത്തിന്റെ

വായനയെയും വാക്കിനെന്നും തിരിച്ചറിയാത്ത എഴുത്തുകാരനാകട്ട ചരിത്രപുസ്തകത്തിൽനിന്നുപോലും പുറത്തുനില്ക്കേണ്ടിവരും. ഈ ചരിത്രയുടെ കതിയ നൃസരിച്ച്, പുതിയ കാലത്തിൽന്റെ ഭാവുക തരത്തോടൊപ്പം ഭാഷയെയും ആശയത്തെയും നിരന്തരം പുതുക്കിക്കൊണ്ടാണ് മലയാളവും അതിജീവിച്ചത് എന്നുറപ്പാണ്.

കവിതയെസംബന്ധിച്ചിടതേം സമകാലികമാവുക എന്ന വെല്ലുവിളി പലവിധത്തിൽ പൂർത്തിയാക്കാം. കവിയും വായനക്കാ രന്നും പെരുമാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭാഷയുടെ ജീവൻ കവിതയുടെ സവിശേഷ ഭാഷയിലേക്ക് ആവാഹിക്കാൻ പ്രതിഭയുടെ അനിവാര്യതയാൽ ചിലർക്കൈക്കില്ലോ സാധ്യമാകും. അതാണ് ഏറകുവെറു എങ്ങും പുഖ്യവും ചിലവുകുറഞ്ഞതുമായ പുതുമപ്പട്ടത്തൽ. ഇന്നത്തെ കവിതയുടെ പ്രധാന ദോഷമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നതുപോലും, ഭാഷയിലെ ബാഹ്യമോടിയുടെ പുതുമയിൽ അഭിരിമിക്കുന്ന ചില ചെറു പുക്കാരുടെ കവിതകളിലെ ആവർത്തിച്ചു ചെടിച്ച ഈ ഭാഷാസ്വഭാവമാണ്. ചിലരാകട്ട വർത്തമാനത്തിൽന്റെ ചരിത്രപരമായ സന്ദിഗ്യതകളെക്കുറിച്ചുള്ള അസാമാന്യമായ അവബോധത്താൽ കവിതയിലെ പ്രമേയത്തെ സമകാലവുമായി നിരന്തരം ബന്ധിപ്പിച്ചു നിന്നുത്തും. പാരമ്പര്യത്തിൽന്റെ കരുതിനെന്നും കരവിരുതിനെന്നും നന്നായി തിരിച്ചറിഞ്ഞവർക്കുമാത്രമേ ഇത് സമകാലിക കവിതയിൽ സാർത്ഥകമായി നിർവ്വഹിക്കാനാവു. പുതിയ കവികളിൽ ചിലരെക്കില്ലോ ഇതിനുമാത്രം കഴിവുള്ളവരുണ്ട്. അവരെ പകേശ സമകാലിക കവിതയുടെ വിമർശകൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞുവോ എന്ന് സംശയമാണ്.

മരുഭൂമി കുടുരുണ്ട്. മനുഷ്യകുലം ഓരോരോ കാലത്തും നേരിട്ടുന്ന ജീവിത പ്രതിസന്ധികളെ താത്ത്വികമായി വിലയിരുത്താൻ അവർ പ്രാപ്തരാണ്. അതിനെ ആന്തരിക്കപ്പെടുത്താനും ഉഭാഗി യെടുത്ത ജീവിക്കുന്ന കാലവുമായുള്ള കവിതയുടെ ആന്തരിക്കപ്പെടുത്താനും അവർക്കാവും. താൻ പെരുമാറുന്ന ഭാഷയുടെയും ജീവിക്കുന്ന സംസ്കാരത്തിൽന്റെയും ആന്തരിക്കപ്പെടുത്താനും അവർക്കാവും അവിവായും അനുഭവമായും ഉൾക്കൊണ്ടവരാണവർ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സമകാലത്തെ ഭാഷയെയും ഭാവുക്കരാത്തയും ഒരുമിച്ച് സാധ്യമാക്കാൻ അവർക്ക് പണിപ്പെടേണ്ടിവരില്ല. ആ കവിയും ആ കവിതയും വർത്തമാനത്തെ മാത്രമല്ല കാലത്തെത്തന്നെ അതിജീവിക്കുന്നു. എന്നാൽ പെരുത്ത നുറ്റാണ്ടിന്തയ്ക്കുമാത്രം എന്നപോലെ സംഭവിക്കുവാനെ അതിനു കഴിയും. അവരെ നാം കാലത്തിൽന്റെ ഭാസനെന്നും എഴുത്തതിൽന്റെ അപ്പെന്നും അതിനാൽ ബഹുമാനത്തോടെ വിളിക്കുന്നു.

വ്യക്തിയെന്ന നിലയ്ക്ക് കവിയുടെ താൽക്കാലികമായ അനുഭവങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കലാണ് കവിതയെ സമകാലികമാക്കാനുള്ള മറ്റൊരു സൂത്രം. വ്യക്ത്യനുഭവങ്ങൾക്ക് സാർവലഭകികമായ സാംഗത്യമുള്ളതിനാൽ അതെത്ര ആഴം കുറഞ്ഞതായാൽപോലും വായനക്കാരൻ്റെ അനുഭവപാദവുമായി സാമ്യം പ്രാപിക്കാൻ എളുപ്പമാണ്. അതിനാൽത്തന്നെന്ന, ഓരോ കാലത്തും എഴുതപ്പെട്ടതിൽ എറ്റവുമധികം കവിതകളും വ്യക്ത്യനുഭവങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും പ്രലോഭിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായിരിക്കും. കവിതയുടെ ആഴഞ്ഞളിലേക്ക് മുങ്ങാനാഗ്രഹിക്കാതെ ബാഹ്യമോടികളിൽ ആനന്ദം കണ്ണടത്തുന്ന വായനക്കാരെ ആവോളം തൃപ്തിപ്പെടുത്തുമെന്ന തിനാൽ അത്തരം കവികൾക്കും കവിതകൾക്കും പൊതുജനസ്വീകാര്യത ധാരാളം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യു.

ഇതെല്ലാം പറഞ്ഞതിൽ രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിലാണ് വളരെതോളിന്റെ കവിത പുതിയ കാലത്തെ വായനയോടും ഭാവുക്കരാത്തോടും ഫലപ്രദമായി സംബന്ധിക്കുന്നത്. കണ്ണടത്തുന്ന പ്രമേയത്തെ സമകാലത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളുമായി നിരന്തരം ബന്ധിപ്പിച്ചുനിറുത്തുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. പ്രമേയം കൊണ്ട് മാത്രം വർത്തമാനകാലത്തെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്ന കവിതയ്ക്ക് പല പ്ലാറ്റും കൈകാര്യം ചെയ്തിരിക്കുന്ന പ്രമേയത്തിന്റെ ആയുസ്സും സ്ഥിരമാവും. ചരിത്രത്തിൽ കുറിക്കപ്പെട്ട സംഭവമാണ് കൈകാര്യം ചെയ്തിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ കവിതയും ആ ചരിത്രത്തിന്റെ ഭാഗമാകും. സമാനമായ ചരിത്രമുഹൂർത്തങ്ങളിൽ അത് പുനരുപയോഗപ്പെടുകാം. അപ്രസക്തമാവുന്ന ചരിത്ര പാംജാളുക്കുറിച്ചാണെങ്കിൽ കവിതയുടെ പ്രമേയതലം ദുർബലമാവുകയും പ്രമേയബാഹ്യമായ മറ്റൊന്തകളിലും കാവ്യഗൗണങ്ങളാൽ കവിത നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കവിസഹജമായ പ്രതിഭക്കാണ്ക്ക് വളരെതോളിന്റെ സമകാല സംബന്ധങ്ങളായ കവിതകൾ പ്രമേയത്തിന്റെ ചരിത്രസാധ്യത നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടും നിലനിൽക്കുന്നു. അതിന് ഒരുദാഹരണം എന്നതാണ് ഒരു കൂഷ്ഠംപ്രസ്തിനോട് എന്ന കവിതയുടെ പുനർവായനയ്ക്ക് പ്രസംഗി.

കവിയെന്ന നിലയ്ക്കു മാത്രമല്ല വ്യക്തിയെന്ന നിലയ്ക്കു തന്നെ വളരെതോൾ സമകാലികനായിരുന്നു. ഉള്ളിൽ ഭൂതകാലത്തെയും ആശാൻ ഭാവികാലത്തെയും വളരെതോൾ വർത്തമാനകാലത്തെയും എഴുതിയവരാണ് എന്ന് ആലക്കാരികമായി നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇന്നത്തെ വ്യവഹാരാർത്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹം ആക്ടിവിറസ്സായ എഴുതത്തുകാരനായിരുന്നു. അറ്റവും ചെയ്യുമെന്ന് ഭീഷണി

യുണിക്കായിട്ടുപോല്ലും പയ്യനുരെ കോൺഗ്രസ്സ് സമ്മേളനത്തിൽ അദ്ദേഹം പങ്കുത്തു. മറ്റു തരത്തിൽ തെറ്റിഡിയർിക്കപ്പെട്ടുമെന്നറിഞ്ഞിട്ടും തൃപ്പൂതിലെ സാഹിത്യ പരിഷത്ത് സമ്മേളനത്തിൽ പങ്ക് ടുക്കാതെ മദ്രാസിലേക്ക് കോൺഗ്രസ്സ് ദേശീയ സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കുടുക്കാൻ അദ്ദേഹം പോയി. ഇന്ത്യാ സോവിയറ്റ് സൗഹ്യദാതര ഉയർത്തിപ്പിടിക്കാനും വാഴ്സാ ലോക സമാധാനസമ്മേളനത്തിൽ പങ്കുടുക്കാനും അദ്ദേഹം തയ്യാറായി. കലാമണ്ഡലം സ്ഥാപിക്കലും പുസ്തകം തോളേന്തി വില്ലക്കലും വെറുമൊരു വേലയല്ല, സാംസ്കാരികമായ ചില വിശ്വാസസംരക്ഷണങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള സമരമുറകൾ തന്നെയായിരുന്നു.

ദേശരാഷ്ട്രത്തിന്റെ അതിരുകളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് സ്വന്തം രാജ്യം ഏതാണ് എന്നും അതിന്റെ പരമാധികാരം ആരുടെ കൈയിലാണ് എന്നും ആശങ്കിക്കാൻ അദ്ദേഹം എഴുത്തിലൂടെ ശ്രമിച്ചു. പുരാണം പറയുമ്പോൾ പോല്ലും, ‘വല്ലായ്മ ദേവകൾ പെടുത്തുവതുപോല്ലും സഹിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത പുർവ്വരക്തമാണ് ഭാരതത്തിന്റെ’ എന്ന് പറയേണ്ടിവരുന്നത് ചരിത്രപരമായ ആഭ്യാസം തിന്റെ പ്രകാശനമാണ്. ഏതൊരു പ്രമേയത്തയും, അത് താൻമുന്നൊടുവയ്ക്കുന്ന ആദർശത്തിന്റെയും തന്റെ രാഷ്ട്രിയ നിലപാടിന്റെയും വിശദികരണത്തിന് സഹായിക്കുമെങ്കിൽ കുസലനേം അദ്ദേഹം എടുത്തുപയോഗിച്ചു. പത്രവാർത്തയും കേടുകേൾവിയും ഭാവനാവിലാസവും കൈടുകമകളും ചരിത്രസംബന്ധങ്ങൾക്കു പൂരിക്കുവാൻ കവിതയുടെ ഇതിവ്യത്തശരീരമായി വളരുതോൾ ഏറ്റെടുത്തിട്ടുണ്ട്. കൃഷ്ണപുരുഷിലെ പരാമുഷ്ട സംഭവത്തിന്റെ ചരിത്രശുഖിയെയും കാലിക്ക്രപ്പസക്തിയെയും കവിതയുന്നനിൽക്കുന്നതാണ് അതിന്റെ കാവ്യഗൃഢാവും ദേശീയമോധവും.

‘വിദേശത്തുചെന്ന ആയിടത്തുകാരാൽ വേണ്ടുവോളം മാനിക്കപ്പെടാതെ, മതോപന്നാസങ്ങൾ ചെയ്തു സമ്പരിച്ചിരുന്ന ഒരു സന്യാസി ശ്രേഷ്ഠനെ അപദേശിക്കുന്ന’താണ് ഈ രചനയെന്ന് കൂട്ടിക്കൂട്ടണമാരാർ അടിക്കുറിപ്പു നല്കിയ കവിതയാണ് ഒരു കൃഷ്ണപുരുഷിനോട്. (സാഹിത്യമത്തജി. ഭാഗം-4). 1095 മിമുന (1919) തിലാണ് ഈ കവിത എഴുതിയതെന്ന് രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആരാണി സന്യാസിയെന്ന് കവിയോ അടിക്കുറിപ്പുകാരനോ വ്യക്തമാക്കാത്തിട്ടേണ്ടും ഉള്ളറിക്കാനേ വായനക്കാരന് വകയുള്ളൂ.

ഈ സന്യാസിശ്രേഷ്ഠൻ വിവേകാനന്ദനാകാം. അത്തരമൊരു നിർണ്ണയനത്തിലേക്ക് വായനക്കാരെ നയിക്കുന്ന നേതൃത്വജൂളം സുചനകളാണും കവിതയിലുമില്ല. പാലിക്കുവാനല്ലാലീക്കുട്ടതൻ സമേ

എന്ന എന്ന വരിയിലെ സമ്മേളനമെന്ന വാക്കും വാൺസിദ്ധവിയുടെ അനുഗ്രഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സുചനകളും വിവേകാനന്ദന ഓർമ്മി പ്ലിക്കുമെക്കിലും ഡിജേന്റേഴ്സ് വംശജനത്ര താങ്കൾ എന്ന തീർച്ച പ്രപടുത്തൽ മരിച്ചുചിന്തിക്കാനും പ്രേതിപ്ലിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും വിദേശയാത്ര ചെയ്ത ഭാരതീയ ഒപ്പി എന്ന നിലയ്ക്ക് വിവേകാനന്ദനയാണ് ഈ ലേവനം കവിതയോട് ചേർത്തുവെക്കുന്നത്. അതൊരു വസ്തുത എന്ന നിലയ്ക്കല്ലോ, ഈനി പ്രസ്താവിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ വിവേകാനന്ദന സ്ഥാമികളുടെ ജീവിതചിത്രവുമായി ഉരുച്ചുനോക്കുമ്പോൾ കുടുതൽ വ്യക്തമാക്കുമെന്നതിനാലാണ്.

ഭാരതമാടുക്കും ചുറ്റിനടന്ന ആ പരിത്യാഗി 1893 മെയ് 31 -നാണ് ബോംബെ തുറമുഖത്തുനിന്ന് വിദേശയാത്ര തിരിക്കുന്നത്. സിംഗപ്പുർ, ഹോങ്കോങ്, ചെനൻ, ജപ്പാൻ എന്നിവിടങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചു ശേഷമാണ് അദ്ദേഹം അമേരിക്കയിലെത്തുന്നത്. കാനയിലെ വാൻകുവറിൽ നിന്ന് തീവണ്ടിമാർഗ്ഗം ഷിക്കാഗോയിലെ തത്തിയ അദ്ദേഹത്തെ മതസമ്മേളനത്തിൽ പ്രസംഗിക്കാൻ അനുവദിക്കില്ലെന്നുപറഞ്ഞ് അപമാനിച്ചു വിടുകയായിരുന്നു സംഘാടകർ. വിവേകാനന്ദ ചരിത്രത്തിലെ അത്യൈം ഭാഗമാണ് കവിതയുടെ അതിരിക്ഷവുമായി ചേർന്നു നില്ക്കുന്നത്. ആ സംഭവം കഴിഞ്ഞു ഇരുപതിലധികം വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷമാണ് ഈ കവിത രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. കൈയിൽ പണമില്ലാതെ അലഞ്ഞുനടന്ന വിവേകാനന്ദനയെ ധനികയായ ഒരു മദാഹമയാണ് ഹാർബാർഡ് യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലെ ഗ്രൈക്ക് പ്രോഫസറായ ജേ. എച്ച്. റെറ്റിനെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത്. അദ്ദേഹം വഴിയാണ് ലോക മത സമ്മേളനത്തിൽ പ്രസംഗിക്കാൻ വിവേകാനന്ദൻ അവസരം ലഭിക്കുന്നത്. ഇരുപത് വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷവും വിവേകാനന്ദനേറ്റ് ആദ്യത്തെ നീറ വള്ളുതോളിഞ്ഞേണ്ടി മനസ്സിൽ ഉണ്ടായതു മുറിവായി കിടന്നിരിക്കണം. 1919-ൽ, അതായത് ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യ സമരത്തിന്റെ ആദ്യപരമായ ഉള്ളടക്കം പുർണ്ണമായിക്കഴിയുകയും ദേശീയമേഖലയും അശിഖാല ആളുക്കത്തുകയും പ്രായോഗികമായ സമരമുറകളിലും ലേക്ക് അത് കത്തിപ്പുടരുകയും ചെയ്ത കാലത്തിന്റെ സമർദ്ദത്തിൽ പഴയ മുറിവ് സമകാലത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങളിൽ കുടുതൽ വേദന ചൂതാക്കും കവിതയുടെ കാരണം. പിന്നീട് വിവേകാനന്ദന വെള്ളക്കാർ നല്കിയ അതഭൂതാവഹമായ സ്വികരണം കവി അറിഞ്ഞിരിക്കില്ലെന്ന് ഉള്ളിക്കുന്നത് മൂല്യമാണ്.

സന്താം ദേശത്തെക്കാൾ മഹത്തരമായി മറ്റാരു ദേശവുമില്ലെന്നതാണ് ദേശീയമേഖലയുടെ കാതൽ. നാടിന്റെ പാരമ്പര

രുത്തിൽ കെതിനിർഭരമായ അഭിമാനം, ദേശസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായുള്ള അടങ്ങാത്ത അഭിനിവേശം, ദേശത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കും വികസനത്തിനുമുള്ള പരിശേഖം, ദേശീയ വ്യക്തിത്വങ്ങളോട് വീരാദവോടുകൂടിയ സന്നേഹം എന്നിവയാണ് ദേശിയതയ്ക്കുടെ ഉത്തമമായ ഗുണവിശേഷങ്ങൾ. അത്തരമാരു ദേശബോധമാണ് ഭാരതത്തെ സുരസിച്ച മഹാ സുകൃതിസ്ഥിരണിയായും യുറോപ്പിനെ ചെളിപ്പാടമായും അദ്ദേംചൊല്ലാൻ കവികൾ ദൈര്ഘ്യം നല്കുന്നത്. ഈ കവിതയിൽ സന്ദേശത്തയും വിദേശത്തയും കുറിക്കുന്ന പദ്ധതികളുടെയെല്ലാം വിന്യാസം ഇത്തരത്തിൽ ഇടക്കളുള്ളികളിൽ പെട്ടുന്ന് വേർത്തിരിക്കാൻ കഴിയും.

സന്ദേശം	വിദേശം
സുരസ്ഥിഭമഹാ സുകൃതിസ്ഥാനം	ചെളിപ്പാടം, ആപകിലാംഭസ്സ്
സ്വന്മാം സ്വസ്ഥാനം,	ദീനാക്രന്തുനിലം കൊലനിലം.
പ്രശാന്തം, സന്തന്ത്യസ്വാരയോഗ്യം,	
വീസ്തിരണം.	

മേലെ ആകാശം പവിത്രമായ ഇടം, താഴെ ചെളിപ്പാടം അധിസ്ഥിതമായ വുത്തികേക്ക് എന്നത് അക്കാലത്ത് ദയരഹിതമായി ഉപയോഗിക്കാവുന്ന കാവുംബിംബങ്ങളാകാമെങ്കിലും, ഈന്നിന്റെ സാമൂഹികബോധ പരിസ്വന്ത്രിൽ അത് വിണ്ണ്- വെളുപ്പ്- ശുശി : മണ്ണ്- കരുപ്പ്- മൈച്ച് എന്ന വരേണ്ടയുക്തിയെ പിന്തുടരുന്നു എന്ന എഴുപ്പം വായിക്കാനാവും.

സന്ദേശം x വിദേശം എന്ന ഭദ്രത്തപ്പോലെ ഭാരതീയൻ x വിദേശി എന്ന മരുഭൂരു ഭദ്രവും ഈ കവിതയിൽ പരിചരിക്കപ്പെട്ടു നുണ്ട്. പക്ഷിപ്പേശശശ്വരനായ പരുത്താണ് ഭാരതീയനെങ്കിൽ കപടരായ കൊറ്റികളാണ് വെള്ളുക്കാരൻ. നിറംകൊണ്ട് മാത്രമല്ല അവയ്ക്ക് സായിപ്പുമായി സാദൃശ്യം. പുറമെ കാണുന്ന സവർണ്ണത അക്കത്തെ ചെളിക്കരുപ്പിനെ മായ്ക്കാനുള്ള ആകർഷണിയവും ഭ്രമാത്മകവുമായ മറമാത്രമാണ്. കൊറ്റികളുടെ വെളുപ്പിൽ ഭേദിച്ചാണോ പരുന്ത് ആ ചെളിവരദാനേക്ക് ഇരഞ്ഞിച്ചുന്നത് എന്നുപോലും കവിക്ക് സന്ദേശമുണ്ട്. പണ്ഡിതാട്ട പൊരസ്ത്രുന്ന വെളുപ്പിനോടും അവന്റെ മുതലിനോടും ഭ്രമമുണ്ടായിരുന്നു. അതേ ഭ്രമം കൊണ്ടുതന്നെയാണ് കടലിലും പോകുന്ന പറക്കിക്കർക്ക് തണ്ടലും നീരും നല്കി തെങ്ങുകൾ വിഡ്യാരിത്തം ചെയ്തത്. (തെങ്ങുകളുടെ വിശ്വാസത്തം - പദ്ധതി).

കൊറ്റികളുടെ നിലപ്പിലും നടപ്പിലുംമെല്ലാം സഹജമായ അഹരമതിയുടെയും പുഷ്ടതിന്റെയും പ്രകടനമുണ്ട്. ധർമ്മാധർമ്മ ചിന്തയറവരാണെവർ. കൊല്ലുക, കീഴടക്കുക, കൊള്ളുയടക്കുക, എന്ന

താണ് അവരുടെ അതിജീവനത്തെനം. വെള്ളക്കാരൻ്റെ പുണ്ണിരിക്കു പിന്നിൽ വണ്ണനയുടെയും വിപണി ലാഭത്തിന്റെയും കരയുണ്ടെന്നത് പഞ്ചത്രത്തിലെ, വെള്ളക്കാറ്റി കുളമീനുകളെ രക്ഷിച്ച കമയുടെ പുനർവായനയാണ്. ചെളിവെള്ളത്തിൽ വലയുന്ന കൊച്ചുമീനുകളെയും തവളകളെയും പാലനം ചെയ്യാനല്ല വിശു അവാനാണ് ഗുഡലകഷ്യം. രക്ഷ എന്നതുതന്നയായിരുന്നു വെള്ള കാരായ മിഷനികൾ കരുത്തവരെയും ഏഷ്യക്കാരെയും പ്രലോ ഭിപ്പിക്കാനുപയോഗിച്ച മതപ്രമേയം.

‘കാവിവസ്ത്രത്താൽ സമാച്ചാദിത ശരീരത്തിൽ കേവലം ഭസ്മാലിപ്പത്തിനിവനാകിയ’ പരുത്തിന്റെ ബാഹ്യദർശനത്തിലേ കൊറ്റികൾ പിച്ചകാരനെയാണ് കാണുന്നത്. വള്ളത്രോളിന്റെ പ്രവാചകൾ ഗാന്ധിജിയാണ്. ഗാന്ധിജിയുടെ ലളിതവ സ്ത്രീലഭത്ത ‘അർഖനശനനായ ഫകീർ’ (പാമരൻ) എന്ന് കളിയാക്കുകയാണ് വിന്റെ ചർച്ചിൽ ചെയ്തത്. നാമതാരു പ്രശം സയാധി ഏറ്റവാണ്ടുകയായിരുന്നു. ‘എന്നാണിതു കുറച്ചുമാത്രം ഉടുപ്പുപയോഗിക്കുന്നത്’ എന്ന് ഒരു വെള്ളക്കാരൻ ഗാന്ധിജിയെ ഒരിക്കൽ പരിഹസിച്ചുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു. ‘എനിക്കും എന്റെ രാജ്യക്കാർക്കും ധരിക്കാനുള്ളത് മുഴുവൻ താങ്കളുടെ ശരീരത്തിലുണ്ടോ’ എന്ന് ഗാന്ധിജി തിരിച്ചും പറഞ്ഞു. അതിലെ പരിഹാസ യാനി ഗാന്ധിജിക്ക് പിടിക്കിട്ടിയെന്നർമ്മം. ചർച്ചിൽ എന്ന വെള്ളക്കാരൻ്റെ കളിയാകലാണ് രാഷ്ട്രപിതാവിന്റെ വിശേഷണമായി നാം വീണ്ടും വീണ്ടും പറയുന്നത്. വെള്ളക്കാരൻ്റെ വാക്കുകൾക്ക് പരിഹാസമായാൽപ്പോലും വിലയുണ്ട് ഇന്ത്യക്കാരൻ്റെ ചരിത്രപരമായ വിധേയത്തിൽ.

വെളുപ്പിന്റെ ആധികാരികതയിൽ നമുക്ക് വിശ്വാസം കൂടും. ഭാരതത്തിലും ഏഷ്യയിലും ലക്ഷക്കണക്കിനാളുകളെ തന്റെ വാക്കിന്റെ മാസ്തകികമായ ആത്മീയവലയത്തിൽ സ്ത്രാധ്യരാക്കിയ ഒരു സന്യാസിവരുന്നെങ്കുറിച്ച് ‘ഷിക്കാഗോ പ്രഭാഷണത്തിലൂടെ വെള്ളക്കാരര അസ്വരപ്പിച്ചവൻ’ എന്ന് യുറോപ്പൻ വിധേയത്വത്തിന്റെ ചരിത്രബോധത്താൽ നാം ഉള്ളറംകൊള്ളുന്നു. 1893 -ൽ ഷിക്കാഗോയിൽ നടന്ന ലോക മത മഹാസഞ്ചയനം, കൊളന്പാം അമേരിക്ക കണ്ണുപിടിച്ചതിന്റെ നാനുറാം വാർഷികാഖോലാഷങ്ങൾ ഭ്രാടനുബന്ധിച്ച് നടത്തപ്പെട്ടതായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ വെള്ളക്കാർ താമസിക്കുന്ന രാജ്യം ഞങ്ങളാൽ കണ്ണുപിടിക്കപ്പെട്ടതാണ് എന്നത് വെള്ളക്കാരൻ്റെ ചെളിപോലുള്ള കുപ്പ്, ലോകത്ത് പറഞ്ഞു പറ തതിയ പല നൃണകളിൽ ഓന്നാണ്. ഓഡിമ സംസ്കാരത്തെ മുഴുവൻ ചതിച്ചും പ്രലോഭിപ്പിച്ചും കൊന്നാടുകി, മനുഷ്യത്തിന്റെ

ശവപ്പറവിലാണ് അമേരിക്കൻ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ തിരുപ്പതിമ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത്.

ഒന്നാം ലോകയുദ്ധത്തോളം വരുന്ന ചരിത്രത്തിൽ വെള്ള കാരൻ വീഴ്ത്തിയ ചോരപ്പാടുകൾ മുഴുവൻ ‘പാൽക്കട്ടികകെത്തി വർ കാകോളമടക്കുന്നു തമസ്സിനേൽ സ്വാത്രികച്ചാ തമിവർ’ -എന്നെഴുതുമ്പോഴും ‘ശുഭ്രാത്മാകൾ മേഖലി ദിനാക്ര ഓതുന്നിലം കൊലവനിലം’ - എന്നെഴുതുമ്പോഴും വള്ളത്തോളിന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായിരിക്കണം. ആ കൊലവനിലത്തിന്റെ വരവത്തിൽ കുന്ന പരുത്തിനോട് തിരിച്ച് ഭാരതാകാശത്തിന്റെ സച്ചുതയിലേക്ക് പറന്നെന്താനാണ് കവി ആഹ്വാനംചെയ്യുന്നത്.

ഭാരതീയ സന്യാസിശ്രേഷ്ഠർ എന്ന ആശയത്തിലേക്ക് കൃഷ്ണപ്പരുന്തിനെ നേരിട്ട് ബിംബമാക്കാൻ കവി നിരത്തുന്ന ന്യായികരണങ്ങൾ ശ്രദ്ധയമാണ്. ഹാവിവിസ്റ്റ്രത്താൽ സമാച്ചാ ദിത ശരിരം മാത്രമല്ല ഭസ്മാലിപ്പത്തഗീവനും ദിജേന്റ്രവംശജ നും കുടിയാണ് പരുന്ന്. ശ്രീലംകൊണ്ട സാധ്യ. വലംവെച്ച് പറ കുന്ന തനിപ്പൊന്നിൽ വിസ്തൃത പത്രങ്ങൾ യാത്രപുറപ്പെട്ടു നാവർക്ക് ശുശ്രേഷകുന്നവുമാണ്. (യുറോപ്പരുടെ ശാസ്ത്രീയയുക്തി കൾ പ്രകാരം ശക്കുനും അന്യവിശാസമായിരുന്നു). വാൺമിമാതാവിന്റെ കൈത്തലോടലാൽ കണ്ഠംത്തിൽ വെള്ളി (വെള്ള) കിറമുള്ള പരു നിന്ന് ശ്രേഷ്ഠംസാരവും സിഖമാണ്. ജനം സവർണ്ണജാതിയിൽ, വാസം ഉന്നതതലങ്ങളിൽ, ഗംഡിരാകാരം, കാഷായവേഷം, കുറി. പാരായണമോ സാമവേദവും. ഒരു ശ്രേഷ്ഠംസന്യാസിയുടെ ഇരു ജീന് ഇന്നിയെന്നുവേണം. കാകയെല്ല പരുന്നാണ് ശ്രേഷ്ഠം. കവി യുടെ അഭോധത്തിൽ ശ്രേഷ്ഠംസിഖിക്കുള്ള മാനദണ്ഡവങ്ങളിൽ തോണിക്കാരനും താഴേക്കിടക്കാരനുമില്ല. എന്നാൽ പരു നിന്നെന്നും അനും വെള്ളക്കാറികൾ കഴിക്കുന്ന ചെറുജീവികൾ തന്നെയാണെന്നത് കവി മറന്നു. ഇരയുടെ കാരുത്തിൽ പരുന്നും കാറിയും തമിലുള്ള പ്രകടമായ വ്യത്യാസം വേട്യാടലിന്റെ സഭാ വത്തിൽ മാത്രമാണ്. കാറി ചെളിവെള്ളത്തിലെ മീനുകൾക്ക് അരി കെച്ചുന്ന് കാതിൽ സിഖാന്തം പറഞ്ഞ ചതിച്ച് കൊണ്ടുന്നു. പരുന്ന ഒരു മുന്നാറിയിപ്പുമില്ലാതെ ഒറക്കുതിപ്പിന് കീഴടക്കുന്നു.

‘ലോലചാമരയായ രാജലക്ഷ്മിയാൾ ആശ്രമമുറ്റമടിക്കുന്ന നാടാണ് എന്നേത്’ എന്ന ബോധമാണ് ഈ കവിതയുടെ അടി സ്ഥാന സത്ത്. വിവേകാനന്ദന് വിദേശയാത്രയ്ക്കുള്ള ചെലവു നല്കിയത് വേത്രി രാജ്ഞാവാണ്. വെള്ളക്കാരൻ്റെ നാടിനെ സ്വന്തം നാടിൽനിന്ന് വേറിട്ടുനിർത്തുന്ന പ്രധാന ഘടകമാണിത്. എത്ര ഭാന്താലയമാണ് തന്റെ നാട് എന്ന തിരിച്ചറിഞ്ഞതവരാണ് വിവേ

കാന്തനും വള്ളത്തോളും. വിദേശത്തുനിന്നു തിരിച്ചെത്തിയ സ്വാമിക്ക് ഏറ്റവുമധികം നേതിടേണ്ടിവന്ത് ഇന്ത്യയിലെ മറ്റു കൃഷ്ണപ്പരുത്തുകളുടെ വേദപാണ്ഡിത്യത്തെയായിരുന്നു. രാമാ യണവും ഷശ്വരവും പരിഭ്രാംപ്പെടുത്തി വള്ളത്തോളും കുറേ പരു തുകളുടെ പഴിക്കേട്ടു. എങ്കിൽപ്പോലും സ്വാതന്ത്ര്യസമരം കത്തി നില്ക്കുന്ന ഒരു കാലത്ത് വെള്ളക്കാരുടെ മണ്ണിൽനിന്ന് ഭാരത തിരെ മണ്ണും മനസ്സും വൃത്യസ്തമാണ് എന്ന് ഉരക്കെപ്പറയാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞു. സൗന്ദര്യം മണ്ണ്, മൊഴി, മഹതാം എന്നി വയക്കുറിച്ചുള്ള അഭിമാനം വള്ളത്തോളിൽനിരെ എന്നതെന്തയും കാവുവിഷയമായിരുന്നു. സൗന്ദര്യം ദേശത്തിന്റെ സമകാലികമായ ആവശ്യങ്ങളെ പുർത്തീകരിക്കുന്ന പല ഉപാധികളിൽ നന്നായി രൂപീ അദ്ദേഹത്തിനു കവിത. ദേശീയമായ ഏതൊരു ബോധ തെന്തയും ഉണ്ടാക്കാനുള്ള കവിതയുടെ ആത്മാവിനെ പേരുന്ന ശരീരം മാത്രമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു കവിതയിലെ പ്രമേയം. അതിന്റെ കാലികമായ പ്രസക്തിയോ പരിമിതിയോ അദ്ദേഹത്തെ അലട്ടിയില്ല എന്നതിന് ഏറ്റവും മികച്ച ഉദാഹരണമാണ് ഒരു കൃഷ്ണപ്പരുത്തിനോട് എന്ന കവിത.

വെള്ളക്കാരുടെ കാലനിലം വിട്ട് ഭാരതത്തിന്റെ വിസ്തീർണ്ണ നടോഭാഗത്തെക്ക് തിരിച്ചു പറക്കാൻ കവി കൃഷ്ണപ്പരുത്തിനോട് ആഹാരം ചെയ്യുന്നു. പഴയ കവിതകളിലെ ഈ ആഹാരംസ്വഭാവത്തെ പൂതിയ തലമുറയിലെ കവികളുടെ സൈദ്ധാന്തിക രക്ഷിതാക്കൾ അപഹരിക്കുന്നുണ്ട്. സ്വയമേവ സൃഷ്ടിച്ച ആദർശത്തിന്റെ ശേഖപുരത്തിൽ ഉപവിഷ്ടനായി സമൃദ്ധായതെന്തയും വായനക്കാരനെന്നും നിരന്തരം ഉപദേശിച്ചും വിമർശിച്ചും മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ മുഴക്കുകയായിരുന്നു നമ്മുടെ പുർവ്വിക കവികൾ എന്നവർ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നു. സമകാലികമായ പ്രമേയങ്ങൾ സികരിച്ച് രാഷ്ട്രീയക വിതരയിച്ചുതുന്നത് അനാവശ്യമായ ഭാരങ്ങൾ വായനക്കാരനും സമുഹത്തിനും നല്കുന്നുവെന്നതാണ് കാരണം. കവിയാക്കെട്ട് ഈ ആദർശങ്ങൾക്ക് പുറത്തുവസിക്കാൻ മാത്രം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. ഈ കവിതയിലെയും ആഹാരം സ്വാമിക്കുമാത്രമെ ബാധകമാകുന്നു ഇല്ല. വെള്ളക്കാരുടെ ഹൃദയമായ ക്ഷണം സികരിച്ച് പലവട്ടം വിദേശയാത്ര ചെയ്തിട്ടുണ്ടോള്ളോ വള്ളത്തോൾപോലും. സമകാലികപ്രമേയങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി എഴുതുന്ന രാഷ്ട്രീയ പ്രശ്ന കവിതകളുടെ ആഹാരംസ്വഭാവവാത്തിൽനിന്ന് സുരക്ഷിതമായി കവികൾ പുറത്തുകടക്കാൻ കഴിയും. കത്തിക്കും കഴുതിനിന്മിടക്കുള്ള കോഴിയുടെ ദുരന്തജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് വിലപിച്ചുകൊണ്ടുതന്ന കോഴിയിറിച്ചികുട്ടി ഉണ്ണാനുള്ള സുവാസാധ്യത അതിലുണ്ട്.

മുരിയക്കണ്ണിപ്പാലം

കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

കളിതാളം തുള്ളിയും സ്ലിപിച്ചും
 കളകളം പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുലച്ചും
 ഇരുപുറമുഖങ്ങാടിൻ പുവലംഗം
 തരളം തഴുകിയും മുത്തമിട്ടും
 ഓടിന്തുമൊരുമാത്ര തണ്ടിടാതെ..
 യോജുക്കും തെളിമയെ തണ്ടോരിപ്പു.

അക്കരെയിക്കരെ നിന്നു തണ്ടശ്ശ്
 ആണുങ്ങൾ, പെള്ളുങ്ങൾ, പെപക്കിടാങ്ങൾ
 ആറുകടക്കാൻ മിനക്കെടാതെ,
 ആലോലനിലായതാക്കരായി
 ഇടമുറിയാത്തക്ക്ലോട്ടതാലെ
 ഇടരു പാലം പണിതുകൊണ്ട.
 ആറിനടിയിലെ ചീർക്കിടാങ്ങൾ
 സാമോദം തണ്ടെള്ളയാവർത്തിച്ചു.

ആഷാധമേരെക്കറുതിടുനോൾ
 ആകാശം പൊട്ടിത്തെറിച്ചിടുനോൾ
 മാനവും മല്ലുമിടിഞ്ഞാലിച്ചു,
 മാമരം കുടിക്കെപ്പുഴഞ്ഞി.
 മേലന്നു നീളുന്ന തുമ്പിക്കെത്തുക്കു-
 താഴേന്നു മസ്തകം പൊക്കിക്കാടി
 മുകരും മണാത്തിൽ മതിച്ചേന്നു
 മദയാനക്കുട്ടം വരും വരവിൽ
 ആറിനിരുക്കരെ നിന്നു തണ്ടശ്ശ്
 ആണുങ്ങൾ, പെള്ളുങ്ങൾ, പെപക്കിടാങ്ങൾ,

ആറുകടക്കുവാനായിടാതെ,
അരുകെച്ചുമന മിഴികളോടെ,
ഇടചുഡിയാത്തക്ക്ലോട്ടുത്താലേ
ഇടരു പാലം പണിതുകൊണ്ടെ.
അൻനടിയിലെ മീസ്കിടാഞ്ഞൾ
അ നേരേമെന്നോർത്ത, താരിഞ്ഞു!

ഇരുളട നീഞ്ഞിയുദിച്ചുപൊണ്ടും
പുലരിയിൽക്കുകുമം ചാർത്തി നില്കേ,
വിടരുന ഷാട്ടുകൾ കാത്തുവെച്ച
പരിശ്ലേഛപ്പുതുറക്കും മുന്നേ,
പുതുജീവിതത്തിൻ ശിടിപ്പിനായി
കൊതിപുണ്ഡ കാലം നരച്ചുപോയി.
ഇരുക്കരക്കാരുടെ ക്ലോട്ടുത്തി-
നോരു കോൺക്രീറ്റ് സ്ഥാരക്കേസ്തു തിർക്കാൻ
അധികാരിവർഗ്ഗപരമ്പരകൾ
അനവധി നീട്ടുകളാശുവെച്ചു.
ഇരുപ്പണ്ഡായത്തുകൾ ക്ലീചേർക്കാൻ
പതിവായി വാഗ്ദാനം, കർക്കശേഷം
നടപടി, തുരിതമാം നീക്കേമല്ലാം
ഫണ്ടുകൾ പാസ്യായ്ക്കരാറുകാരൻ
കണ്ണുമടങ്ങി, - യതുറ്റുനോക്കി
കാഴ്ചയുംകെട്ടി, - യതിനിടയിൽ
കാണാതെയായിരും നീരൊഴുക്കും!
തൻപേരിലുണ്ടായെയാരീവിവാദം
താങ്ങുവാനാവാണ്ടിട്ടായിരിക്കാം
പുഴപോയ് മറഞ്ഞ;താദിക്കുണ്ണോക്കി-
യലമുറിട്ടു കിടപ്പു നാട്ടാർ.

ഇനിവേണ്ടാ പാലവും പദ്മതിയും
ഇനിവേണ്ടാ ഉന്നിയും പൊല്ലാപ്പും
ഇതിനുള്ള പണിനികർഷകർക്കായുണ്ടാ-
രെമുഴം കയറിനായ് വകയിരുത്താം.

അം...
അം...
അം...

കമയറിയാതെ

എ.എം. ശ്രീധരൻ

അമ്മാവൻ എപ്പോഴും ഇങ്ങനെന്നയാണ്. നിനച്ചിരിക്കാതെ കയ നിവരും. മറുള്ളവരുടെ പ്രയാസങ്ങളെ ഗൗത്മിക്കുകയെയില്ല.

വനുകയറിയാലുടനെ “ചായയെക്കു...വെള്ളംതിന് നല്ല ചുട്ട് വേണം...നീയെന്നൊ പലഹാരങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ ഇതു വെകിയത്?”

ഈ അമ്മാവനെന്നതാ ഇങ്ങനെ...ബാക്കിയുള്ളാർക്ക് സുവാ നോ...കുട്ടികളോക്കെ നന്നായി പറിക്കുന്നില്ലോ...ഈ പ്രാവശ്യം വിള യെങ്ങനെ...എന്നും വാടകവീടിൽത്തനെന കഴിഞ്ഞാൽ മത്യോ...എ നോക്കെയുണ്ട് കാർനോറായാൽ അനേഷ്ടിക്കാനായിട്ട്.

അല്ലെങ്കിൽ എന്നും സന്തം സുവഞ്ഞങ്ങളും അമ്മാ വൻ വേവലാതിപ്പുട്ടിട്ടുള്ളു. ഇങ്ങനെയും ഒരു ജനം...

മറുതെത്താനും പരയാതിരുന്നാൽ തുടങ്ങും രോഗാത്യരത യുടെ നാൾവഴിപുസ്തകത്തിന്റെ എടുമരിക്കാൻ.

മേലാസകലം ചൊറിഞ്ഞുപൊടുന്ന പ്രകൃതമായിരുന്നു അമ്മാവന്റെ. പത്താംകൂറ്റ് പരിക്ഷയോടുപ്പിച്ചാണ് അമ്മാവ നിൽ ചൊറി പടർന്നതെന്ന് അമ്മ പരയാറുണ്ട്.

ചൊറിച്ചിലിന്റെ സുവം അനുഭവിച്ചുതനെന അറിയണമെന്ന് അമ്മാവൻ ഇടയ്ക്കിടെ പരയുമായിരുന്നുപോലും. ഗോപാലൻ വെദ്യരുടെ കയ്യുനിഫ്രീഡ് മേലാസകലം പുരട്ടി കളരി ശുരൂക്കെ ലൈപ്പോലെ അമ്മാവന്ന് കുടുകാരെ വെല്ലുവിളിക്കുമായിരുന്നു.

കയ്യുനിയുടെ വേരും വർഷങ്ങൾ പഴക്കമുള്ള എല്ലായുടെ കീടവും ചേർത്താണ് ഗോപാലൻ വെദ്യർ ചൊറിക്കുള്ള കുട്ടാ രൂക്കിയത്.

ആരുക്കരഭവതിക്ഷയ്ത്രത്തിലെ ചെമ്പുകുട്ടുകത്തിലെ എല്ലായുടെ കീടം ഒരുകാലത്ത് അമ്മാവൻ മാത്രം അവകാശപ്പെട്ട തായിരുന്നു.

ക്രമേണ ചൊറിച്ചിലിഞ്ഞേ കാറിന്യും കുടിക്കുടിവന്നു. കയ്യുന്നി എല്ലായെ തോല്പിക്കുന്ന പശിമയാർന്ന ഭ്രാവകം ആ ശരീര തതിൽനിന്ന് ലഭിച്ചിരിങ്ങി. ആപാദച്ചുഡം നയനാഭിരാമമായ ശരീരം കരുത്തിരുണ്ടു.

പിന്നീട് നാളിതുവരെ ചൊറിച്ചിലിൽനിന്ന് അമ്മാവൻ മുക്കി യുണ്ടായിട്ടില്ല. ചൊറിച്ചിൽ മറ്റൊളവരിയാതിരിക്കാൻ അമ്മാവൻ സുഹൃത്തുക്കളെ ബോധപൂർവ്വം ഒഴിവാക്കി. ചൊറി പകരുമെന്ന കരുതി സുഹൃത്തുക്കൾ അമ്മാവനേയും.

പ്രശസ്ത ജനി കുടുംബമായ മേലേടത്ത് തറവാട്. ജനം കൊണ്ടു കർമ്മംകൊണ്ടും കാരണവർ.

അമ്മാവൻ എന്നേക്കാൾ ഏകദേശം രണ്ടുവയല്ലിഞ്ഞേ മുപ്പു കുട്ടം. കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ ഒരു വർഷം എടുമാസം പതിമു നുംബിവസം. തണ്ണേൾ രണ്ടുപേരുടേയും നക്ഷത്രങ്ങളും ഓന്നാണ്. ഒരേയൊരു വ്യത്യാസം. അമ്മാവൻ കരുതൽ പുത്രം താൻ വെള്ളത്ത് പുത്രം. താൻ കരുത്തിട്ട്. അമ്മാവൻ വെള്ളത്തിട്ട്.

ജനനാ വെള്ളത്തവനായ അമ്മാവനോട് എന്നിക്ക് കടുത്ത അസുഖയായിരുന്നു. കാരണം വ്യക്തം. അമ്മാവനെ മോനേ, മുത്രേ, വെള്ളക്കുറേ ഏന്നൊക്കെ വിളിച്ച് സ്ത്രീകളെല്ലാം ഉമ്മ വെക്കുമായിരുന്നു. അമ്മാവൻ തിരിച്ചും.

അംഖുവയല്ലുവരെ അയൽവക്കത്തെ സ്ത്രീകൾ അമ്മാവൻ മുലകൊടുക്കുമായിരുന്നു. നായരുട്ടിയല്ലോ - ഉട്ടാതിരിക്കാൻ പറ്റോ.

കാളക്കുടനേപ്പാലെ അഞ്ചിഞ്ഞ നുകരുന്നോൾ മറ്റൊ മുല ഞെട്ട് സാവാധാനം തെരടിയാസ്വദിക്കുന്ന അമ്മാവൻ രൂപം ഇന്നും എന്നേ ഓർമ്മയിലുണ്ട്.

മുപ്പരുടെ കൈപ്പുണ്ണം അനുഭവിക്കാത്ത സ്ത്രീകൾ തണ്ണേ മുടു ശ്രമത്തിലെന്നു കുറവായിരുന്നു.

മേലേടത്തു തറവാടിലെ അരുമസന്തതി വിവാഹപ്രയമായ പ്ലാൾ ദേശിയപ്രസ്ഥാനത്തിലാകുപ്പുനായി കേളപ്പനോടൊപ്പമായി രൂന്നു. പകൽ മുഴുവൻ ‘ഭാരത് മാതാ കീ ജയ്’ വിളിയും രാത്രി നിർത്താതെയുള്ള ചൊറിച്ചില്ലും.

ബീച്ചിഷുകാരൻ ഇന്ത്യവിടരുതെ എന്ന് ചൊറിച്ചിലിന്റെ ആധിക്യത്തിൽ അമ്മാവൻ ആത്മഗതം ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നു.

ചൊറിച്ചിൽ കേവലം ഒരു തൊലിപ്പുറഞ്ഞാഗമാണെന്നും ഉള്ള കണ്ണഭേദം അതു ബാധിക്കില്ലെന്നും അമ്മാവൻ ഉറച്ചുവിശ്വസിച്ചു.

ഉള്ളിലുള്ള ദുഷ്പങ്ങളെ ശരീരം പുറത്തെല്ലുന്നതാണ് ചൊറി എന്ന വാദത്തെ അമ്മാവൻ മുക്തകണ്ണം എതിർത്തുപോന്നു. ഗോപാലൻവെദ്യരുടെ ചികിത്സ ഇടയ്ക്കുവച്ച് മതിയാക്കാനുണ്ടായ അടിസ്ഥാനപരമായ കാരണം ഈ അഭിപ്രായവൃത്ത്യാസത്തെ ചൊല്ലിയുണ്ടായ സ്വരച്ചേർച്ചയില്ലായ്മയായിരുന്നു.

പ്രകൃതിചികിത്സയിലുടെ ചൊറി ഭേദമാക്കാമെന്ന് അമ്മാവനോട് പറഞ്ഞത് കേളപ്പനായിരുന്നു. സാക്ഷാൽ കെ. കേളപ്പൻ.

കേളപ്പനന് ഏ.സി.കണ്ണൻനായരോടൊപ്പം ഉത്തരമലബാറിൽ അയിത്തോച്ചാടന രംഗത്തായിരുന്നു. ചൊറി ഇന്നൊരു സാർവ്വത്രീക പ്രതിഭാസമാണെന്നും അലോപ്പതിയും ആയുർദ്ദേശവും അതിനു കൂത്യമായ ചികിത്സ വിധിക്കുന്നില്ലെന്നും കേളപ്പൻ പറഞ്ഞത് അമ്മാവന് പദ്ധതായി തോന്തി.

നീലേശരം മന്ദംപുറത്തു കാവിനടക്കുത്തുള്ള പ്രകൃതിചികിത്സാ കേന്ദ്രത്തിൽ അമ്മാവനെന്നതുന്ത് അങ്ങനെന്നയാണ്. കാവിൽ ശ്രവതിയെ സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിച്ച് അമ്മാവൻ രാമൻമാസ്തിരുടെ അടുത്ത് ചികിത്സയുമാരംഭിച്ചു.

പ്രകൃതിചികിത്സയുമായി അമ്മാവന് എത്രയായിട്ടുമങ്ങൾ പൊരുത്തപ്പെടാനാകുന്നില്ല. തറവാട്ടിലെന്നും കാലത്ത് കിറന്നുചുട്ടാരാത്ത പഴുവിന്പാലിന് പകരം ഇവിടെ കുമ്പളങ്ങാനീര് അല്ലെങ്കിൽ വാഴപ്പിണ്ടിനീര്. ഉപ്പിടാത്ത ഉണങ്ങലരിച്ചോറ്. വേവിക്കാത്ത പച്ചക്കരികൾ. എന്റെ മന്ദംപുറത്ത് കാവിലമേം ഇത് എന്തിന്റെ തുടക്കമൊന്ന്.

കുടാതെ കമ്പിളി പുതച്ചുള്ള വെയിൽക്കായലും മറ്റു ചൊറിയമ്മാരോടൊത്തുള്ള സഹവാസവും.

ചൊറി തന്റെ സ്വകാര്യസ്വത്താണെന്നും ഒരു തിരിച്ചുപോക്ക് അനിവാര്യമാണെന്നും അമ്മാവന് തോന്തിത്തുടങ്ങി. വദരുടുപ്പിൽ എത്രകാലം ചൊറി പൊതിയാനാക്കുമെന്ന് അമ്മാവൻ വ്യാകുലനായി.

ഉള്ളും പുറവും അറിയുന്ന ഒരാളുവേണം. അന്തർഗ്ഗതങ്ങൾ ഇന്ത്യൻവെക്കാൻ രേത്താണ് വേണം.

കേരളത്തിൽ വിമോചനസമരം കൊടുവിത്രക്കാളളുമ്പോൾ അമ്മാവൻ കല്യാണത്തിന്റെ ആരവങ്ങളിലായിരുന്നു. 1957-ലെ സംത്രണ്ട്രിനത്തിന്റെ അമ്മാവൻ വിവാഹിതനായി. ദേശീയ ബോധം കല്യാണത്തിലും അമ്മാവൻ കുടൈക്കാണഭൂതനന്നു. സ്വാത ദ്രോഡിയുടെ ഓർമ്മ പുതുക്കാനെന്നോണം കല്യാണം രാത്രി 12.05നാക്കി.

ആദ്യരാത്രിയിൽ ചൊറിയുടെ ബീഭത്തുതയിൽ നവോധയായ കല്യാണിക്കൂട്ടി മണിയർ വിട്ടോടി. ഇതിനെക്കുറിച്ചുണ്ടായ അങ്ങാടിപ്പാട്ടായ അടുക്കളെപ്പാസ്യമിതാണ്.

കല്യാണിക്കൂട്ടി ഒരു കയ്യിൽ പാൽഗോസ്സും മറുകയ്യിൽ വരി ക്കച്ചകയുടെ ചുള്ളയുമായി മണിയറിലേക്ക് കടക്കുമ്പോൾ അമ്മാവൻ പുർണ്ണ നശനായിരുന്നു. തന്നെ കണ്ടതും പുതുമണബാളിൾ ഇരുകയ്യുകൊണ്ടും നശിത മരയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ച് പിന്തിരിഞ്ഞുനിന്നു. ഇതിങ്ങനെന്നെയാക്കത്തനെന്നയായിരിക്കുമെന്ന് കല്യാണിക്കൂട്ടി നമ്മൾിരസ്കയായി. പിന്നീടങ്ങാട്ട് അമ്മാവൻ ഏതോ മുഖ്യമായ വൈരാഗ്യം തീർക്കാനെന്നപോലെ സന്തം ശരീരത്തെ കീറിമുറിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇടയ്ക്ക് “അവൻ്റെ ഒരു കയ്യുന്നി എണ്ണ. രക്ത ദുഷ്പൂം പോലും. അവൻ്റെ രക്തത്തിനാണ് ദുഷ്പുമെന്ന് ആർക്കാണാറിയാത്തത്. അവൻ്റെത് ഇരക്കുമതിയും എൻ്റെത് സദേശിയും” എന്ന് ആവർത്തിച്ചു പറയുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ചൊറിച്ചിലിഞ്ഞേ മുർദ്ദന്തിരത്തിൽ അമ്മാവൻ ഭാരത് മാതാ കീ ജയ് വിളിക്കുകയും പശിമയാർന്ന ഭ്രാവകം കിടക്കവിത്തിൽ തുടയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

നിന്നനിൽപ്പിൽ കല്യാണിക്കൂട്ടി സ്തംഭിച്ചുപോയി. ബോധം തെളിഞ്ഞപ്പോൾ ഇരങ്ങിയോടുകയായിരുന്നു.

ആദ്യരാത്രിയുടെ അനുഭവം ഇങ്ങനെന്നെയാക്കേയായിരുന്നെന്ന കിലും അമ്മാവൻ-കല്യാണി ഭാവത്യത്തിൽ സന്തതികൾ പതിനാറ്. ഇതിൽ നാലെണ്ണം ചാപിള്ളയായിരുന്നു. ശേഷിക്കുന്നവർ ജീവിതാന്വയനത്തിൽ സജീവപക്ഷാളികൾ. കല്യാണിക്കൂട്ടിയുടെ നേർച്ചകളുടെ ഫലം - ആരും ചൊറികുടാതെ രക്ഷപ്പെട്ടു.

ആയിരെന്നാണ് മേലേടത്ത് തറവാട്ടിൽ ഭാഗംവെയ്പു നടന്നത്. മരുമകത്തായമായതിനാൽ ഭൂസ്വത്തിന്റെ നല്ലാരുപക്കപെങ്ങനൊരും മരുമകളും സ്വന്നമാക്കി.

കാരണവസ്ഥാനം അമ്മാവന് അലക്കാരമായി. അലക്കാരത്തിന്റെ പ്രദയിൽ, നാടുപ്രമാണിത്തത്തിന്റെ ഏയർക്കണ്ടീഷ

നിൽ അമ്മാവൻ കോട്ടുവായിട്ടും. പ്രമാണിത്തതിന്റെ തിരു ശ്രഷ്ടിപ്പുകൾ.

അങ്ങനെന്നാണ് അമ്മാവൻ എൻ്റെയടക്കത്ത് സന്ദർശകനായി തിരുന്നത്. എന്നും കുപ്പായക്കീഴ്യിലെ ചീട്ടടക്കത്ത് കാട്ടി അമ്മാ വൻ ചൊറിപുരാണം വിളിച്ചി. ടട്ടവിൽ “ഈ മരുന്ന് നീ വാങ്ങിച്ചു തരണം. ചൊറി അല്പം കുടുതലാണ്” എന്ന യാചനയും.

ജീവിതത്തിനു താളമുണ്ടാക്കാനുള്ള ഒരുക്കങ്ങളിൽ പിന്നീട് ഞാൻ അമ്മാവനെ ഗഹനിച്ചതേയില്ല. അമ്മാവൻ്റെ വരവും കുറ ഞതുകുറഞ്ഞു വന്നു.

കഴിഞ്ഞ കർക്കിടകത്തിന്റെ മഴയറുതിയിൽ ഞാൻ അമ്മാ വനെ നേരിൽപ്പോയി കാണുകയുണ്ടായി. പ്രായം എന്നിലും ചില പക്കതകളോക്കെ വരുത്തിത്തീർത്തിരുന്നു.

കറുപ്പ് മെല്ലെ നീങ്ങി അമ്മാവൻ അല്പാല്പം വെള്ളുത്തുതു ടങ്ങിയിരുന്നു. ചെറുപ്പകാലത്തെപ്പാലെ.

എന്ന കണ്ണപ്പോൾ അമ്മാവൻ ഉമേഷവാനായി.

ഇടയ്ക്ക് മുത്തമകൾ ഗഹരിക്കുട്ടി കട്ടൻകാപ്പിയും കുണ്ടുകി അങ്ങ് പുഴുങ്ങിയതും മുന്നിൽക്കൊണ്ടുവെച്ചു. ഗഹരിയുടെ ശരീര തതിൽ നിരയെ മുളികയറിയിരുന്നു. എന്നു കാണാത്ത തലമുടി. മുണ്ടിന്റെ കോന്തലകൊണ്ട് ജാള്യത മറച്ചു.

വിമലിടത്തോടെ കാപ്പിയും കിഴങ്ങും ഞാനകത്താക്കി.

“രഹ്യവീരനെ നീ കാണാറുണ്ടാ?” ഗഹരി മുവവുരയില്ലാതെ ചോദിച്ചു.

ഞാൻ ഇല്ലെന്ന് തലയാട്ടി.

“പോലിസിലിവാണ്. നീ താമസിക്കുന്നതിനു തൊട്ടടുത്താണ് സ്നേഹം. വല്ലപ്പോഴും അതുവഴി പോകുന്നോൾ ചെന്നു കാണാണം.”

ഉബ്രുന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ആശേമക്കൈളക്കുറിച്ച് ഞാൻ അനേകിക്കാതിരുന്നില്ല...നന്നേ അതിശ്ചിച്ചായിരുന്നെന്നകിലും ഈന്ന് സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട നിലയിലാണവർ. സ്വന്തമായ നിലപാടുതറയുള്ളവർ.

മുത്ത രണ്ടുപേര് കട്ടുത്ത അമൃതാനന്ദമയീ ഭക്തരാണ്. വീട് ഒരു ദേവാലയംപോലെ. നിലയ്ക്കാത്ത പ്രാർത്ഥനകളും പ്രഭാഷ ഗണങ്ങളും മാതൃപുജകളും.

രണ്ടാമത്തെ മകൻ രവിശക്രിന്റെ രണ്ടാണ്മകളും ചെറുപ്പ്

രചന

ചായംയർമ്മരാജൻ

ദൃഡ്യക്കിരുന്നു ഭട്ടേന്താരു സന്ധ്യയിൽ
ചുറ്റിപ്പിണ്ടി ഞാനംബരം നോക്കവെ
അണിഞ്ഞു വെട്ടം ധ്രൂവിച്ചു മുകരായ്
വിഞ്ഞുന്നിതിബാറു നക്ഷത്രജാടകൾ.
സബ്യാരവാശിക്കു ജാമ്പം ലഭിച്ചപോ-
ലെങ്ങുമൊരുതുണിക്കിതയ്ക്കുന്ന കാട്ടിന്റെ
തേളു തലോടിക്കൊടുത്തുകൊണ്ടാവഴി-
പാറിയ പക്ഷിയെക്കണ്ണു, വിലങ്ങനെ.

തതിലേ അമ്മയിലാകൃഷ്ണരായി സന്ധ്യാസം സ്വീകരിച്ചു. രവിഗ്രഹ റിന് ഇതിൽ പരിഭ്വദ്ദേശഭോന്നുമില്ല. അവർ അവരുടെ വഴി തെരെ തെതടുത്തു എന്ന ഭാവമായിരുന്നു അമ്മാവൻ. ഇളയമകൾ സുപ്രേഖി.എ.യു.യക്കു പറിക്കുമ്പോൾ വിവാഹിതയായി. ഇപ്പോൾ വിവാഹ മോചനത്തിനുള്ള തത്ത്വപ്പാടിലാണ്.

ഇത്രയുമായപ്പോൾ ഞാൻ പുരികും ചുളിച്ചു.

അമ്മാവൻ പറഞ്ഞു “അവനോട് ചികിത്സ തേടാൻ ഒരു പാട് പറഞ്ഞു. കേട്ടില്ല. പുറത്തു പറയാൻ പറ്റാത്ത കാര്യമാണെന്ന് പിന്നീടാണിഞ്ഞത്. ജനനാ അവൻ മുത്തുമൺ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല പോല്ലോ.”

മകശിപ്പുരാണം ഇനി തുടർന്നുകേൾക്കേണ്ടെന്ന തീരുമാന തതിൽ ഞാൻ പുറത്തെക്കിരിങ്ങി. പക്ഷേ യാത്രപറയാനുള്ള മന സ്ഥാനിയുമൊന്നും എനിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല.

എക്കില്ലും ധൃതിയിൽ നടക്കാനോഞ്ചിയപ്പോൾ ഒന്നു തിരി ഞതുനോക്കാതിരിക്കാനായില്ല.

മിചികളുടക്കിയപ്പോൾ അമ്മാവൻ തന്റെ കുപ്പായത്തിന്റെ കീഴയിൽനിന്ന് ഒരു ചീട്ടടുത്തുകാട്ടി.

കൊള്ളാ, മിനിയോരു കാവ്യം ചമച്ചിടാ-
മെന്നു നിന്നച്ചു കൊണ്ടേറിവരാതയിൽ
അർത്ഥസിൽക്കാരം മുഴക്കുന്ന കൊന്പി-
ചുർവ്വരേശാലെ പിണയുന്നു വാക്കുകൾ.
ട്ടുംപിടിയിൽ ചെരുങ്ങാതെ താഴുന്നു
കള്ളിൽത്തെളിയും പ്രമേയവും പ്രാസവും.

എൻപിച്ചിച്ചുവെള്ളു
ആഴത്തിലെഞ്ഞോ മുനിഞ്ഞുകെട്ടു, ദുര-
യേകാര ദുഃഖങ്ങളാർത്ഥലച്ചു, പുക-
ച്ചാർത്തിൽ പുളണ്ണു പുഴകളും പുകളും.

മേശപുറത്തു ശിഴിയയയ്‌ക്കാൻ എടി,
ആരോ ചിരിക്കുകയാണെന്നീ പിന്നിൽ നി-
ന്നാരായുവാൻ പേടി, - ആകസ്ഥികം മഷി-
ഷാടിലുടുളിയിട്ടാർക്കുമോ പത്തികൾ?

വയ്യാതോടാ, നെന്നീയക്ഷരക്കുട്ടുകൾ
പേപിടിച്ചുഗ്രഹിച്ചുന്നു, സർവ്വവും.
തുക്കിലിടപ്പട്ടും തീക്കളിയോഗത്തിൽ
ചാരം പുരണ്ണു കിട്ടു മലയാളം.

പേനയും പേപ്പറും മേശപുറത്തിട്ടു
പോയി ഞാൻ പിന്നായും മാനത്തു നോക്കെവ
കാണുന്നതേയില്ല താരകൾ, പക്ഷികൾ;-
കണ്ണത്തു കള്ളിൽത്തുളണ്ണൽ പറിപ്പുകൾ.

ആനന്ദവർദ്ധനനുട്ടിപ്പഴുപ്പിച്ച
മണ്ണവെട്ടിയേന്തി വരുന്ന ബിരുദമേ,
വെട്ടും കിളയും നടത്താനൊരുണ്ണുക
ചന്തു മലച്ചാരെൻ രക്തലിപികളിൽ.

* തേളു = നെന്നു്/ഹൃദയം

കൈവല്യനവനീതം

ചാത്തനാത്ത് അച്ചുതനുഖ്യാ

എനുമെൻ ഇവനിൽ ശ്രാം-
വിസ്ഥയം പുത്തുനിൽക്കുവാൻ
എനിക്കു തന്നു നീ ജനം
കൈവല്യനവനീതമേ!

എന്തും പാഴ്ചുളംതണ്ടി-
ലഭ്യതസ്യാരധാർ
യമുനാപുണ്യരാഗങ്ങൾ
ജനദാഹങ്ങൾ പെയ്തു നീ.

എനിക്കു രാവും പകലും
നിന്തുംയാനന്ദനർത്ഥനം
ഹ്യഭയസ്പദനം നിന്തു
മഞ്ജീരമുദ്ധരിഞ്ജിതം.

ഉണ്ണുണ്ണോൾ ഉയിൽപ്പിലി
വിരിയുന്ന നിലാവു നീ
ഉണർന്നാൽ കനകം പുത്ര
വ്യനാബേദാതകാനി നീ.

എന്തും താവിലെയ്യാവർ-
മഹപർവതസാന്ധവിൽ
കാളിനീപുളിനശ്രാം -
തമാലഗഹനങ്ങളിൽ

വള്ളംകളി

ജയചന്ദ്രൻ പുക്കരത്തൻ

വള്ളംകളിയാണു കായലിൽ ഞാനെന്നേ
 വണ്ണിയിറക്കി, തുഴുതെടുത്തു
 ശുനോട്ടു മുനോട്ടായാണ്ടിതോടു, തുഴ-
 പിനോട്ടുപിനോട്ടു സഖലിയ്ക്കെ
 പിനെയും കുന്തിച്ചിരുന്നെന്നേ ശക്തിക-
 ലാനിച്ചു ചേർത്തു തുഴഞ്ഞിട്ടുനോൾ
 പിനാലെ വനവർ മുനിലേയ്ക്കെന്നെന്നും
 പിന്തള്ളി നീങ്ങുകയായ് ധ്യതിയിൽ

കാലിമേയ്ക്കുനു നീ, യിന്ന് -
 ചാപം ദണ്ണിച്ചിട്ടുനു നീ
 ദോഹീഹൃദയസ്തന്ത്രം -
 സുധയായലിയുനു നീ.

നിൻ പാദയുള്ളിയായ് കോടി
 കോടി ഇന്നാന്തരങ്ങളിൽ
 ഫരിചന്നനസ്തരഭ്യ -
 സാരായലയാവു ഞാൻ
 ടെവിൽ, കടലായ് തേങ്ങും
 യുഗസംഹാരസന്ധ്യയിൽ
 ആലിലത്താട്ടിലാട്ടുനോ -
 രോളത്തിൻ ശീകരങ്ങളിൽ
 ത്രസരേനുപ്രായമായെൻ
 പ്രാണൻ ഭിന്നിഞ്ഞുടിക്കുവാൻ
 എനിക്കു തരുമോ പുണ്യം
 കൈവല്യനവനീതമോ?

എത്ര പെട്ടുനു തളർന്നുണ്ടാൻ? എന്നെന്നയാ-
 രിതയും നേരം നയിച്ചുമുന്നിൽ?
 കാണികൾ നിർത്താതെ കൈയറ്റിച്ചു, കൊടി-
 കാണിച്ചുകൊണ്ടവരാർത്ഥു നിന്നു
 വേർപ്പിൽ കുളിക്കയോയ് ദേഹം, എൻ വണ്ണിയും
 വിരശിച്ചുപോയോ കുറച്ചുനേരം?
 പിന്നെയും കല്ലിച്ചു നിലപ്പു താൻ കർത്തവ്യ-
 മിനിയെന്ത്? അസ്യസ്ഥമന്നെൻ കാതിൽ
 കുകലാഞ്ചൂഡിത്തും: “പരാജിതാ,
 പോക നീ കായൽക്കര വെടിയു.
 എന്തിനു തോല്ക്കുവാനെന്തി നീയിപ്പാഴേ?
 അന്തിയായില്ലേ കര പിടിക്കു.”
 ഈ വക വാക്കുകളേന പൊതിയവേ,
 ജീവൻ കരയിലേയ്ക്കാണ്ടിട്ടുനു
 ഏറെതതളർന്നു താൻ ഇന്തിരി വണ്ണിയിൽ
 നേരേ മലർന്നു കിടന്നിട്ടുണ്ടാർ
 കാണുനു വെണ്ണനിറം ചാറിട്ടും ചുന്നും
 നീനിതതളർന്നപോൽ ദുർബലനായ്
 പെട്ടുനു നീങ്ങിയെൻ വണ്ണിയപ്പാർക്കാടും-
 കാറ്റാനടിച്ചതു പോലെ തോനി
 ഏറെ മുന്നാട്ടു കുതിച്ചവരിപ്പാഴ
 ചീറുന കാറ്റിൽ ചിതറിട്ടുനു.
 ഏത്തുകയായി ഞാനൊന്നാമതായ് ഇന-
 ഹാർത്തു വിളിക്കുകയായി പീണ്ടും
 തുള്ളാതെ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുന വണ്ണിയിൽ
 അള്ളിപ്പിടിച്ചു വിശ്വിലിപ്പണം.

വായനമുറി

തകഴിയുടെ രണ്ടാമതെത്ത നോവൽ

(പതിതപക്കം (നോവൽ), പുർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴി കോട്ട, വില 35.രൂപ)

സി.എ.വാരിയൻ

തകഴിശിഖരകരപ്പിള്ളയുടെ ഒരാദ്യകാല നോവലാണ് ‘പതി തപക്കം.’ 1935ൽ ആദ്യപതിപ്പ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഈ കൃതി തകഴിയുടെ രണ്ടാമതെത്ത നോവലാണ്. യുവാവായ കമാകാരന്റെ സാക്ഷൽപ്പിക കമയും കമാപാത്രങ്ങളുമാണ് നമ്മളിവിടെ കാണുന്നത്. തോട്ടിയുടെ മകൻ, രണ്ടിടങ്ങാഴി മുതലായ പിൽക്കാല നോവലുകളിൽ കാണുന്ന യമാർത്ഥങ്ങീവിതചിത്രങ്ങൾ ഇവിടെയില്ല.

അനാമയും സുന്ദരിയും വേശ്യാവൃത്തി സ്വീകരിക്കുവാൻ നിർബന്ധയിൽക്കൂടിയുമായ ഗുണവത്തി എന്ന യുവതി. അവളുടെ സംരക്ഷകനെന്നനിലയിൽ അവളെ ഉപയോഗിച്ച് കാശുണ്ടാക്കുന്ന സതീ ശൻ. അവളുടെ ദയനീയാവസ്ഥയിൽ അനുകമ്പയും അവളോട് സ്നേഹവും തോന്തി കുഴപ്പത്തിൽചെന്നുചാടുന്ന വിനയൻ എന്ന ചെറുപ്പകാരൻ. ഇങ്ങനെ മുന്നുകമാപാത്രങ്ങളാണ് നോവലിലുള്ളത്.

ഗുണവത്തിയുടെ വശ്യമനോഹരമായ ഒരു നൃത്തപരിപാടി യുടെ വിവരങ്ങളേതാടെയാണ് നോവൽ ആരംഭിക്കുന്നത്. നൃത്തമവസാനിക്കുമ്പോൾ കാണികൾ പിതിയുന്നു. വിനയൻ പക്ഷേ അവിടത്തെന്നയിരിക്കുന്നു. തുടർന്ന് അവനികയ്ക്കു പിന്നിൽ നിന്നുയരുന്ന തേങ്ങലും സതീശന്റെ ശകാരവും കേൾക്കുമ്പോൾ വിനയ നെപ്പോലെ വായനകാരും ഉൽക്കണ്ഠംകുലരാകുന്നു. സമർത്ഥമായി കമ പറയാനുള്ള കഴിവ് തുടക്കത്തിലേ തകഴി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത് നമ്മക്കിവിടെ കാണാം. കമാവസാനം വരെ ഇതുനിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

ആദ്യപതിപ്പിന് അവതാരിക്കെയശുതിയ ഇ.വി.കൃഷ്ണപ്പിള്ള
“മലയാള ഗദ്യഗജശലിയേക്കാൾ ഗ്രന്ഥകാരൻ കൂടുതൽ അടുപ്പം
ആംഗലരിതിയോടാണെന്നു തോന്തരക്കവിയം കാണുമ്പെടുന്ന
വാചകരിതി”യെപ്പറ്റി പറയുന്നുണ്ട്. ഈത് വാസ്തവത്തിൽ എഴു പ
തിറ്റാണ്ടുകൾക്കുമുന്പ് മലയാളഗദ്യഗജശലിയിൽ ആരംഭിച്ച മാറ്റത്തെ
യാണ് സുചിപ്പിക്കുന്നത്. തുടർന്നുള്ള ഒന്നുരങ്ങു പതിറ്റാണ്ടു
കൾക്കിടയിൽ മലയാളഗദ്യഗജശലി കൂടുതൽ ഉറർപ്പജസ്സുലമായ
തായി കാണാം.

“മിസ്റ്റർ തകഴിയുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന
വിസ്മയനീയമായ പ്രചാരത്തെ”കുറിച്ചും കൃഷ്ണപ്പിള്ള സുചി
പ്പിക്കുന്നുണ്ട്. കമയുടെ നൃതനരിതിയെ എന്നതുപോലെ ഭാഷാ
ഗജശലിയിലെ മാറ്റവും വായനക്കാർ സ്വാഗതം ചെയ്തു എന്നാ
ണിൽ കാണിക്കുന്നത്.

മനസ്സുന്ന പ്രതിഭാസം

(ചില മനസ്സുന്നതു കൗതുകങ്ങൾ, മുപ്പത്ത് രാമചന്ദ്രൻ,
പുർണ്ണപബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, വില.20രൂപ)

മനസ്സിൽ നിന്നും തകഴിയും പ്രവർത്തന നീ
തിയെപ്പറ്റിയും അറിയാൻ പല ഗവേഷണങ്ങളും നടന്നിട്ടുണ്ട്.
ഈപ്പോഴും നടക്കുന്നുമുണ്ട്. ഇവയെപ്പറ്റിയെല്ലാം മനസ്സുന്നതമാസി
കകളിലും മറ്റും റിപ്പോർട്ടുകളും വരാറുണ്ട്. മുപ്പത്തുരാമചന്ദ്രൻ
അത്തരം കൗതുകക്രാന്തിയായ പല വാർത്തകളും ശേഖരിച്ച് പുന്നത
കരുപത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതാണ് ‘ചില മനസ്സുന്നതു കൗതുക
ങ്ങൾ’. വിഷാദവും ലവണ്യങ്ങളും, കാലാവസ്ഥയും മനസ്സും,
ശിഖരവും സ്വഭാവവും, പല്ലും സ്വഭാവവും, ദീർഘായുസ്സിൽ
ഹംസ്യം മനസ്സ് - തുടങ്ങിയ ചെറുകുറിപ്പുകളാണ് ഇതിലുള്ളത്.
എത്രു പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽനിന്നാണ് വിവരം ലഭിച്ചതെന്ന് ഓരോ
നില്കും സുചിപ്പിക്കുന്നു. അവയുടെ തീയതികൂടി ചേർത്താൽ നന്നാ
നുതോനി. ഉദാഹരണമായി മനോരോഗം മാറിയവരെ പുനരധിവ
സിപ്പിക്കാനുള്ള കേരള സർക്കാരിൽ പദ്ധതിയെപ്പറ്റി പറയുന്നോൾ
‘ഇതിനായി ഇരുപത്തണ്ണുലക്ഷം രൂപ ഇക്കൊല്ലത്തെ ബഡ്ജറ്റിൽ
നിക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു’ എന്നു കാണാം. എത്രുകൊല്ലമാണ് അതെ
നിറയാൻ വായനക്കാർക്ക് താല്പര്യമുണ്ടാകും. മനസ്സുന്നതു കുതു
കികൾക്ക് ഏറെ ഇഷ്ടപ്പെടും ഇതു പ്രസിദ്ധീകരണം.

മാധ്യമവിമർശനം

(മാധ്യമവുത്താനം, ഓ.കെ.ജോൺ, പുൻ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, വില.62രൂപ)

മാധ്യമങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച സമകാലിക കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഓ.കെ.ജോൺ പത്രപംത്തികളിലെഴുതിയ നാല്പത്തെട്ടോളം കുറിപ്പുകളുടെ സമാഹാരമാണ് 112 പേജുകളിലെത്തുങ്ങുന്ന ‘മാധ്യമവുത്താനം’. ഈ കുറിപ്പുകളിൽ ഏറെയും 2002-2003 കാലത്ത്, അന്നത്തെ സംഭവങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, ഏഴുതിയവയാണ്. വിവിധ പ്രശ്നങ്ങളിൽ നമ്മുടെ മാധ്യമങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്ന നിലപാടുകളെ ജനപക്ഷത്തുനിന്ന് നോക്കി കാണുകയും വിലയിരുത്തികയുമാണ് ജോൺ ചെയ്യുന്നത്. മാധ്യമങ്ങളുടെ കച്ചവടക്കണ്ണുനിമിത്തം അവരുടെ നിലപാടുകൾ പ്രതിലോമപരമാകുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള നിശ്ചിതവിമർശനം ഇതിലുടനീളം കാണാം. ജനങ്ങളുടെ കണ്ണും, കാതും നാവുമായിരിക്കേണ്ട മാധ്യമങ്ങൾ സദാ ജാഗരൂകമായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ഈ കുറിപ്പുകൾ ഉൾനിപ്പിയുന്നു. മാധ്യമങ്ങളെ ചൊൽപ്പടിക്കു നിർത്താൻ കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന സർക്കാരുകൾ കൊണ്ടുവരുന്ന നിയമങ്ങളെയും തങ്ങൾക്ക് അലോസരമുണ്ടാക്കുന്ന മാധ്യമങ്ങളെ നിയമനടപടികളിൽ കൂരുക്കാനുള്ള അവരുടെ കൂത്തിൽ ശ്രദ്ധാളേയും തുറന്നുകാട്ടുന്നുമുണ്ട്.

മാധ്യമപ്രവർത്തകർക്ക് ഈ പുസ്തകം തീർച്ചയായും നല്ല വഴി കാട്ടിയായിരിക്കും. നമ്മുടെ മാധ്യമങ്ങളുടെ ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ വിമർശനവും വിയോഡ സ്വീകരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത സാധാരണാക്കാരെ ബോധ്യപ്പെടുത്താനും ഈ കുറിപ്പുകൾ സഹായകമാവും.

ഞാനല്ലാത്താരാൾ

(കരുർ ശശി, സ്പന്നനം പുസ്തകശാല, തിരുവനന്തപുരം, വില 40.00)

കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ

കവിതയിൽനിന്ന് അടർത്തിമാറ്റിയാൽ പിന്ന തനിക്ക് ജീവിതമില്ല എന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന, മലയാളത്തിലെ തലമുതിർന്ന കവിയാണ് കരുർ ശശി. നമുക്കിന്ന് കവിത കമ്പോളച്ചരക്കാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ശശി യുടെ കവിത കമ്പോളവിഹാലതകളിൽനിന്നും കേഡാലാഹാലങ്ങളിൽനിന്നും വ്യാപാരത്തന്നെങ്ങളിൽ നിന്നും മുറിഞ്ഞു മാറി നിൽക്കുന്നു. സുകൃതക്ഷയം അരങ്ങുതകർക്കുകയും അധികാരത്യംഗങ്ങാപുരഞ്ഞളിൽ ധർമ്മം തന്റെ ഞതമരുകയും ചെയ്യുന്ന കെടുകാലത്ത് വാക്കുകൾ നിർത്തുകങ്ങളാ

വുന്നു എന്ന തിരിച്ചറിവിൽ മാനമാണ് വരേണ്ടും എന്ന് ബോധ്യപ്പെടു സേവാചും, ഉള്ളിലെ ലാവ മുഴുവൻ വാക്കുകളിലുടെ പുറത്തെത്തയ്ക്കൊഴു കിലേ കവിക്ക് സ്വാസ്ഥ്യം കൊള്ളാൻ കഴിയു. (“അവസ്ഥാന്തരം” എന്ന കവിത.) വാഭേദത്തുവരൈക്കെ വെളിച്ചപ്പട്ടിരുന്നു, പണ്ട്. വാളില്ലാതെയും തുള്ളാമെന്നായിട്ടുണ്ടിന്. ഈ ബഹുഭ്രതിനിനിടയിൽ, കവിതയുടെ അ നർന്നാം നൽകുന്ന സുക്ഷ്മാനുഭവി അനുവാചകന് പകർന്നു നൽകാൻ കഴിയുന്ന കവികൾ നമുക്ക് നന്നെ കുറച്ചേയുള്ളു. അവരിൽ എറെ ശ്രദ്ധയും അഭ്യന്തരം തനിക്കുംപോതപ്പെട്ടതാണ് എന്ന് ‘ഞാനല്ലാതെത്തരാളി’ലുടെ കരുൾ ശശി ആവർത്തിച്ചുറപ്പിക്കുന്നു.

ഭൂഖായ്പുഴ

(കൃഷ്ണദാസ്, ഗീന് ബുക്ക്, അയ്യന്താൾ, തൃശ്ശൂർ-3, വില.85.00)

ശ്രീ കൃഷ്ണദാസിന്റെ ഗഡപ്പ ജീവിതകാലത്തെ ഉരുകിയൊഴു കുന്ന ഓർമ്മകളുടെ ഹൃദയസ്വർണ്ണയായ ആവിഷ്കാരമാണ് ഭൂഖായ്പുഴ. ഈ ഓർമ്മപുഴയിലുടെ താണ്ടും പൊങ്ങിയും ഒഴുകിപ്പോകുന്ന മനുഷ്യമുഖങ്ങൾ നിരവധിയാണ്. അങ്ങനെ, ഈ കൃതി, ശ്രദ്ധകാരന്റെ ജീവിതത്തിൽനിന്ന് ചീനിയെടുത്ത തുടക്കത ഏടുകളാകുന്നു; അതോടൊപ്പം, ആ ജീവിതത്തെ സ്വർണ്ണച്ചുപോകുന്ന ഒട്ടവധിപേരുടെ തിള അഞ്ചുന്ന ജീവിതസന്ദര്ഭങ്ങളുമാകുന്നു. മലയാളത്തിലെ എത്തുമുൻനിര നോവലിറ്റിന്റെയും പ്ലാ കണ്ണര വലിച്ചിട്ട് ഇരിക്കാൻ കൃഷ്ണദാസിന് അസുഖാവഹമായ അധികാരവും അർഹതയും നൽകുന്നതാണ് ഭൂഖായ്പുഴയുടെ ആവ്യാനകാശലം. എക്കിലും, വിനയത്താട മാറി നിന്ന്, തന്റെ കൃതി, ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകളാണെന്നോ അദ്ദേഹം അവകാശ പ്പെടുന്നുള്ളു. അമീവാ, മഹാത്മായ ഒരു സാഹിത്യരചനയെ ആവ്യാധി കയ്യേന്നോ, സ്മരണകളേന്നോ, കാവുമെന്നോ കളളിതിരിച്ച് ഒരുക്കുന്നതിൽ വലിയ അർത്ഥമൊന്നുമില്ലല്ലോ. കൃഷ്ണദാസിന്റെ ഭൂഖായ്പുഴ ഒരു പുതിയ വായനാനുഭവമാണ് ; അനുഭൂതിയുടെ നിരണ്ടതാഴുക്ക്.

ഭൂമി ഒരു കാവ്യപ്രസ്താവം

(പി.പി. ജാനകിക്കുട്ടി, വിതരണം: ഹരിതം ബുക്ക്, കോഴിക്കോട്, വില.35.00)

സാഹിത്യാദി വിശിഷ്ടകലകളെ മുതലാളിത്ത മേൽക്കോയ്യുടെ ആളഞ്ഞാനുവർത്തികളാക്കി നിർത്തുന്നത് സാമുഹിക പുരോഗതിയെ പിറ കോട്ടിപ്പിക്കുമെന്ന വിശസിക്കുന്ന എഴുത്തുകാരിയാണ് ശ്രീമതി പി പി. ജാനകിക്കുട്ടി. സാമുഹികജീവിതത്തിലെ അനീതികൾക്കും അധർമ്മ

ഞശർക്കും എതിരെ, തന്റേതായ ശൈലിയിൽ, അവർ, സ്വന്തം കവിതകളിലും പ്രതികരിക്കുന്നു. കാവ്യാത്മകവും നിശ്ചിതവുമായ ഭാഷ ജാനകി കുട്ടിയുടെ കവിതകളെ ശ്രദ്ധയാദ്ദാക്കുന്നു. 64 കവിതകളടങ്ങുന്ന ‘ഭൂമി ഒരു കാവ്യപ്രപണ്ഡം’ അവരുടെ ഏറ്റവും പുതിയ കവിതാസമാഹാരമാണ്.

പരാജിതൻ

(എം. പത്മനാഭൻ, പുർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, വില. 180.)

എല്ലുറോളം പേജിൽ പരന്നുകിടക്കുന്ന തടിച്ചുനോവലായ “പരാജിതൻ” ആത്മകമാപരമായ കൃതിയാണെന്ന് ശ്രമകാരൻ അവകാശ പെടുന്നു. നല്ലവനായി ജീവിക്കാൻകൊതിച്ചു്, നിത്യജീവിതത്തിലെ നിസ്സി മഞ്ഞളായ ദുരിതങ്ങളിലും കടന്നുപോയി, തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നേബാൾ, തന്റെ ജീവിതം കന്നതപരാജയമായിരുന്നു എന്ന ദുഃഖസത്യം തിരിച്ച റിയുന പവിത്രനാണ് മുഖ്യകമാപാത്രം. അവരുടെ ചുറ്റും ജീവിതത്തിന്റെ നാനാ തുറകളിലുമുള്ള നിരവധിപേരും. സമയംകൊള്ളി വായനക്കാരെ തളച്ചുനിർത്താനാവശ്യമായ എല്ലാ മനാലകളുടേയും എരിവ് വേണ്ടു വോളമുണ്ട്; മടുപ്പിക്കുന്ന ലെലംഗികതയും.

പണ്ഡുമേനും കുണ്ണിയമയും

(പി.കെ.രാജരാജവർമ്മ, പുർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, വില. 100.)

സഹ്യദയലോകത്ത് ചിരപ്രതിഷ്ഠാനേടിയ കൃതിയാണ്, പി.കെ.രാജരാജവർമ്മയുടെ പണ്ഡുമേനവനും കുണ്ണിയമയും. ഇക്കുതിയുടെ എത്രാമത്തെ എധിഷനാണ്, ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടത് എത്രു കൊല്ലത്തിൽ തുടങ്ങിയവിവരങ്ങളുണ്ടും വായിച്ചെടുക്കാൻ ഒരുവഴിയു മില്ല്. ഒരുസാഹിത്യ വിദ്യാർത്ഥികൾ അത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ താല്പര്യം കണ്ടെങ്കാം. “പണ്ഡുമേനവനും കുണ്ണിയമയും എന്നെന്ന വണ്ണിക്കത്തോറും ആനന്ദസാഗരത്തിൽ ആറാടിച്ചു്” എന്ന വാചകം, ഒരു ഭാഷാഗാഭേഷണ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ അനോഷ്ടണം എവിടെനന്നിനാരംഭിക്കണം എന്നതിലേ കൂളിള ചുണ്ടുപലകയാണ്. മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ ഹാസ്യസാഹിത്യ വിഭാഗത്തിൽ സ്വന്തമായ സിംഹാസനം ദശാബ്ദങ്ങൾക്കുമുൻപേ ഉറപ്പിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള കൃതിയാണ് പണ്ഡുമേനവനും കുണ്ണിയമയും. കാലത്തിലും സഹ്യദയാദിരൂപികൾ എത്രു മാറ്റം സംഭവിച്ചാലും, എല്ലാറ്റിനേയും അതിജീവിച്ചുകൊണ്ട്, ഇക്കുതി സ്വന്തം സീകാര്യത ഇന്നും പാലിച്ചു പോരുന്നു എന്നത് നിസ്സാരമല്ല.

ആയിരത്താണ്ടുകൾ താണ്ടി വന്നത്തുന്ന ആയുർവേദത്തിന്റെ ഒഴിപ്പധനസമ്പക്കാരം

ആരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിന് ലോക മിന്സ് ഉട്ടോക്കുന്നത് ആയുർവേദ തത്തിലേക്കാണ്. കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ ആയുർവേദത്തിന്റെ നവോത്ഥാന തത്തിന് പചിത്തെളിച്ചത് വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയർ ആണ്. 1902-ൽ അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച കോട്ടയ്‌ക്കൽ ആരൂപൈവദ്യശാലയാണ് ലോക ഭൂപടത്തിൽ ആയുർവേദത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തിയത്.

ആയുർവേദം - ആധികാരികമാർഗ്ഗം

ആരൂപൈവദ്യശാല

കോട്ടയ്‌ക്കൽ - 676 503, കേരളം

ESTD 1902

Tel: (0483) 2742216, Fax: (0483) 2742572/2742210
 E-mail:koz_kottakkal@sancharnet.in/avsho@sancharnet.in,
 Web: www.aryavaidyasa.com

ഡാക്ടറിലും കോട്ടയ്‌ക്കലിലും ഏറണാകുളത്തും ആശുപത്രികൾ | കോട്ടയ്‌ക്കലിൽ ചാലിറ്റിൽ ഹോസ്പിറ്റൽ | കോട്ടയ്‌ക്കലിലും കമ്മിക്കേറ്റും തൊഴ്യൻറ്റുണ്ടാക്കാൻകൂടികൾ | അഞ്ചുറിലധികം ശാസ്ത്രീയ ഔഷധങ്ങൾ | ഗ്രാവ്-ജാലപ്രസിദ്ധീകരണവിഭാഗങ്ങൾ | ശ്രൂത്യനേതാട്ടങ്ങൾ | ആയുർവേദ പഠനസാക്കലുങ്ങൾ | 20 ശാഖകൾ, 1300 - റൂപരം അംഗീകൃതയില്ലാർ | പി.എസ് പി. ടാബ്ജനം